

Raftul Denisei

Kurt Vonnegut

Bufoniada

roman

HUMANITAS fiction

Gata cu singurătatea! își spun gemenii Wilbur și Eliza Rockefeller Swain, izolați de părinții îngroziți la un conac pe un asteroid plantat cu meri, unde își creează ludic și inocent, ca un alt cuplu adamic, propriul paradis incestuos. Cei doi sunt de o hidoșenie greu de imaginat, au peste doi metri, sunt activi sexual încă de la șapte ani și, deși celor din jur le par retardați, vorbesc latina, greaca veche, citesc tot ce le pică sub ochi, au răspunsuri la orice întrebare și alcătuiesc, atunci când își pun mințile la contribuție și capetele laolaltă, cea mai redutabilă inteligență de la Einstein încoace. Când părinții, la recomandarea savanților consternați, hotărăsc să-i despartă, apaticul Wilbur îndrăznește să trăiască pe cont propriu: ajunge, cum necum, președintele SUA, creează familiile artificiale extinse și-și ia numele de Wilbur Narcisă. După ce țara cade pradă războiului civil – din pricina comuniștilor chinezi miniaturizați care provoacă o criză majoră societății occidentale răspândind virusul Morții Verzi –, Wilbur se retrage într-un New York acum pustiit, se proclamă regele Manhattan-ului și, în mijlocul ruinelor, începe să-și scrie memoriile, dezvăluindu-ne mecanismele secrete ale unei lumi care a luat-o razna.

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KURT VONNEGUT

Bufoniada

sau

Gata cu singurătatea!

Traducere din engleză și note de
ARIADNA GRĂDINARU

HUMANITAS
fiction

Coperta colecției de
GABI DUMITRU

Redactor
IUSTINA CROITORU

KURT VONNEGUT
SLAPSTICK OR LONESOME NO MORE!

This translation is published by arrangement with
The Bantam Dell Publishing Group, a division of
Random House, Inc.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VONNEGUT, KURT
Bufoniada sau Gata cu singurătatea! / Kurt Vonnegut;
trad. Ariadna Grădinaru. – București: Humanitas, 2006
ISBN (10) 973-50-1396-7; ISBN (13) 978-973-50-1396-7
I. Grădinaru, Ariadna (trad.)
821.111(73)-31=135.1

În memoria lui Arthur Stanley Jefferson
și Norvell Hardy, doi îngeri ai timpului meu

„Deci spune-mi doar « iubite! »
... primind așa botezul nou...“[1]
ROMEO

1 William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, în românește de Șt. O. Iosif. Traducere revăzută de Al. Philippide. Biblioteca pentru toți, București, 1962, p. 52.

PROLOG

Mai mult de atât n-o să mă apropii de scrierea unei autobiografii. Am numit-o *Bufoniada* pentru că e o poezie de situație, grotescă – în genul comediilor bufe, mai ales cele cu Stan și Bran de pe vremuri.

E vorba despre *cum mi se pare* mie viața.

Agilitatea și inteligența mea limitate sunt supuse la tot felul de teste. La nesfârșit.

Adevărata glumă la Stan și Bran, după părerea mea, e că făceau tot ce le stătea în puteri la fiecare test.

N-au renunțat niciodată să se tocmească cu soarta, cu bună-credință, și asta îi făcea teribil de adorabili și de amuzanți.

* * *

Era foarte puțină dragoste în filmele lor. Apărea adesea căsătoria, ca poezie de situație, care la rândul ei era de groază. Nu era decât un alt test – care avea posibilități comice, cu condiția ca toată lumea să i se supună cu bună-credință.

Nu era niciodată vorba de dragoste. Și, poate pentru că am fost permanent intoxicat și instruit de

Stan și Bran în copilărie, în timpul Marii Crize, mi se pare normal să vorbesc despre viață fără să pomenesc vreodată de dragoste.

Nu mi se pare importantă.

Dar ce pare important? Să te tocmești cu soarta, cu bună-credință.

* * *

Am avut oarece experiențe cu dragostea, sau așa cred, în orice caz, deși cele care mi-au făcut cea mai mare plăcere ar putea fi descrise cu ușurință drept „bun-simț elementar". M-am purtat frumos cu cineva o perioadă scurtă, sau poate chiar o perioadă îngrozitor de lungă, iar persoana respectivă, la rândul ei, s-a purtat frumos cu mine. Nu a fost neapărat vorba de dragoste.

De asemenea: nu pot să deosebesc dragostea pe care o simt față de oameni de dragostea pe care o simt față de câini.

În copilărie, când nu priveam comici la film și nici nu-i ascultam la radio, petreceam o grămadă de timp tăvălindu-mă pe jos cu diverșii câini pe care i-am avut și care manifestau față de mine o afecțiune indulgentă.

Încă mai fac asta destul de des. Câinii obosesc, se zăpăcesc și li se face rușine mult înaintea mea. Aș putea să o țin așa la nesfârșit.

Hi ho.

* * *

Odată, la cea de-a douăzeci și una lui aniversare, unul dintre cei trei fii adoptivi ai mei, care se pregătea

să plece în jungla Amazonului ca voluntar în Forțele de Menținere a Păcii, mi-a spus: „Știi – nu m-ai îmbrățișat niciodată".

Așa că l-am îmbrățișat. Ne-am îmbrățișat reciproc. A fost foarte drăguț. Ca atunci, de mult, când mă tăvăleam pe covor cu un dog german.

* * *

Dragostea e acolo unde o găsești. Mi se pare o prostie să te apuci să o cauți și cred că de multe ori e otrăvitoare.

Aș prefera ca oamenii care, conform convențiilor, se presupune că ar fi îndrăgostiți, atunci când se ceartă să-și spună: „Te rog – un pic mai puțină dragoste și un pic mai mult bun-simț elementar".

* * *

Cea mai lungă experiență cu bunul-simț elementar am avut-o cu fratele meu mai mare, singurul meu frate, Bernard, care e om de știință – studiază fenomene meteorologice la Universitatea de stat din New York, la Albany.

E văduv și își crește singur cei doi fii mai mici. Se descurcă bine. Mai are și trei fii mai mari pe lângă ei.

Ni s-au dat minți foarte diferite la naștere. Bernard n-ar fi putut fi niciodată scriitor. Eu n-aș fi putut fi om de știință. Și, de vreme ce ne câștigăm traiul datorită minților noastre, avem tendința să le considerăm niște unelte – separate de conștiința noastră, de individualitatea noastră.

* * *

Ne-am îmbrățișat poate de trei sau patru ori – la aniversări, cel mai probabil, și atunci cu stângăcie. Nu ne-am îmbrățișat niciodată în momente triste.

* * *

Minţile cu care ne-am născut agreează același gen de glume, în orice caz – chestii de-ale lui Mark Twain, chestii cu Stan și Bran.

Sunt și la fel de dezordonate.

Uite o anecdotă despre fratele meu, care, cu mici variațiuni, s-ar putea spune la fel de bine și despre mine.

Bernard lucra de o vreme la laboratorul de cercetare al companiei General Electric din Schenectady, New York, unde a descoperit că iodura de argint poate face să precipite ploaie sau zăpadă din anumite tipuri de nori. În laboratorul lui era o debandadă senzațională însă, și un străin stângaci ar fi putut să-și găsească moartea într-o mie de feluri, în funcție de locul unde se nimerea să pună piciorul.

Compania avea un paznic însărcinat cu siguranța, care aproape a leșinat când a văzut jungla de arcane, capcane și mine cu declanșare ușoară. L-a beștelit rău pe frate-meu.

La care frate-meu i-a zis, ducându-și degetul arătător la frunte:

— Dacă tu crezi că în laboratorul ăsta e vraiște, ar trebui să vezi cum e *aici*.

Și tot așa.

* * *

I-am spus odată lui frate-meu că de câte ori încerc să repar ceva prin casă îmi pierd toate uneltele înainte să termin ce am de făcut.

— Ai noroc, a spus el. Eu pierd întotdeauna chestia la care lucrez.

Am râs amândoi.

* * *

Însă, datorită minților cu care ne-am născut și în ciuda faptului că sunt foarte dezorganizate, și Bernard, și eu aparținem unor familii extinse, artificiale, așa că putem spune că avem rude în toată lumea.

El e frate cu savanții de peste tot. Eu sunt frate cu scriitorii de peste tot.

E amuzant și reconfortant pentru amândoi. E drăguț.

E și un noroc, pentru că oamenii au nevoie de toate rudele pe care le au la dispoziție – ca donori sau receptori nu neapărat de dragoste, ci de bun-simț elementar.

* * *

Când eram copii, în Indianapolis, Indiana, părea că o să avem întotdeauna o familie extinsă formată din rude adevărate. La urma urmei, părinții și bunicii noștri crescuseră acolo, înconjurați de cârduri de frați și veri și unchi și mătuși. Da, și neamurile lor erau oameni educați și politicoși și prosperi și vorbeau elegant germana și engleza.

* * *

Și erau cu toții sceptici religioși, apropo.

* * *

Unii au bătut lumea în lung și-n lat când erau tineri și adesea au avut aventuri minunate. Dar li s-a spus că mai devreme sau mai târziu, trebuiau să se întoarcă la Indianapolis și să-și facă un rost. Toți s-au supus, invariabil – pentru că aveau atât de multe rude acolo.

Erau și lucruri bune de moștenit, desigur – afaceri sănătoase, case confortabile și servitori credincioși, munți tot mai înalți de porțelanuri și cristaluri și argintărie, o reputație de negustori cinstiți, cabane la lacul Maxinkuckee, de-a lungul malului estic al căruia familia mea deținea cândva un sat întreg de case de vacanță.

* * *

Dar plăcerea pe care familia și-o producea sieși avea în permanență de suferit, cred, din pricina urii bruște pe care toți americanii au simțit-o față de orice era nemțesc și care a răbufnit de îndată ce țara asta a intrat în Primul Război Mondial, cu cinci ani înainte să mă nasc eu.

Copiii din familia noastră n-au mai luat lecții de germană. Nici n-au mai fost încurajați să admire muzica, literatura, arta sau știința germană. Sora mea și cu mine am fost crescuți ca și cum Germania ne-ar fi fost la fel de străină ca Paraguay-ul.

Am fost privați de Europa, cu excepția lucrurilor pe care le-am învățat la școală.

Am pierdut mii de ani într-un timp foarte scurt – și zeci de mii de dolari americani după aceea, și casele de vacanță și așa mai departe.

Și familia noastră a devenit mult mai puțin interesantă, mai ales pentru sine.

Așa că – odată cu Marea Criză și sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial ne-a fost mult mai ușor, fratelui meu, surorii mele și mie să ne rupem de Indianapolis.

Și, cu toate rubedeniile pe care le-am lăsat în urmă, nici unul n-a găsit vreun motiv pentru care ar fi trebuit să se întoarcă acasă.

Nu ne mai găseam locul nicăieri. Eram niște elemente interșanjabile ale mașinăriei americane.

* * *

Da, iar Indianapolis-ul, care cândva avea un stil propriu de a vorbi engleza și propriile lui glume și legende și poeți și ticăloși și eroi și galerii pentru proprii artiști, devenise el însuși un element interșanjabil al mașinăriei americane.

Nu era decât un loc ca oricare altul, unde automobilele aveau viața lor, un oraș cu orchestră simfonică și tot ce trebuie. Și pistă de curse.

Hi ho.

* * *

Sigur, fratele meu și cu mine ne mai întoarcem acasă pentru înmormântări. Am fost anul trecut, în

iulie, la înmormântarea unchiului nostru Alex Vonnegut, fratele cel mai mic al răposatului nostru tată – aproape ultima dintre rudele noastre de stil vechi, americani nativi patrioți, fără frică de Dumnezeu și cu suflet european.

Avea optzeci și șapte de ani. Nu avea copii. Studiase la Harvard. Era agent de asigurări de viață, pensionar. Era cofondator al filialei Indianapolis a Alcoolicilor Anonimi.

* * *

În ferparul din *Indianapolis Star* scria că el nu fusese alcoolic.

Negarea era cel puțin parțial un eufemism din trecut, cred. Știu că obișnuia să bea, cu toate că alcoolul nu l-a împiedicat niciodată în mod serios să muncească și nici nu-l făcea să-și piardă mințile. Și pe urmă s-a oprit brusc. Fără îndoială s-a prezentat la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, așa cum trebuie s-o facă toți membrii, spunându-și numele – urmat de viteaza mărturisire „Sunt alcoolic".

Da, iar amabila negare din ziar a faptului că avusese vreodată probleme cu alcoolul avea intenția demodată de a evita ca nouă, celorlalți care purtam același nume, să ne fie pătată reputația.

Ne-ar fi fost tuturor mai greu să ne căsătorim cu persoane onorabile din Indianapolis sau să obținem slujbe bune în Indianapolis dacă s-ar fi știut sigur că aveam vreo rudă care obișnuia să bea sau care, ca mama și fiul meu, își pierduse, fie și temporar, mințile.

Până și faptul că bunica din partea tatei murise de cancer era secret.

Vă dați seama?

* * *

În orice caz, sunt convins că unchiul Alex, ateul, dacă s-a trezit după moarte în fața Sfântului Petru și a porții raiului, s-a prezentat în felul următor:

— Numele meu este Alex Vonnegut. Sunt alcoolic.

Bravo lui.

* * *

O să mai fac o presupunere, și anume că și singurătatea, în aceeași măsură ca groaza de coma alcoolică, l-a mânat către Alcoolicii Anonimi. Cum toate rudele lui muriseră sau se împrăștiaseră sau pur și simplu deveniseră elemente interșanjabile ale mașinăriei americane, s-a pornit să-și caute noi frați și surori și nepoți și nepoate și unchi și mătuși și așa mai departe, pe care i-a găsit la A.A.

* * *

Când eram mic, obișnuia să-mi spună ce să citesc și pe urmă se asigura că citisem. Îl distra să mă ia cu el în vizită la rude de care eu nici nu știam că există.

Mi-a spus odată că fusese spion în Baltimore în timpul Primului Război Mondial și se împrietenise cu germano-americanii de acolo. Misiunea lui era să-i descopere pe agenții inamici. N-a descoperit nimic, pentru că nu era nimic de descoperit.

Mi-a mai spus și că a fost procuror anticorupție în New York o scurtă perioadă – înainte ca părinții să-i spună că era timpul să vină acasă și să-și facă un rost. A scos la lumină un scandal legat de costurile

foarte mari pentru întreținerea mormântului președintelui Grant, care necesita foarte puține lucrări de întreținere.

Hi ho.

* * *

Am primit vestea morții lui la un telefon alb cu butoane din casa mea din acea zonă a Manhattan-ului cunoscută drept „Golful Țestoaselor". În apropiere creștea un filodendron.

Încă nu mi-e limpede cum am ajuns aici. Nu există țestoase. Nici vreun golf.

Poate că eu sunt țestoasa și pot să trăiesc pur și simplu oriunde, chiar și sub apă pentru perioade scurte, cu casa în spinare.

* * *

Așa că l-am sunat pe fratele meu în Albany. Mai avea puțin și împlinea șaizeci de ani. Eu aveam cincizeci și doi.

Nu mai eram în nici un caz tinerei.

Dar Bernard încă mai juca rolul fratelui mai mare. El a rezervat pentru amândoi biletele de avion la Trans World Airlines și mașina pe aeroportul din Indianapolis și camera cu două paturi la un hotel din lanțul Ramada Inn.

Înmormântarea în sine, ca și înmormântările părinților noștri și ale multora din rudele apropiate, a fost la fel de sec laică, la fel de lipsită de idei despre Dumnezeu și viața de dincolo, sau chiar despre Indianapolis, ca și hotelul la care stăteam.

* * *

Așa că fratele meu și cu mine ne-am legat centurile de siguranță într-un avion cu reacție care a decolat din New York cu destinația Indianapolis. Eu stăteam pe locul dinspre interval. Bernard s-a așezat la geam, fiindcă el studiază fenomenele meteorologice și fiindcă lui norii îi spuneau mult mai mult decât mie.

Aveam amândoi peste un metru optzeci înălțime. Eram amândoi șateni și încă nu ne căzuse părul chiar așa. Aveam mustăți identice – cópii ale mustății răposatului nostru tată.

Aveam un aspect inofensiv. Eram doi Andy Gump[1] drăguți și bătrânei.

Între noi era un loc liber, o chestie de o bizară poezie. Ar fi putut să fie locul surorii noastre Alice, a cărei vârstă era media vârstelor noastre. Dar ea nu stătea pe locul acela, pe drum spre înmormântarea iubitului ei unchi Alex, pentru că murise printre străini, în New Jersey, de cancer – la patruzeci și unu de ani.

— Telenovelă! ne-a spus odată, lui Bernard și mie, într-o discuție despre moartea ei iminentă.

Patru băieți urmau să rămână fără mamă.

— Bufoniadă, a spus.

Hi ho.

* * *

Și-a petrecut ultima zi din viață în spital. Doctorii și infirmierele îi spuseseră că poate să bea și să fumeze cât vrea și să mănânce ce poftește.

1 Personaj din *Familia Gump* (*The Gumps*) – serie de benzi desenate creată de Sidney Smith, apărută în *Chicago Tribune* între februarie 1917 și octombrie 1959.

Fratele meu și cu mine am trecut să o vedem. Respira cu dificultate. Fusese la fel de înaltă ca și noi la un moment dat, ceea ce era jenant pentru ea, fiind femeie. Avusese întotdeauna o ținută urâtă, din cauza acestei jene. Acum poziția corpului ei semăna cu un semn de întrebare.

A tușit. A râs. A făcut câteva glume pe care nu mi le amintesc acum.

Apoi ne-a spus să plecăm.

— Nu vă uitați în urmă, a spus.

Așa că nu ne-am uitat.

A murit cam în același moment al zilei ca și unchiul Alex – la o oră sau două după apusul soarelui.

Și moartea ei n-ar fi avut nimic remarcabil din punct de vedere statistic, dacă n-ar fi fost un mic detaliu, și anume: soțul ei James Carmalt Adams, bine sănătos, redactor al unei reviste comerciale pentru agenți de achiziții pe care o încropea într-un cubicul de pe Wall Street, murise cu două zile înainte – în The Broker's Special, singurul tren din istoria căilor ferate americane care s-a aruncat de pe un pod mobil ridicat.

Gândiți-vă la chestia asta.

* * *

Chiar s-a întâmplat.

* * *

Nici eu, nici Bernard nu i-am spus lui Alice ce se întâmplase cu soțul ei, care ar fi trebuit să aibă grijă

de copii după moartea sa, dar a aflat oricum. O pacientă care făcea un tratament ambulatoriu i-a dat un exemplar din *Daily News*, ediția de New York. Titlul de pe prima pagină se referea la plonjonul trenului. Da, iar pe altă pagină era o listă cu morții și dispăruții.

Cum nu primise nici un fel de educație religioasă și dusese o viață fără pată, nu s-a gândit nici o clipă că acest ghinion cumplit ar putea fi altceva decât o serie de accidente într-un loc foarte aglomerat.

Bravo ei.

* * *

Epuizarea, așa, și grijile financiare serioase au făcut-o să spună spre sfârșit că i se pare că nu prea se pricepe la trăit.

Dar, în definitiv, nici Stan și Bran nu se pricepeau.

* * *

Fratele meu și cu mine îi luasem deja în primire casa. După ce a murit, cei trei fii mai mari, cu vârste între opt și paisprezece ani, au avut o discuție la care nu a avut acces nici un adult. Apoi au ieșit și au cerut să le onorăm două solicitări: să rămână împreună și să-și păstreze cei doi câini. Fratele cel mai mic, care nu participase la discuție, era doar un bebeluș de un an și ceva.

Din momentul acela pe cei trei frați mai mari i-am crescut eu și soția mea, Jane Cox Vonnegut, alături de cei trei copii ai noștri, în Cape Cod. Cel mic, care a rămas cu noi o vreme, a fost adoptat de un văr primar

al tatălui lor, care acum e judecător în Birmingham, Alabama.

Fie.

Cei trei frați mai mari și-au păstrat câinii.

* * *

Îmi amintesc acum ce m-a întrebat unul din băieții ei, pe care îl cheamă Kurt, ca pe tatăl meu și pe mine, în mașina în care călătoream cu cei doi câini dinspre New Jersey spre Cape Cod. Avea cam opt ani.

Mergeam de la sud la nord, ceea ce pentru el însemna „în sus". Nu eram decât noi doi. Frații lui plecaseră înainte.

— Copiii sunt drăguți acolo sus? a întrebat el.

— Da, sunt, i-am răspuns.

Acum e pilot de avion.

Nici unul nu mai e copil.

* * *

Unul dintre ei e fermier, crește capre pe un vârf de munte din Jamaica. A transformat în realitate un vis al surorii noastre. Să trăiască departe de nebunia orașelor și să aibă animale pe post de prieteni. Nu are telefon, nici curent electric.

E dependent până la disperare de ploaie. Dacă nu plouă, e ruinat.

* * *

Cei doi câini au murit de bătrânețe. Îmi plăcea să mă tăvălesc cu ei pe covor ore în șir, până cădeau lați.

* * *

Așa, și băieții surorii noastre privesc acum senin o chestiune înfricoșătoare și care mai demult îi îngrijora foarte tare: nu reușesc deloc să-și regăsească părinții în amintiri – dar deloc.

Crescătorul de capre, care se numește James Carmalt Adams Jr., mi-a spus odată, lovindu-se ușor cu degetele peste frunte:

— Ar trebui să fie un muzeu, dar nu e.

Muzeele din mintea copiilor, cred eu, se golesc automat în momente de groază maximă – ca să-i protejeze pe copii de o durere eternă.

* * *

În ce mă privește însă: ar fi fost o catastrofă să o uit imediat pe sora mea. Ei nu i-am spus niciodată, dar pentru ea am scris întotdeauna. Ea a fost secretul unității artistice pe care am atins-o, atâta câtă e. Ea a fost secretul din spatele tehnicii mele. Orice creație care are vreun strop de coerență și armonie, bănuiesc, e opera unui artist sau a unui inventator care se gândea la un public compus dintr-o singură persoană.

Da, și a fost suficient de drăguță, sau Natura a fost suficient de drăguță, să-mi permită să-i simt prezența ani buni după ce a murit – să mă lase să scriu în continuare pentru ea. Dar apoi a început să pălească, poate pentru că avea treburi mai importante în altă parte.

Dar, chiar și așa, la momentul când a murit unchiul Alex, dispăruse cu desăvârșire din rolul de public.

Așa că mi se părea că scaunul dintre fratele meu și mine rămăsese gol anume. L-am ocupat cum am putut mai bine – cu ediția de dimineață din *The New York Times*.

* * *

În timp ce așteptam ca avionul să decoleze cu destinația Indianapolis, fratele meu mi-a servit o glumă a lui Mark Twain – despre un spectacol de operă pe care Twain îl văzuse în Italia. Spunea că n-a mai auzit nimic asemănător „... de când arsese orfelinatul".

Am râs amândoi.

* * *

M-a întrebat politicos cum mai merge scrisul. Cred că privește cu respect ceea ce fac, dar îl nedumerește.

I-am spus că sunt sătul de scris, dar că de fapt întotdeauna fusesem sătul. Am făcut o remarcă despre care auzisem că îi era atribuită scriitoarei Renata Adler, care ura scrisul, și anume că un scriitor e o persoană care urăște scrisul.

I-am spus și ce mi-a scris agentul meu literar, Max Wilkinson, după ce mă plânsesem încă o dată de profesia mea dezagreabilă. Spunea așa: „Dragă Kurt – n-am întâlnit nici un fierar îndrăgostit de nicovala lui".

Am râs iar, dar cred că fratele meu n-a prea înțeles gluma. Viața sa fusese o nesfârșită lună de miere cu nicovala lui.

* * *

I-am spus că în ultima vreme am tot fost la operă și că, după mine, decorurile din *Tosca* semănau cu

interiorul Gării Union din Indianapolis. În timpul reprezentației, i-am spus, eu visam cu ochii deschiși cum ar fi să pun șine de tren numerotate în arcadele decorului și să împart clopoței și fluiere membrilor orchestrei și să pun în scenă o operă despre Indianapolis așa cum era el în epoca locomotivei cu abur.

— Persoane din generația străbunicilor noștri s-ar amesteca cu oameni din generația noastră când eram tineri, am spus, și cu toate generațiile de atunci încoace. S-ar anunța sosirile și plecările. Unchiul Alex ar pleca spre Baltimore, în misiunea lui de spion. Tu ai veni acasă în primul an de facultate la M.I.T. Ar fi cârduri de rude, am continuat, care să privească la un du-te-vino de călători, și negri care să care bagaje și să lustruiască pantofi.

* * *

— Din când în când, în opera asta a mea, am spus, scena ar deveni de culoarea noroiului, de la uniforme. Asta ar însemna război. Și pe urmă s-ar lumina din nou.

* * *

După decolare, fratele meu mi-a arătat un aparat științific pe care îl avea la el. O celulă fotoelectrică era conectată la un mic magnetofon. A îndreptat ochiul electric către nori. Acesta percepea descărcări electrice invizibile ochiului nostru în lumina strălucitoare a zilei.

Fulgerele nevăzute erau înregistrate de magnetofon sub formă de păcănituri. Auzeam păcăniturile, pe măsură ce se produceau, printr-o cască minusculă.

— Uite unul fierbinte, a anunțat fratele meu.

Mi-a indicat un cumulus îndepărtat care semăna cu vârful Pike făcut din frișcă.

M-a lăsat să ascult păcăniturile. Au fost două rapide, apoi liniște, iar trei rapide și iar liniște.

— La ce distanță de noi e norul ăsta? l-am întrebat.

— Oh – probabil o sută de mile, a spus el.

Mi se părea minunat că fratele meu poate să detecteze secrete atât de simplu și de la așa depărtare.

* * *

Mi-am aprins o țigară.

Bernard a renunțat la fumat, pentru că e foarte important să mai trăiască încă multă vreme. Are doi băiețel de crescut.

* * *

Așa, și în timp ce fratele meu medita la nori, mintea cu care fusesem *eu* dotat visa cu ochii deschiși la povestea din cartea de față. Este o poveste despre orașe pustiite și canibalism spiritual și incest și singurătate și lipsă de dragoste și moarte și așa mai departe. Ne înfățișează pe mine și pe frumoasa mea soră ca pe doi monștri și așa mai departe.

E ceva foarte normal, de vreme ce m-am gândit la ea pe drum spre o înmormântare.

* * *

E vorba despre un bătrân printre ruinele Manhattan-ului, vedeți voi, unde aproape toți locuitorii au

fost omorâți de o boală misterioasă numită „Moartea Verde".

Bătrânul trăiește acolo împreună cu nepoțica lui analfabetă, rahitică și gravidă, Melody. Cine e el în realitate? Bănuiesc că sunt chiar eu – experimentând ce înseamnă să fii bătrân.

Cine e Melody? O vreme am crezut că reprezintă ce mi-a mai rămas din amintirea surorii mele. Acum cred că reprezintă ce simt eu, în timp ce fac experiențe cu bătrânețea, că mi-a mai rămas din imaginația mea optimistă, din creativitatea mea.

Hi ho.

* * *

Bătrânul își scrie autobiografia. O începe cu vorbele pe care, mi-a spus odată unchiul Alex, ar trebui să le folosească scepticii religioși drept preludiu la rugăciunile lor de seară.

Cuvintele sunt următoarele: În atenția celor interesați.

1

În atenția celor interesați:

E primăvară. E după-amiază târziu.

Fumul de la un foc pentru gătit aprins pe podeaua cu mozaic din holul Empire State Building de pe Insula Morții plutește deasupra junglei de ailanthus în care s-a transformat Thirty-fourth Street.

Pavajul de pe solul junglei e tot un păienjeniș de umflături – de la îngheț și de la rădăcini.

În junglă există și un mic luminiș. Un bătrân cu ochii albaștri și obrajii scofâlciți, înalt de doi metri și în vârstă de o sută de ani, stă în luminiș pe ceea ce a fost odată bancheta din spate a unui taxi.

Bătrânul acela sunt eu.

Numele meu e doctor Wilbur Narcisă-11 Swain.

* * *

Sunt desculț. Port o togă purpurie făcută din draperiile pe care le-am găsit printre ruinele hotelului Americana.

Sunt fostul președinte al Statelor Unite ale Americii. Am fost cel din urmă președinte, cel mai înalt președinte și singurul care a divorțat în timpul mandatului.

Locuiesc la parterul Empire State Building împreună cu nepoata mea în vârstă de șaisprezece ani, Melody Grangur-2 von Peterswald, și iubitul ei, Isadore Zmeură-19 Cohen. Noi trei avem la dispoziție toată clădirea.

Cel mai apropiat vecin locuiește la un kilometru și jumătate.

Tocmai i-am auzit unul din cocoși cântând.

* * *

Cel mai apropiat vecin al nostru e Vera Veveriță-5 Zappa, o femeie care iubește viața și nu știu pe nimeni care se pricepe să trăiască mai bine decât ea. Are șaizeci și un pic de ani, e puternică și caldă și se ocupă cu agricultura. E solidă ca un tanc. Are sclavi cu care se poartă foarte frumos. Ea și sclavii ei cresc vite și porci și păsări și capre și porumb și grâu și legume și fructe și struguri pe malurile East River.

Au construit o moară de vânt pentru măcinatul grânelor și o distilerie în care fac coniac și o afumătoare – și altele și altele.

— Vera, i-am spus într-o zi, n-ar trebui decât să ne scrii o nouă Declarație de Independență și ai deveni un Thomas Jefferson al timpurilor moderne.

* * *

Scriu cartea asta pe hârtii cu antetul școlii de șoferi Continental; Melody și Isadore au găsit trei cutii într-o debara de la etajul șaizeci și patru al casei noastre. Au mai găsit și douăsprezece duzini de pixuri.

* * *

Pe insulă, vizitatorii sunt rari. Podurile au căzut. Tunelurile s-au surpat. Bărcile nu vor să se apropie de noi, de teama molimei specifice insulei, numită „Moartea Verde".

Molima asta e motivul pentru care Manhattan-ul și-a câștigat porecla de „Insula Morții".

Hi ho.

* * *

De la o vreme spun foarte des chestia asta: „Hi ho". E un fel de sughiț senil. Am trăit prea mult.

Hi ho.

* * *

Forța gravitațională e foarte slabă azi. Am erecție ca urmare a acestui lucru. Toți bărbații au erecție în zile din astea. E o consecință automată a stării de aproape-imponderabilitate. În majoritatea cazurilor are foarte puțin de-a face cu erotismul, iar în viața unui bărbat de vârsta mea chiar nimic. E o experiență hidraulică – rezultatul unei canalizări confuze și mai nimic altceva.

Hi ho.

* * *

Forța gravitațională e atât de slabă azi, încât mă simt în stare să urc în goană până în vârful Empire State Building cu un capac de canal și să-l azvârl până în New Jersey.

Cu siguranță aș depăși performanța lui George Washington, care a aruncat un dolar de argint peste Rappahannock. Și mai sunt unii care insistă că nu există progres.

* * *

Uneori mi se spune „regele sfeșnicelor", pentru că am mai bine de o mie de sfeșnice.

Dar eu țin mai mult la cel de-al doilea nume al meu, „Narcisă-11". Și am scris următoarea poezie despre el și despre viață în general, desigur:

Semințe am fost,
Și carne sunt,
Care a mâncat
Și-a suferit
Și a visat
Și a zâmbit
Și a urlat.
Iar când povestea
I-a fost scrisă,
Planteaz-o, dar
Ca pe-o Narcisă.

Și cine o să citească toate astea? Dumnezeu știe. În nici un caz Melody și Isadore. Asemenea celorlalți tineri de pe insulă, nu știu nici să citească, nici să scrie.

Nu au nici un fel de curiozitate despre trecutul omenirii, nici despre cum e viața dincolo de insulă. Din punctul lor de vedere, cea mai glorioasă realizare a celor care au populat din belșug această insulă a fost să moară și astfel insula să ne rămână toată nouă.

I-am rugat într-una din serile trecute să numească cele mai importante trei persoane din istorie. Au protestat, spunând că întrebarea n-avea nici o logică.

Am insistat să-și pună totuși mințile laolaltă și să-mi dea un răspuns oarecare, ceea ce au și făcut. Exercițiul i-a posomorât. Era dureros pentru ei.

În cele din urmă au ajuns la un răspuns. În general Melody e cea care vorbește pentru amândoi și iată ce mi-a spus, cu toată seriozitatea:

— Tu și Isus Christos și Moș Crăciun.

Hi ho.

* * *

Când nu le pun întrebări sunt fericiți ca niște copii.

* * *

Speră să devină într-o bună zi sclavii Verei Veveriță-5. N-am nimic împotrivă.

2

Chiar o să încerc să nu mai scriu întruna „Hi ho".
Hi ho.

* * *

M-am născut chiar aici, în New York. Pe atunci nu mă chema *Narcisă*. Am fost botezat Wilbur *Rockefeller*-Swain.

Și nu eram singur. Am fost doi gemeni dizigoți. Pe sora mea o chema Eliza Mellon Swain.

Am fost botezați la spital, nu la biserică și n-am fost înconjurați de rude și de prietenii părinților noștri. Problema era următoarea: Eliza și cu mine eram atât de urâți, încât părinților noștri le era rușine.

Eram doi monștri și nimeni nu se aștepta să trăim prea mult. Aveam șase degete la fiecare mânuță și șase la fiecare piciorus. Aveam și mameloane suplimentare – câte două fiecare.

Nu eram niște idioți mongoloizi, cu toate că aveam părul negru și aspru tipic mongoloizilor. Eram ceva nemaiîntâlnit. Eram *neanderthaloizi.* Aveam trăsăturile unor fosile umanoide adulte – arcade proeminente, fruntea teșită, maxilarele ca un concasor.

* * *

Se presupunea că nu suntem dotați cu inteligență și că n-o să apucăm vârsta de paisprezece ani.

Dar sunt încă bine mersi. Și Eliza ar fi fost la fel, sunt convins, dacă n-ar fi murit la cincizeci de ani – într-o avalanșă la periferia coloniei chineze de pe planeta Marte.

Hi ho.

* * *

Părinții noștri erau doi tineri prostuți și frumoși pe nume Caleb Mellon Swain și Letitia Vanderbilt Swain, *neé* Rockefeller. Erau fabulos de înstăriți și se trăgeau din americani care aproape distruseseră planeta cu o formă de Plăcere a Idiotului – transformând obsesiv banii în putere și puterea la loc în bani și încă o dată banii în putere.

Dar Caleb și Letitia erau inofensivi. Cică tata era foarte bun la table și așa-și-așa la fotografia color. Mama avea un rol activ în Asociația Națională pentru Progresul Persoanelor de Culoare. Nici unul dintre ei nu muncea. Nici unul nu terminase facultatea, deși amândoi încercaseră.

Scriau și vorbeau frumos. Se adorau. Recunoșteau că se descurcaseră atât de prost în școală. Erau amabili.

Și nu pot să-i învinuiesc pentru că îi zdruncinase faptul că dăduseră naștere unor monștri. Oricine ar fi fost zdruncinat să aibă doi copii ca Eliza și ca mine.

* * *

Iar Caleb și Letitia se pricepeau la creșterea copiilor cel puțin la fel de bine cum m-am priceput și eu, când mi-a venit rândul. Eu am fost complet indiferent față de copiii mei, cu toate că erau normali în toate privințele.

Poate că m-ar fi amuzat mai mult copiii mei dacă ar fi fost monștri, ca Eliza și ca mine.

Hi ho.

* * *

Tinerii Caleb și Letitia au fost sfătuiți să nu-și producă suferințe și să nu-și pună în pericol mobila în încercarea de a ne crește pe Eliza și pe mine în Golful Țestoaselor. Eram la fel de înrudiți cu ei, spuneau consilierii lor, ca și niște pui de crocodil.

Reacția lui Caleb și a Letitiei a fost una omenoasă. De asemenea, a fost costisitoare și gotică în cel mai înalt grad. Părinții noștri nu ne-au închis într-un spital particular pentru cazuri ca al nostru. Ne-au îngropat, în schimb, într-un conac vechi și sinistru pe care îl moșteniseră – în mijlocul a două sute de acri de meri pe un vârf de munte, aproape de cătunul Galen din Vermont.

Nimeni nu mai locuise acolo de treizeci de ani.

* * *

Au fost aduși tâmplari, electricieni și instalatori care să transforme casa într-un fel de paradis pentru mine și Eliza. Sub toate covoarele, care se întindeau

din perete în perete, s-a pus un strat gros de cauciuc, ca să nu ne lovim în caz că am fi căzut. Sufrageria noastră a fost îmbrăcată în faianță, iar în podea erau guri de scurgere, astfel încât și noi și camera să putem fi spălați cu furtunul după fiecare masă.

Mai importante erau, poate, cele două garduri din plasă pe care le-au ridicat. Se terminau cu sârmă ghimpată. Primul înconjura livada. Al doilea ferea vila de ochii curioși ai muncitorilor cărora trebuia să li se permită din când în când accesul ca să îngrijească merii.

Hi ho.

* * *

Personalul a fost recrutat din zonă. Aveam bucătar. Mai erau și două femei și un bărbat care se ocupau de curățenie. Aveam și două infirmiere care ne hrăneau, ne îmbrăcau, ne dezbrăcau și ne îmbăiau. Cel mai bine mi-l amintesc pe Withers Witherspoon, o combinație de paznic, șofer și om bun la toate.

Mama lui era din familia Withers. Tatăl lui era un Witherspoon.

* * *

Așa, și toți aceștia erau niște simpli oameni de la țară care, cu excepția lui Withers Witherspoon, fost soldat, nu ieșiseră niciodată din Vermont. De fapt, rareori se aventuraseră mai departe de zece mile de Galen – și, inevitabil, erau toți înrudiți între ei, erau la fel de endogami ca eschimoșii.

Erau, desigur, rude îndepărtate și cu noi, de vreme ce strămoșii noștri din Vermont se mulțumiseră

într-o vreme să se bălăcească la nesfârșit, ca să zic așa, în aceeași baltă genetică.

Însă, în peisajul american al vremii, erau la fel de înrudiți cu familia noastră ca și crapii cu vulturii, să spunem, pentru că cei din familia noastră evoluaseră, devenind călători prin lume și multimilionari.

Hi ho.

* * *

Așa, și părinților noștri le-a fost ușor să cumpere loialitatea acestor fosile vii din trecutul familiei. Li s-au dat salarii modeste care lor li se păreau enorme, dat fiind că în creierele lor lobii responsabili cu câștigatul banilor erau atât de primitivi.

Li s-au dat apartamente drăguțe în conac și televizoare color. Au fost încurajați să mănânce ca niște împărați și să le trimită părinților noștri nota de plată pentru orice pofteau. Aveau foarte puțină treabă de făcut.

Mai mult chiar, nici nu erau nevoiți să gândească prea mult. Au fost puși sub comanda unui tânăr medic de familie care locuia în sat, doctorul Stewart Rawlings Mott, care urma să vină să ne vadă în fiecare zi.

Că veni vorba, doctorul Mott era texan, un tânăr melancolic și retras. Nu știu nici până în ziua de azi ce l-a făcut să plece atât de departe de neamul lui și de ținuturile natale – să practice medicina într-o așezare eschimosă din Vermont.

Iată o ciudată notă de subsol a istoriei, probabil lipsită de importanță: nepotul doctorului Mott avea

să devină regele Michigan-ului în timpul celui de-al doilea mandat al meu ca președinte al Statelor Unite.

Trebuie să sughiț din nou: Hi ho.

* * *

Jur – dacă apuc să termin de scris această autobiografie, o s-o parcurg încă o dată și o să tai toate Hi ho-urile.

Hi ho.

* * *

Așa, și în casă exista un sistem automat de stropitoare și alarme antiefracție la ferestre, uși și luminatoare.

Când ne-am făcut mai mari și mai urâți și capabili să rupem brațe și chiar să smulgem capete, au instalat în bucătărie un gong uriaș. Era conectat la niște butoane roșii ca niște cireșe în toate camerele și la distanțe egale pe coridoare. Butoanele luminau în întuneric.

Butoanele nu trebuiau folosite decât dacă Eliza sau eu începeam să ne jucăm de-a crima.

Hi ho.

3

Tata s-a dus la Galen împreună cu un avocat, un doctor și un arhitect – să supravegheze renovarea conacului pentru mine și Eliza și să angajeze servitorii și pe doctorul Mott. Mama a rămas aici, în Manhattan, în casa lor din Golful Țestoaselor.

Că veni vorba, țestoasele, în număr mare, s-au întors în Golful Țestoaselor.

Sclavilor Verei Veveriță-5 Zappa le place să le prindă să le facă supă.

Hi ho.

* * *

Asta a fost una din puținele ocazii, cu excepția morții tatei, când mama și tata s-au despărțit pentru mai mult de una, două zile. Iar tata i-a scris mamei, din Vermont, o scrisoare elegantă pe care am găsit-o în noptiera mamei după moartea ei.

E posibil ca asta să fi fost toată corespondența lor prin poștă.

„Scumpa mea Tish“ scria el, „copiii noștri vor fi foarte fericiți aici. Avem de ce să fim mândri. Arhitectul nostru are de ce să fie mândru. Muncitorii au de ce să fie mândri. Chiar dacă n-or să trăiască prea

mult, le vom fi oferit în dar demnitate și fericire. Am creat pentru ei un asteroid fermecător, o mică lume cu o singură casă și acoperită, în rest, cu meri.“

* * *

Apoi s-a întors pe propriul lui asteroid – în Golful Țestoaselor. Din acel moment, din nou la sfatul consilierilor, el și mama aveau să ne viziteze o dată pe an, de fiecare dată de ziua noastră de naștere.

Gresia pusă de ei e încă la locul său și e încă rezistentă și impermeabilă. Aici și-a instalat sclavii vecina noastră cea mai apropiată, Vera Veveriță-5 Zappa.

* * *

„Iar când Eliza și Wilbur vor urca în sfârșit la ceruri“ mai spunea scrisoarea tatălui nostru, „se pot odihni alături de strămoșii lor din ramura Swain, în cimitirul familiei, între meri.“

Hi ho.

* * *

Cât despre cine era deja îngropat în cimitirul respectiv, care era despărțit de casă printr-un gard: erau în mare parte cultivatori de mere din Vermont, împreună cu perechile și descendenții lor, oameni fără nimic special. Mulți dintre ei erau fără îndoială la fel de analfabeți și de inculți ca Melody și Isadore.

Cu alte cuvinte: erau niște maimuțe antropoide ignorante, fără mari posibilități de a face rău. Părerea

mea de om foarte bătrân e că nici nu s-a dorit altceva de la omenire.

* * *

Multe dintre pietrele de mormânt din cimitir dispăruseră în pământ sau erau răsturnate. Intemperiile șterseseră epitafurile de pe cele care stăteau încă în picioare.

Dar exista un monument colosal cu pereți groși de granit, acoperiș din plăci de ardezie și uși impunătoare, care cu siguranță avea să reziste până dincolo de Judecata de Apoi. Era mausoleul celui care pusese bazele averii familiei și construise vila în care stăteam noi, profesorul Elihu Roosevelt Swain.

* * *

Profesorul Swain era de departe cel mai inteligent dintre înaintașii noștri de care aveam cunoștință, vreau să spun cei din ramurile Rockefeller, Du Pont, Mellon, Vanderbilt, Dodge și toți ceilalți. Și-a luat licența la Massachusetts Institute of Technology la vârsta de optsprezece ani, după care a creat Departamentul de Inginerie Civilă de la Universitatea Cornell, la douăzeci și doi de ani. La momentul acela avea deja mai multe brevete de inventator pentru poduri de cale ferată și mecanisme de securitate, care oricum l-ar fi făcut milionar în scurt timp.

Dar nu s-a mulțumit cu atât. Așa că a fondat Compania de Poduri Swain, care a proiectat și coordonat construcția a jumătate din podurile de cale ferată din întreaga lume.

* * *

Era cetățean al lumii. Vorbea multe limbi și era prieten cu mai mulți șefi de stat. Dar când a venit vremea să-și construiască propriul palat, l-a așezat între livezile de meri ale ignoranților lui strămoși.

Și, până să apărem Eliza și cu mine, a fost singurul care a iubit mormanul ăla barbar. Noi am fost atât de fericiți acolo!

* * *

Eliza, eu și profesorul Swain aveam un secret, cu toate că el era mort de jumătate de secol. Servitorii nu știau nimic. Nici părinții noștri nu știau nimic. Iar muncitorii care au renovat casa n-au bănuit nimic, se pare, deși mai mult ca sigur au dat găuri pentru țevi și fire și conducte de încălzire prin cele mai stranii locuri.

Iată care era secretul: exista o casă ascunsă în interiorul casei. Pătrundeai în ea prin trape și panouri glisante. Avea scări secrete și locuri de unde puteai trage cu urechea, cu găuri în pereți prin care puteai spiona și coridoare secrete. Erau și tuneluri.

Eliza și cu mine puteam, de exemplu, să dispărem înăuntrul unei pendule uriașe din sala de bal din vârful turnului celui mai nordic și să apărem la aproape jumătate de kilometru distanță – printr-o trapă din podeaua mausoleului profesorului Elihu Roosevelt Swain.

* * *

Mai cunoșteam și alt secret al profesorului – pe care l-am aflat scotocind prin niște documente din

conac. În realitate nu-l chema *Roosevelt.* Își schimbase singur cel de-al doilea nume, când a intrat la M.I.T., ca să pară mai aristocrat.

Numele de pe certificatul de botez era Elihu Witherspoon Swain.

Bănuiesc că de la acest exemplu ne-a venit mai târziu ideea, Elizei și mie, să le schimbăm pur și simplu tuturor cel de-al doilea nume.

4

Când a murit, profesorul Swain era atât de gras, că nu văd cum ar fi putut să încapă pe vreunul din coridoarele lui secrete. Erau foarte înguste. Eliza și cu mine încăpeam însă, chiar și când aveam deja doi metri înălțime – pentru că tavanul era atât de înalt...

Așa, și profesorul Swain a murit în casă, din cauza grăsimii, în timpul unei cine pe care o oferea în onoarea lui Samuel Langhorne Clemens și a lui Thomas Alva Edison.

Ce vremuri.

Eliza și cu mine am găsit meniul. Începea cu supă de țestoasă.

* * *

Servitorii noștri ne spuneau din când în când că vila e bântuită. Auzeau strănuturi și chicoteli prin ziduri și scârțâit de scări în locuri unde nu existau scări și uși deschizându-se și închizându-se în locuri unde nu existau uși.

Hi ho.

* * *

Ar fi ceva să mă apuc să țip, acum că am ajuns la o sută de ani, un bătrân nebun în ruinele Manhattan-ului,

că Eliza și cu mine am fost supuși la acte de indescriptibilă cruzime în casa aia veche și sinistră. Dar de fapt e foarte posibil să fi fost cei mai fericiți copii care s-au văzut până acum.

Extazul ăsta avea să dureze până la cincisprezece ani.

Gândiți-vă la chestia asta.

Așa, și când am devenit medic pediatru și practicam medicina rurală în vila în care crescusem, mi-am spus nu o dată despre unul sau altul din pacienții mei infantili, amintindu-mi de propria mea copilărie: „Persoana asta abia a venit pe planetă, nu știe nimic despre ea, n-are nici un fel de standarde după care să o judece. Acestei persoane puțin îi pasă ce o să devină. E nerăbdătoare să devină ceea ce trebuie să devină".

Observația asta descrie, fără îndoială, starea de spirit în care ne găseam Eliza și cu mine când eram mici. Și toate informațiile pe care le-am primit despre planeta pe care ne găseam indicau că e o încântare să fii idiot.

Așa că am cultivat idioțenia.

Am refuzat să vorbim coerent în public. Spuneam „Ăăă" și „Îîî". Ne curgeau balele și ne dădeam ochii peste cap. Trăgeam vânturi și râdeam. Mâncam clei tipografic.

* * *

Gândiți-vă la următoarea chestie: eram centrul universului celor care aveau grijă de noi. Nu puteau fi niște creștini eroici în propriii lor ochi decât dacă Eliza și cu mine rămâneam neajutorați și abjecți. Dacă

noi ne dădeam în vileag inteligența și independența, ei s-ar fi transformat în niște ajutoare banale. Dacă noi deveneam capabili să ieșim în lume, ei își puteau pierde apartamentele, televizoarele color, iluzia de a face pe doctorii și infirmierele, slujbele bine plătite.

Așa că de la bun început și fără să știe prea bine ce fac, sunt convins, ne-au implorat de o mie de ori pe zi să rămânem neajutorați și abjecți.

Un singur pas își doreau să facem pe scara realizărilor umane. Sperau din tot sufletul să învățăm să mergem singuri la toaletă.

Încă o dată: ne-am supus cu plăcere.

* * *

Dar în secret știam să citim și să scriem în engleză de la patru ani. La șapte ani citeam și scriam în franceză, italiană, latină și greacă veche și stăpâneam calculul infinitezimal.

În casă erau mii de cărți. La vârsta de zece ani le citiserăm deja pe toate la lumina lumânării, în timpul odihnei de după-amiază sau seara după stingere – pe coridoarele secrete sau în mausoleul lui Elihu Roosevelt Swain.

* * *

Dar continuam să salivăm și să vorbim în dodii și așa mai departe ori de câte ori erau adulți prin preajmă. Era amuzant.

Nu ardeam de nerăbdare să ne afișăm public inteligența. Nu credeam că inteligența era în vreun fel utilă

sau atrăgătoare. O consideram pur și simplu un alt aspect al ciudățeniei noastre, ca mameloanele și degetele în plus.

Și poate că la urma urmei aveam dreptate. Cine știe? Hi ho.

5

Iar între timp tânărul și ciudatul doctor Stewart Rawlings Mott ne cântărea și ne măsura, ne examina toate orificiile și lua probe de urină – zi după zi după zi.

— Cum ne simțim azi? spunea.

Noi îi răspundeam cu „Ăăă“ și „Îîî“ și așa mai departe. Îi spuneam „Fund Păros“.

Și noi la rândul nostru ne dădeam toată silința să facem fiecare zi identică cu cea dinainte. De câte ori, de pildă, „Fund Păros“ ne felicita pentru pofta de mâncare sănătoasă și tranzitul intestinal regulat, eu îmi băgam invariabil degetele mari în urechi și fluturam din celelalte, iar Eliza își ridica fusta și plesnea elasticul dresurilor.

Eliza și cu mine credeam, la vremea aceea, ceea ce eu mai cred și acum: că viața poate fi nedureroasă, cu condiția ca lucrurile să fie suficient de pașnice pentru ca vreo duzină de ritualuri să se poată repeta la nesfârșit.

Ideal ar fi, cred, ca viața să fie ca menuetul sau Virginia Reel[1] sau Turkey Trot[2], ceva ușor de învățat la o școală de dans.

* * *

Ezit și acum între gândul că doctorul Mott ne iubea pe Eliza și pe mine și știa cât suntem de isteți, dar voia să ne apere de cruzimea lumii și gândul că era în stare de inconștiență.

După moartea mamei, am descoperit că lada pentru lenjerie de la picioarele patului ei era plină ochi cu rapoartele bisăptămânale ale doctorului Mott asupra sănătății noastre. Vorbea despre cantitățile tot mai mari de mâncare consumate și apoi eliminate. Vorbea și despre neabătuta noastră bună dispoziție și despre rezistența noastră naturală la bolile obișnuite ale copilăriei.

Genul de lucruri pe care le raporta era de fapt genul de lucruri pe care le-ar fi remarcat fără dificultate și un ucenic de tâmplar – cum ar fi faptul că, la vârsta de nouă ani, Eliza și cu mine aveam mai mult de doi metri înălțime.

Indiferent cât creșteam însă, o cifră rămânea constantă în rapoartele lui: vârsta noastră mentală era între doi și trei ani.

Hi ho.

1 *Virginia Reel* – dans country, variantă americană a dansului scoțian vioi („reel").

2 *Turkey Trot* („Trapul Curcanului") – dans de societate pe ritmuri sincopate, popular la începutul secolului XX.

* * *

„Fund Păros", alături de sora mea, evident, e una din puținele persoane pe care sunt nerăbdător să le revăd în viața de apoi.

De-abia aștept să-l întreb ce credea cu adevărat despre noi când eram copii – cât de mult bănuia și cât știa de fapt.

* * *

Eliza și cu mine i-am dat probabil mii de indicii cu privire la inteligența noastră. Nu eram cei mai isteți impostori. Eram doar niște copii, la urma urmei.

Probabil că în timp ce vorbeam în dodii în prezența lui am folosit cuvinte în vreo limbă străină pe care o putea recunoaște. Poate că a intrat în biblioteca vilei, care nu prezenta nici un interes pentru servitori, și a găsit cărțile oarecum în dezordine.

Poate că a descoperit și el, printr-o întâmplare, coridoarele secrete. Știu că obișnuia să cutreiere mult prin casă, după ce termina cu noi și le explica servitorilor că tatăl lui e arhitect. Poate chiar a intrat pe coridoarele secrete și a găsit cărțile pe care le citeam acolo și a văzut că podeaua era stropită cu ceară de lumânare.

Cine știe?

* * *

Aș mai vrea să știu și care era durerea lui secretă. Când eram mici, Eliza și cu mine eram atât de prinși unul de celălalt, că numai rareori remarcam starea emoțională a altcuiva. Dar am fost clar impresionați

de tristețea doctorului Mott. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost adâncă.

* * *

L-am întrebat odată pe nepotul lui, regele Michigan-ului, Stewart Grangur-2 Mott, dacă avea idee de ce pentru doctorul Mott viața era o chestie atât de copleșitoare.

— Forța gravitațională nu devenise încă mârșavă, am spus eu. Cerul nu se făcuse încă din albastru galben, cum avea să și rămână. Mai era până să se epuizeze resursele naturale ale planetei. Gripa albaneză și Moartea Verde nu depopulaseră încă țara. Bunicul tău avea o mașină drăguță, o casă drăguță, un cabinet drăguț, o nevastă drăguță și un copilaș drăguț, i-am spus regelui. Și cu toate astea era într-una atât de *abătut*!

Că veni vorba, interviul meu cu regele a avut loc în palatul lui de la lacul Maxinkuckee, în nordul statului Indiana, pe locul unde fusese cândva Academia Militară Culver. Eu eram încă, oficial, președintele Statelor Unite ale Americii, dar îmi pierdusem toate puterile. Nu mai exista Congres, nici vreun sistem de tribunale federale, nici trezorerie, nici armată, nimic din toate astea.

Mai rămăseseră probabil numai vreo opt sute de oameni în Washington, D.C. Când i-am prezentat omagiile regelui nu mai aveam decât un singur angajat.

Hi ho.

* * *

M-a întrebat dacă îl consideram dușman, la care eu am spus:

— Sigur că nu, Înălțimea Voastră – sunt încântat că o persoană de calibrul Domniei Voastre a adus legea și ordinea în Vestul Mijlociu.

* * *

A început să-și piardă răbdarea cu mine când am insistat să-mi spună mai multe despre bunicul lui, doctorul Mott.

— Isuse Christoase, a zis, unde ai mai pomenit american care să știe ceva despre bunicii lui?

* * *

În vremea aia era un sfânt-războinic costeliv, suplu și ascetic. Nepoata mea Melody avea să-l cunoască după ce a devenit un hedonist obscen, un bătrân gras îmbrăcat în robe încrustate cu pietre prețioase.

* * *

Când l-am cunoscut, purta o tunică simplă de soldat, fără nici un fel de însemne de grad.

Cât despre mine, costumația mea de paiață era adecvată ocaziei – joben, frac și pantaloni în dungi, vestă gri-sidefiu și ghetre asortate, cămașă albă, pătată, cu guler înalt și cravată. Partea din față a vestei era împodobită cu un lanț de aur pentru ceas care îi aparținuse lui John D. Rockefeller, strămoșul meu care fondase compania Standard Oil.

Pe lanț se bălăngăneau cheia frăției Phi Beta Kappa de la Harvard și o narcisă miniaturală din plastic. Cel

de-al doilea nume îmi fusese legal schimbat din *Rockefeller* în *Narcisă-11*.

— Din câte știu eu, nu au existat nici crime, nici delapidări, nici sinucideri, nici alcoolism, nici probleme cu drogurile în familia doctorului Mott, a continuat regele.

El avea treizeci de ani. Eu șaptezeci și nouă.

— Poate că bunicul meu era una din acele persoane care se *nasc* nefericite, a spus el. Te-ai gândit vreodată la asta ?

6

Poate că unii chiar se nasc nefericiți. Sper sincer că nu e așa.

În ce ne privește pe sora mea și pe mine, noi ne-am născut cu capacitatea și hotărârea de a fi absolut fericiți tot timpul.

Poate că și din cauza asta eram niște monștri.

Hi ho.

* * *

Ce e fericirea ?

În cazul meu și al Elizei, fericirea însemna să fim în permanență în compania celuilalt, să avem servitori și mâncare bună din belșug, să trăim într-un conac liniștit și plin de cărți pe un asteroid acoperit cu meri și să creștem ca două jumătăți specializate ale aceluiași creier.

Cu toate că ne pipăiam și ne îmbrățișam o grămadă, intențiile noastre erau pur intelectuale. Ce-i drept, Eliza și cu mine am devenit maturi din punct de vedere sexual la șapte ani. Eu însă, nu am ajuns la pubertate decât în ultimul an de medicină la Harvard, la vârsta de treizeci și trei de ani. Eliza și cu mine foloseam contactul fizic numai ca să sporim intimitatea dintre creierele noastre.

Astfel dădeam naștere unui geniu care murea de îndată ce ne despărțeam și renăștea imediat ce eram din nou împreună.

* * *

Am devenit două jumătăți aproape paralizant de specializate ale acelui geniu, care era cea mai importantă ființă din viața noastră, dar pe care nu-l numeam niciodată.

Când am învățat să citim și să scriem, de pildă, eu eram de fapt cel care citea și scria. Eliza a rămas analfabetă până la moarte.

Dar ea era cea care făcea marile salturi intuitive pentru amândoi. Ea a intuit că era în avantajul nostru să nu vorbim, dar să învățăm să mergem singuri la toaletă. Ea a intuit ce sunt cărțile și ce-ar putea însemna semnele de pe pagini.

Eliza a simțit că dimensiunile unora din încăperile și coridoarele din vilă nu erau în regulă. Dar eu am fost cel care a făcut munca metodică de măsurare și de sondare a lambriurilor și podelelor cu șurubelnița în căutarea ușilor către un univers alternativ, pe care l-am găsit.

Hi ho.

* * *

Da, numai eu citeam. Și, dacă stau să mă gândesc, nu există carte publicată înainte de război în vreo limbă indoeuropeană pe care să n-o fi citit cu voce tare.

Dar Eliza era cea care memora și îmi spunea ce trebuie să învățăm mai departe. Și tot ea punea laolaltă idei aparent fără legătură ca să obțină una nouă. Eliza era cea care *juxtapunea*.

* * *

Multe din informațiile noastre erau învechite fără speranță, bineînțeles, de vreme ce prea puține cărți noi fuseseră aduse în casă după 1912. Dar erau și multe informații fără vârstă. Și multe de-a dreptul tembele, cum ar fi cele despre dansurile pe care le-am învățat.

Dacă aș vrea, aș putea executa o versiune foarte prezentabilă și exactă din punct de vedere istoric a tarantelei, aici, între ruinele New York-ului.

* * *

Oare chiar eram geniali, atunci când gândeam ca o singură minte?

Trebuie să răspund da, mai ales ținând cont de faptul că nu ne-a instruit nimeni. Și nu mă dau mare când spun asta, pentru că eu sunt doar jumătate din mintea aceea.

Am criticat teoria evoluționistă a lui Darwin pe motiv că ființele ar deveni extrem de vulnerabile în încercarea de a se perfecționa, de a-și dezvolta aripi sau carapace, de exemplu. Le-ar mânca alte animale mai practice, înainte să apuce să-și rafineze noile și minunatele însușiri.

Am prezis cel puțin un lucru care s-a dovedit atât de mortal de exact, că și acum, când mă gândesc, rămân interzis.

Ascultați aici: am pornit de la misterul ridicării de către populațiile din Antichitate a piramidelor din Egipt și Mexic, a capetelor de pe Insula Paștelui și a arcelor barbare de la Stonehenge, fără sursele de energie și uneltele moderne.

Am ajuns la concluzia că în vechime forța gravitațională trebuie să fi fost mai slabă, iar oamenii puteau să joace zaruri cu bolovani uriași.

Am bănuit că s-ar putea chiar să fie anormal ca forța gravitațională să rămână stabilă perioade lungi de timp. Am prezis că în orice clipă ar putea deveni la fel de capricioasă ca vântul și frigul și căldura, ca viscolele și furtunile.

* * *

Așa, și Eliza și cu mine am întocmit și o critică precoce a Constituției Statelor Unite. Argumentul nostru era că e o rețetă pentru nefericire la fel de bună ca oricare alta, de vreme ce succesul în a-i face pe oamenii de rând fericiți și mândri într-o măsură rezonabilă depinde de puterea oamenilor înșiși – și totuși nu descrie nici o mașinărie practică ce le-ar putea da putere oamenilor, și nu conducătorilor aleși de ei.

Noi spuneam că e posibil ca aceia care au elaborat Constituția să fi fost insensibili la frumusețea unor persoane care, fără să aibă mari averi sau prieteni puternici sau funcții importante, sunt totuși cu adevărat puternici.

Ne-am gândit că e mai probabil, totuși, ca autorii Constituției să nu fi remarcat că e natural, și prin urmare aproape inevitabil, ca ființele umane, aflate pentru perioade lungi în situații extraordinare, să se gândească să formeze noi familii. Eliza și cu mine am atras atenția asupra faptului că asta se întâmplă la fel de des în democrații ca și în regimurile tiranice, pentru că ființele umane sunt la fel peste tot în lume și s-au civilizat abia de curând.

Ne putem aștepta, astfel, ca reprezentanții aleși să devină membrii celebrei și puternicei familii de reprezentanți aleși – ceea ce, absolut normal, i-ar face circumspecți și mofturoși și zgârciți față de toate celelalte tipuri de familii în care, din nou lucru absolut normal, se împarte omenirea.

Eliza și cu mine, gândind ca două jumătăți ale aceluiași geniu, am propus să se modifice Constituția astfel încât să garanteze fiecărui cetățean, indiferent cât de umil, nebun, incompetent sau diform ar fi, posibilitatea de a face parte dintr-o familie la fel de nemărturisit xenofobă și vicleană ca aceea formată din funcționarii publici.

Bravo nouă!

* * *

Hi ho.

7

Ce drăguț ar fi fost, mai ales pentru Eliza, pentru că era fată, să fim două rățuște urâte – dacă am fi devenit frumoși în cele din urmă. Dar noi deveneam pur și simplu din ce în ce mai aberanți pe zi ce trecea.

Pentru un bărbat, înălțimea de doi metri avea câteva avantaje. Eram respectat ca jucător de baschet în școala pregătitoare și în facultate, cu toate că aveam umerii foarte înguști și o voce de picolo și nici urmă de barbă sau păr pubian. Da, iar mai târziu, după ce vocea căpătase un timbru mai profund și candidam pentru poziția de senator de Vermont, am putut să scriu pe panourile publicitare: „Numai un Om Mare se descurcă într-o Funcție Mare".

Dar Eliza, care era exact la fel de înaltă ca mine, nu se putea aștepta să fie binevenită nicăieri. Nu exista rol acceptabil pentru o femeie care să poată fi astfel interpretat cât să facă loc unei jumătăți de geniu neanderthaloid cu douăsprezece degete la mâini și la picioare și cu patru sâni – care avea doi metri și cântărea un chintal.

* * *

De mici știam că n-o să câștigăm nici un concurs de frumusețe.

Eliza a spus ceva profetic pe tema asta, că veni vorba. Nu avea mai mult de opt ani. A zis că poate am putea câștiga un concurs de frumusețe pe Marte.

Îi era dat, desigur, să *moară* pe Marte.

Premiul ei pentru frumusețe avea să fie o avalanșă de pirită de fier, mai bine cunoscută sub numele de „aurul prostului".

Hi ho.

* * *

A existat o perioadă în copilăria noastră când am decis că era un *noroc* că nu suntem frumoși. Știam din toate romanele romantice pe care le citisem tare cu vocea mea pițigăiată, adesea însoțită de gesturi, că persoanele frumoase se trezesc cu intimitatea distrusă de străini pasionali.

Nu voiam să ni se întâmple și nouă așa ceva, de vreme ce noi doi singuri formam nu numai o unică minte, ci și un univers pe de-a-ntregul populat.

* * *

Măcar un lucru mai trebuie să spun despre înfățișarea noastră: aveam cele mai fine haine care se găseau de cumpărat. Măsurile noastre uimitoare, care se schimbau radical aproape de la o lună la alta, erau comunicate prin poștă, conform instrucțiunilor lăsate de părinții noștri, celor mai buni croitori, cizmari, modiste, lenjerese și celor mai bune magazine de galanterie din lume.

Infirmierele care ne îmbrăcau și ne dezbrăcau aveau o plăcere copilărească, cu toate că nu mergeam

niciodată nicăieri, să ne costumeze pentru imaginare evenimente sociale pentru milionari – ceaiuri dansante, spectacole ecvestre, vacanțe de schi, cursuri la școli pregătitoare scumpe, seri de teatru aici în Manhattan urmate de cine cu multă șampanie.

Și așa mai departe.

Hi ho.

* * *

Eram conștienți ce comedie era toată povestea asta. Dar, oricât de geniali eram când gândeam împreună, nu am bănuit decât la vârsta de cincisprezece ani că de fapt trăiam și o tragedie. Credeam că urâțenia era doar amuzantă pentru restul lumii. Nu ne-am dat seama că necunoscuților care dădeau peste noi pe neașteptate le făcea de fapt silă.

Eram atât de naivi cu privire la importanța unui aspect frumos, de fapt, încât nu vedeam rostul unei povești ca *Rățușca cea urâtă*, pe care i-am citit-o într-o zi Elizei – în mausoleul profesorului Elihu Roosevelt Swain.

Povestea era, bineînțeles, despre un pui de pasăre crescut de rațe, care îl considerau cea mai caraghioasă rățușcă pe care o văzuseră vreodată. Dar apoi, când s-a făcut mare, s-a dovedit a fi lebădă.

Îmi amintesc că Eliza a spus că după părerea ei ar fi fost o poveste mult mai bună dacă rățușca ar fi ieșit legănându-se la mal și s-ar fi transformat în rinocer.

Hi ho.

8

Până în ajunul celei de-a cincisprezecea aniversări, Eliza și cu mine nu auziserăm niciodată vorbindu-se de rău despre noi când trăgeam cu urechea din coridoarele secrete.

Servitorii se obișnuiseră atât de tare cu noi, încât abia dacă ne mai pomeneau, chiar în momente de mare intimitate. Doctorul Mott rareori comenta altceva decât pofta noastră de mâncare și excrețiile. Iar părinții noștri erau atât de sătui de noi, încât tăceau mâlc în timpul călătoriei spațiale anuale către asteroidul nostru. Îmi amintesc că tata obișnuia să vorbească cu mama, destul de împiedicat și fără vlagă, despre evenimente mondiale despre care citise în revistele de știri.

Ne aduceau jucării de la F.A.O. Schwarz – pentru care magazinul garanta că sunt educative pentru copii de trei ani.

Hi ho.

* * *

Da, și acum mă gândesc la toate secretele despre condiția umană pe care le-am ascuns tinerilor Melody și Isadore, pentru propria lor pace sufletească – faptul că viața de apoi nu e bună de nimic și așa mai departe.

Și încă o dată sunt copleșit când mă gândesc ce secret excepțional ni s-a ascuns Elizei și mie: că propriii noștri părinți își doreau să murim mai repede.

* * *

Ne imaginam, leneș, că cea de-a cincisprezecea aniversare va fi ca toate celelalte. Ne-am prefăcut cum ne prefăceam de fiecare dată. Părinții au ajuns la ora când noi luam cina, adică patru după-amiază. Cadourile urma să le primim a doua zi.

Am aruncat cu mâncare unul în celălalt în sufrageria noastră îmbrăcată în faianță. Am lovit-o pe Eliza cu un avocado. Ea m-a lovit cu un filet mignon. Am pocnit-o pe menajeră cu chifle Parker House. Ne prefăceam că nu știm că părinții noștri sosiseră și ne privesc prin ușa întredeschisă.

Așa, și pe urmă, fără să ne fi întâmpinat părinții față în față, am fost îmbăiați și pudrați cu talc și îmbrăcați în pijama, halat de baie și papuci. Ora de culcare era cinci, pentru că Eliza și cu mine ne prefăceam că dormim șaisprezece ore pe zi.

Infirmierele noastre, Oveta Cooper și Mary Selwyn Kirk, ne-au spus că în bibliotecă ne așteaptă o surpriză nemaipomenită.

Ne-am prefăcut să n-avem habar despre ce-ar putea fi vorba.

Eram deja doi uriași în toată regula.

Eu căram după mine un remorcher de cauciuc, care trecea drept jucăria mea preferată. Eliza avea o fundă de catifea roșie în coama neagră ca tuciul.

* * *

Ca de obicei, când am intrat, părinții noștri erau de cealaltă parte a unei mese mari de cafea. Ca de obicei, părinții noștri aveau în față pahare de coniac. Ca de obicei, în șemineu ardea sfârâind și trosnind un foc din butuci de pin și măr plini de sevă. Ca de obicei, portretul în ulei al profesorului Elihu Roosevelt Swain privea radios, de deasupra căminului, scena rituală.

Ca de obicei, părinții noștri stăteau în picioare. Zâmbeau, privind în sus la noi, cu o groază dulce-amăruie pe care încă n-o recunoșteam ca atare.

Ca de obicei, ne-am prefăcut că ni se par adorabili, dar că nu ne amintim din prima cine sunt.

* * *

Ca de obicei, numai tata a vorbit.

— Ce mai faceți, Eliza și Wilbur ? a spus. Arătați foarte bine. Ne bucurăm foarte mult să vă vedem. Vă amintiți cine suntem ?

Eliza și cu mine ne-am consultat încurcați, în timp ce ne curgeau balele și murmuram cuvinte în greaca veche. Îmi amintesc că Eliza mi-a spus în greacă că nu-i venea să creadă că suntem rude cu asemenea păpușele frumoase.

Tata ne-a întins o mână de ajutor. Ne-a spus numele pe care i-l dădusem cu ani în urmă.

— Eu sunt Bla-la, a spus.

Eliza și cu mine ne-am prefăcut uluiți.

— Bla-la! ne-am spus unul altuia. Nu ne venea să credem ce noroc. Bla-la! Bla-la! am strigat.

— Iar aceasta, a spus tata, arătând spre mama, e Ma-la.

Asta era o veste și mai senzațională.

— Ma-la! Ma-la! am exclamat.

Atunci Eliza și cu mine am făcut, ca de obicei, un mare salt intelectual. Fără nici un ajutor din partea nimănui, am tras concluzia că, dacă părinții noștri erau în casă, trebuie că se apropia ziua noastră. Am scandat cuvântul idiot pe care-l foloseam pentru aniversare – „an-zar."

Ca de obicei, ne-am prefăcut peste măsură de încântați. Am țopăit prin cameră. Eram deja atât de mari, încât podeaua a început să salte ca o trambulină.

Dar ne-am oprit brusc prefăcându-ne, ca de obicei, că am căzut într-o stare de catalepsie de prea multă bucurie.

Acesta era, de fiecare dată, finalul spectacolului. După asta ne conduceau afară din cameră.

Hi ho.

9

Ne-au culcat în două pătuțuri de copil făcute pe comandă – în dormitoare separate, dar alăturate. Camerele comunicau printr-un panou secret în zid. Pătuțurile erau mari cât niște vagoane platformă. Zăngăneau îngrozitor când li se ridicau laturile.

Eliza și cu mine ne-am prefăcut că adormim imediat. După jumătate de oră însă, ne-am reîntâlnit în camera Elizei. Servitorii nu veneau niciodată să ne verifice. Aveam, la urma urmei, o sănătate de fier și căpătasem reputația că suntem, cum spuneau ei, „niște îngerași când trebuia să mergem la culcare".

Așa, și am coborât printr-o trapă de sub pătuțul Elizei și în scurt timp îi priveam cu rândul pe părinții noștri în bibliotecă – printr-o găurică pe care chiar noi o făcuserăm în zid, sus, în spatele portretului profesorului Elihu Roosevelt Swain.

* * *

Tata îi povestea mamei ceva ce citise în ziar cu o zi în urmă. Se părea că oamenii de știință din Republica Populară Chineză făceau experimente legate de

micșorarea ființelor umane, ca să nu mai mănânce atât de mult și să nu mai poarte haine atât de mari.

Mama privea fix focul. Tata a fost nevoit să-i spună de două ori zvonul despre chinezi. Când i-a spus a doua oară, mama i-a răspuns sec că probabil chinezii pot să facă aproape orice dacă-și pun mintea.

Cu nu mai mult de o lună în urmă chinezii trimiseseră două sute de exploratori pe Marte – fără să folosească vreun fel de vehicul spațial.

Nici un savant din Occident nu putuse să-și dea seama cum reușiseră șmecheria. Chinezii nu oferiseră din proprie inițiativă nici un detaliu.

* * *

Mama spunea că parcă trecuse o veșnicie de când americanii nu mai descoperiseră nimic.

— Dintr-odată, a zis, totul e descoperit de chinezi.

* * *

— Într-o vreme noi eram cei care descopereau totul, a spus ea.

* * *

Era o conversație atât de *stupefiată*. Gradul de însuflețire era atât de scăzut, încât tinerii și frumoșii noștri părinți din Manhattan păreau scufundați până la gât în miere. Păreau, așa cum ne păruseră întotdeauna Elizei și mie, blestemați să vorbească numai despre subiecte care nu-i interesau deloc.

Și chiar *erau* blestemați. Dar Eliza și cu mine nu ghicisem în ce fel: îi strangula și îi paraliza dorința să le moară copiii.

Și vă asigur de un lucru în ceea ce-i privește pe părinții noștri, deși singura dovadă pe care o am e o senzație în adâncul sufletului: nici unul dintre ei nu-i sugerase în vreun fel celuilalt că ne dorea moartea.

Hi ho.

* * *

Atunci s-a auzit un *trosc* în șemineu. Trebuia să evadeze pe undeva aburul prins în capcana bușteanului plin de sevă.

Așa, iar mama, care era o simfonie de reacții chimice ca orice ființă umană, a scos un țipăt îngrozit. Chimia ei reclama ca ea să țipe ca reacție la *trosc*.

După ce a făcut-o să reacționeze astfel însă, chimia a vrut și mai mult de la ea. A considerat că era timpul să spună ce gândea cu adevărat despre Eliza și despre mine, ceea ce a și făcut. O mulțime de alte lucruri au luat-o razna când a spus ce avea de spus. Mâinile i s-au încleștat convulsiv. Coloana vertebrală i s-a arcuit și fața i s-a zbârcit, transformând-o într-o vrăjitoare foarte, foarte bătrână.

— Îi urăsc, îi urăsc, îi urăsc, a spus.

* * *

N-au trecut multe secunde până să precizeze fără urmă de dubiu pe cine ura:

— Îi urăsc pe Wilbur Rockefeller Swain și pe Eliza Mellon Swain, a spus.

10

Mama își pierduse temporar mințile în seara aia.

Am ajuns s-o cunosc bine în anii care au urmat. Și, cu toate că n-am învățat niciodată s-o iubesc, pe ea sau pe oricine altcineva, de fapt, i-am admirat decența neclintită față de toți și toate. Nu știa să insulte pe nimeni. Când vorbea ea, fie în public fie în particular, nici o reputație nu avea de suferit.

Așa că n-a fost mama cea care spusese în ajunul celei de-a cincisprezecea aniversări a noastre: „Cum aș putea să-i iubesc pe contele Dracula și pe sfioasa lui mireasă?" – referindu-se la Eliza și la mine.

N-a fost ea cea care l-a întrebat pe tata:

— Cum am putut să dau naștere unei perechi de stâlpi totemici băloși?

Și așa mai departe.

* * *

Cât despre tata, a cuprins-o în brațe. Plângea de dragoste și de milă.

— Caleb, oh, Caleb... a spus ea din brațele lui, nu mă recunosc.

— Bineînțeles că nu, a spus el.

— Iartă-mă, a spus ea.

— Bineînțeles, a spus el.

— Oare Dumnezeu mă va ierta vreodată? a spus ea.

— Te-a iertat deja, a spus el.

— Parcă ar fi intrat dintr-odată un demon în mine, a spus ea.

— Asta s-a întâmplat, Tish, a spus el.

Nebunia ei începuse să cedeze.

— Oh, Caleb... a spus ea.

* * *

Ca să nu pară că aș căuta compasiune, dați-mi voie să spun chiar în clipa asta că în perioada aia Eliza și cu mine eram la fel de vulnerabili din punct de vedere emoțional ca Fața de Piatră din New Hampshire[1].

Ne trebuia dragostea părinților cam la fel de mult cum îi trebuie unui pește o bicicletă, cum se spune.

Așa că atunci când mama noastră ne-a vorbit de rău și chiar ne-a dorit moartea, reacția noastră a fost una intelectuală. Ne făcea plăcere să rezolvăm probleme. Poate că puteam găsi o rezolvare și pentru problema mamei – orice în afară de sinucidere, desigur.

În cele din urmă și-a venit în fire. S-a înarmat cu răbdare pentru încă o sută de aniversări cu Eliza și cu mine, în caz că Dumnezeu ar fi vrut s-o pună astfel la încercare. Dar, înainte să facă asta, a mai spus ceva:

— Aș da orice, Caleb, pentru cel mai mic semn de inteligență, pentru cea mai mică licărire de umanitate în ochii oricăruia dintre ei.

---

1 Formațiune stâncoasă din munții Franconia Notch, New Hampshire, devenită în 1945 simbol al statului. S-a prăbușit din cauze naturale în 2003.

* * *

Asta s-a rezolvat cu uşurinţă.
Hi ho.

* * *

Aşa că ne-am întors în camera Elizei şi am pictat un banner mare pe un cearşaf de pat. Apoi, după ce părinţii noştri au adormit tun, am intrat pe furiş în camera lor prin spatele fals al unui şifonier. Am atârnat bannerul pe perete, ca să le pice ochii pe el cum se trezeau.

Iată ce scria pe el:

DRAGĂ MATER ŞI PATER: NU PUTEM SĂ FIM FRUMOŞI, DAR PUTEM SĂ FIM PE ATÂT DE DEŞTEPŢI SAU DE PROŞTI PE CÂT NE VREA LUMEA.

AI VOŞTRI SERVITORI CREDINCIOŞI
ELIZA MELLON SWAIN
WILBUR ROCKEFELLER SWAIN

Hi ho.

11

Aşa ne-am distrus Eliza şi cu mine paradisul – naţiunea noastră compusă din noi doi.

* * *

A doua zi de dimineaţă ne-am sculat înaintea părinţilor noştri, înainte să vină servitorii să ne îmbrace. N-am presimţit nici un pericol. În timp ce ne îmbrăcam, ne gândeam că suntem încă în paradisul nostru.

Eu am ales să port un costum din trei piese într-o nuanţă conservatoare de albastru, cu dungi fine. Eliza, îmi amintesc, a ales un pulover de caşmir, fustă de tweed şi perle.

Am decis ca ea să fie purtătoarea noastră de cuvânt într-o primă fază, pentru că avea o voce pătrunzătoare de altistă. Vocea mea nu avea destulă autoritate să anunţe liniştitor, dar ferm că, în esenţă, lumea tocmai se întorsese cu fundul în sus.

Nu uitaţi, vă rog, că până atunci nimeni nu ne auzise spunând mare lucru în afară de „Ăăă“ şi „Îîî“ şi alte din astea.

Atunci ne-am întâlnit cu Oveta Cooper, infirmiera noastră, în foaierul de marmură verde cu colonade. A fost surprinsă să ne vadă sculaţi şi îmbrăcaţi.

Înainte să apuce să facă vreun comentariu însă, Eliza și cu mine ne-am aplecat capetele unul spre celălalt, ni le-am atins chiar, puțin deasupra urechilor. Geniul astfel creat i-a vorbit Ovetei cu vocea Elizei, plăcută ca sunetul unei viole.

Iată ce a spus vocea:

— Bună dimineața, Oveta. Astăzi începe pentru toți o nouă viață. Așa cum poți să vezi și să auzi, Wilbur și cu mine nu mai suntem idioți. S-a produs un miracol peste noapte. Visul părinților noștri a devenit realitate. Suntem vindecați. Cât despre tine, Oveta, poți să-ți păstrezi apartamentul și televizorul color și poate chiar o să primești o mărire de salariu – ca răsplată pentru tot ce ai făcut pentru ca acest miracol să fie posibil. Lucrurile vor rămâne neschimbate pentru toți membrii personalului, cu o singură excepție: viața în această casă va deveni mai ușoară și mai plăcută chiar decât a fost până acum.

Oveta, o yankee bondoacă și palidă, era hipnotizată – ca un iepure față în față cu un șarpe cu clopoței. Dar Eliza și cu mine nu eram un șarpe cu clopoței. Când ne puneam mințile laolaltă, eram unul din cele mai blânde genii pe care le cunoscuse omenirea.

* * *

— N-o să mai folosim sufrageria cu faianță, a spus vocea Elizei. Avem niște maniere încântătoare, după cum veți vedea. Spune te rog să ni se aducă micul dejun în seră și anunță-ne când Mater și Pater s-au sculat și s-au pus în mișcare. Ar fi foarte bine dacă de acum încolo ni te-ai adresa, fratelui meu și mie, cu

„conașul Wilbur" și „duduca Eliza". Poți să pleci acum și să le spui și celorlalți despre miracol.

Oveta a rămas pironită locului. Până la urmă a fost nevoie să pocnesc din degete sub nasul ei ca s-o trezesc.

A făcut o reverență.

— Cum doriți, duducă Eliza, a spus.

Și a plecat să răspândească vestea.

* * *

Când ne-am instalat în seră, ceilalți membri ai personalului au început să intre umili, care când, să arunce o privire conașului și domnișoarei în care ne transformasem.

I-am întâmpinat adresându-ne fiecăruia cu numele întreg. Le-am pus întrebări prietenoase, care demonstrau o înțelegere în detaliu a vieților lor. Ne-am cerut scuze pentru faptul că poate îi șocasem pe unii dintre ei cu schimbarea atât de bruscă.

— Pur și simplu nu ne-am dat seama, a spus Eliza, că exista cineva care *dorea* să fim inteligenți.

Deja preluasem atât de bine controlul asupra lucrurilor, încât am îndrăznit și eu să vorbesc despre chestiuni importante. Vocea mea stridentă n-avea să mai fie caraghioasă.

— Cu cooperarea voastră, am spus, vom face această vilă pe atât de faimoasă pentru inteligență, pe cât a fost de infamă pentru idioțenie în vremuri de mult apuse. Să se dărâme gardurile!

— Are cineva întrebări? a spus Eliza.

N-a avut nimeni.

* * *

Cineva l-a chemat pe doctorul Mott.

* * *

Mama noastră n-a coborât la micul dejun. A rămas în pat – împietrită.

Tata a coborât singur. Era încă în pijama. Nu se bărbierise. În ciuda tinereții, tremura și era tras la față.

Eliza și cu mine nu pricepeam de ce nu are o față mai fericită. L-am întâmpinat cu strigăte, nu numai în engleză, ci și în alte câteva din limbile pe care le știam.

A reacționat într-un final la unul din aceste saluturi străine.

— Bon jour, a spus.

— Stai tu jus! Stai tu jus! a spus Eliza cu voioșie.

Bietul de el s-a așezat.

* * *

Era copleșit, desigur, de vina de a fi permis ca doi oameni inteligenți, sânge din sângele lui, să fie tratați atâta vreme ca niște idioți.

Mai rău chiar: conștiința și consilierii îi spuseseră că nu-i nimic dacă nu ne poate iubi, de vreme ce noi eram incapabili de sentimente profunde și nici o persoană zdravănă la minte nu prea avea, obiectiv vorbind, pentru ce să ne iubească. Dar acum era *datoria* lui să ne iubească și nu se credea în stare.

Descoperea cu groază ceea ce mama noastră știa că o să descopere dacă vine jos: că inteligența și sensibilitatea, în niște corpuri monstruoase, nu reușeau decât să ne facă și mai respingători.

Nu era vina tatălui sau a mamei. Nu era vina nimănui. Pentru orice ființă umană, pentru orice creatură cu sânge cald, de fapt, era cel mai natural lucru din lume să le dorești monștrilor o moarte cât mai rapidă. Era vorba de instinct.

Iar acum, Eliza și cu mine făcuserăm din acest instinct o tragedie insuportabilă.

Fără să știm ce facem, Eliza și cu mine aruncam asupra unor ființe normale blestemul tradițional al monștrilor. Ceream respect.

12

În toiul agitației, Eliza și cu mine am lăsat să ni se îndepărteze capetele unul de altul cu vreun metru – așa că nu mai gândeam genial.

Am devenit suficient de tembeli, încât să ne imaginăm că tata era doar somnoros. Așa că l-am făcut să bea cafea și am încercat să-l trezim cu niște cântece și niște ghicitori pe care le știam.

Eu l-am întrebat, îmi amintesc, dacă știe de ce frișca pentru cafea e mult mai scumpă decât laptele.

A mormăit că nu știe.

Așa că Eliza i-a spus:

— Pentru că vacile nu pot să sufere să stea pe vine deasupra sticluțelor ălora.

Am râs. Ne-am tăvălit pe podea. Apoi Eliza s-a ridicat deasupra lui, cu mâinile în șolduri și l-a admonestat afectuos, de parcă ar fi fost un copilaș.

— Oh, ce mai somnoros! a spus. Oh, ce mai somnoros!

În momentul acela a sosit doctorul Stewart Rawlings Mott.

* * *

Cu toate că i se spusese la telefon de metamorfoza noastră bruscă, pentru el ziua părea să fie ca toate

celelalte. A spus ce spunea de fiecare dată când sosea la vilă:

— Cum ne simțim azi?

Atunci m-a auzit pentru prima dată rostind o frază inteligentă.

— Tata nu vrea să se trezească, am spus.

— Nu vrea, deci? a răspuns el.

Mi-a recompensat enunțul complet cu cel mai vag dintre zâmbete.

Doctorul Mott era atât de incredibil de liniștit, încât ne-a întors spatele și a început să vorbească cu Oveta Cooper, infirmiera. Se pare că mama ei, care locuia jos în sat, fusese bolnavă.

— Oveta, a spus, o să te bucuri să afli că mamei tale i-a revenit temperatura aproape la normal.

Pe tata îl înfuria nepăsarea lui și fără îndoială era fericit să aibă asupra cui să-și reverse furia.

— De când stau lucrurile așa, doctore? a cerut să știe. De când știi de inteligența lor?

Doctorul Mott s-a uitat la ceas.

— De vreo patruzeci și două de minute, a spus.

— Nu pari câtuși de puțin surprins, a spus tata.

Doctorul Mott a părut să cântărească afirmația, apoi a ridicat din umeri.

— Fără îndoială *mă bucur* foarte mult pentru toți, a spus.

Cred că tocmai faptul că doctorul Mott însuși nu părea deloc fericit când a spus-o ne-a făcut să ne unim din nou capetele. Se întâmpla ceva tare ciudat și aveam mare nevoie să înțelegem ce.

* * *

Geniul nostru nu ne-a lăsat baltă. Ne-a permis să înțelegem adevărul – că, dintr-un motiv oarecare, situația noastră nu fusese niciodată mai tragică.

Dar geniul nostru, ca toate geniile, suferea de izbucniri periodice de monumentală naivitate. Așa s-a întâmplat și acum. Ne-a spus că soluția pentru ca totul să fie din nou în regulă era să ne întoarcem la idioțenie.

— Ăăă, a spus Eliza.

— Îîî, am spus.

Eu am tras vânturi.

Eliza saliva.

Am luat un biscuit uns cu unt și l-am aruncat în capul Ovetei Cooper.

Eliza s-a întors către tata.

— Bla-la! a spus.

— An-zar! am strigat eu.

Tata a început să plângă.

13

Au trecut șase zile de când am început să scriu aceste memorii. În patru forța gravitațională a fost medie – cum era pe vremuri. Ieri a fost atât de puternică, încât abia am reușit să mă dau jos din pat, din cuibul meu de zdrențe din holul Empire State Building. Dar când a trebuit să mă duc la puțul de ascensor pe care îl foloseam drept toaletă, strecurându-mă prin desișul de sfeșnice, m-am târât în patru labe.

Hi ho.

Ei bine – forța gravitațională a fost slabă în prima zi și a fost din nou slabă ieri. Am din nou erecție și la fel și Isadore, iubitul nepoatei mele Melody. La fel și toți bărbații de pe insulă.

* * *

Așa, și Melody și Isadore au pregătit un picnic și au plecat țopăind către intersecția dintre Broadway și Forty-second Street unde, în zilele cu gravitație slabă, construiesc o piramidă rustică.

Nu modelează dalele, pietroaiele și bolovanii pe care îi folosesc și nici nu se limitează la zidărie. Adaugă de-a valma și grinzi, și canistre de benzină, și

cauciucuri, și bucăți de mașină și scaune de teatru, și tot felul de resturi. Dar am văzut rezultatele și, când o să fie gata ce fac ei acolo, n-o să fie un morman amorf de gunoaie. Va fi clar o piramidă.

* * *

Așa, și dacă arheologii viitorului vor găsi cartea asta a mea vor fi scutiți de corvoada inutilă a săpatului prin piramidă în căutarea înțelesului. Nu există camere secrete cu comori, nu există încăperi de nici un fel.

Sensul piramidei, care oricum e minuscul, se găsește sub capacul de canal deasupra căruia a fost ridicată. Este trupul unui băiețel născut mort.

Copilul este închis într-o cutie bogat ornamentată în care se țineau cândva trabucurile fine în condiții de umiditate optimă. Cutia a fost așezată pe fundul canalului acum patru ani, între toate țevile și cablurile de acolo – de către Melody, care l-a născut la vârsta de doisprezece ani și de către mine, străbunicul lui, și de către vecina și buna noastră prietenă Vera Veveriță-5 Zappa.

A fost ideea lui Melody să construim piramida, și a lui Isadore, care mai târziu a devenit iubitul ei. E un monument închinat unei vieți care n-a fost niciodată trăită – unei persoane care n-a primit niciodată un nume.

Hi ho.

* * *

Nu e nevoie să sapi în piramidă ca să ajungi la cutie. Se poate ajunge la ea prin alte guri de canal.

Atenție la șobolani.

* * *

De vreme ce bebelușul era moștenitorul meu, piramida s-ar putea numi „Mormântul prințului sfeșnicelor".

* * *

Numele tatălui prințului sfeșnicelor e necunoscut. A profitat de Melody la periferiile orașului Schenectady. Ea venea de la Detroit, din Regatul Michigan, spre Insula Morții, unde spera să-l găsească pe bunicul ei, legendarul doctor Wilbur Narcisă-11 Swain.

* * *

Melody e însărcinată din nou – de data asta cu Isadore.

E o prichindută crăcănată, rahitică și cu dinții strâmbi, dar voioasă. A mâncat foarte prost în copilărie – era orfană și făcea parte din haremul regelui Michigan-ului.

Uneori mi se pare că seamănă cu o chinezoaică bătrână și veselă, deși are numai șaisprezece ani. E trist pentru un pediatru să vadă o fată însărcinată care arată așa.

Dar dragostea pe care i-o oferă Isadore, care e robust și rumen în obraji, e o bucurie care îmi compensează tristețea. Ca mai toți membrii familiei Zmeură, Isadore are o dantură aproape completă și rămâne drept chiar atunci când forța gravitațională e foarte dură. În astfel de zile o duce în brațe pe Melody și s-a oferit să mă ducă și pe mine.

Cei din familia Zmeură se ocupă în principal cu procurarea hranei și locuiesc în și în jurul ruinelor Bursei din New York. Pescuiesc pe docuri. Sapă după conserve. Culeg poame și fructe de pădure când le găsesc. Își cresc singuri roșii și cartofi și ridichi și alte câteva lucruri.

Pun capcane pentru șobolani, lilieci, câini, pisici și păsări și le mănâncă. Un Zmeură mănâncă orice.

14

Îi doresc lui Melody exact ce ne-au dorit și nouă părinții: o viață scurtă, dar fericită pe un asteroid.

* * *

Așa, am spus deja că Eliza și cu mine am fi putut avea o viață lungă și fericită pe un asteroid dacă nu ne-am fi fălit într-o bună zi cu inteligența noastră. Am fi putut locui și acum la vilă, punând pe foc pomii și mobila și balustradele și lambriurile ca să ne încălzim, salivând și vorbind gângav ori de câte ori venea câte un necunoscut.

Am fi putut crește păsări. Am fi putut avea o mică grădină de legume. Și ne-am fi putut distra cu înțelepciunea noastră crescândă, fără să ne pese deloc de posibila ei utilitate.

* * *

Apune soarele. Nori subțiri de lilieci izvorăsc din tunelurile de metrou – fără astâmpăr, chițăind, dispersându-se ca un gaz. Ca de fiecare dată, mă înfior.

Nu pot să percep zgomotul pe care îl fac ca pe un zgomot. Mai degrabă ca pe o boală a liniștii.

* * *

Continui să scriu – la lumina unei zdrențe care arde într-un castron cu grăsime animală.

Am o mie de sfeșnice, dar nici o lumânare.

Melody și Isadore joacă table – pe un caroiaj pe care l-am pictat eu pe jos în hol.

Se bat în duble și râd.

* * *

Plănuiesc să dea o petrecere pentru cea de-a o sută una mea aniversare, care e peste o lună.

Uneori trag cu urechea la discuțiile lor. Obiceiurile vechi mor greu. Vera Veveriță-5 Zappa lucrează la niște costume noi pentru această ocazie – pentru ea și sclavii ei. Are munți de materiale în magaziile ei din Golful Țestoaselor. Am auzit-o pe Melody spunând că sclavii vor purta pantaloni de călărie roz și papuci aurii și turbane verzi de mătase cu pene de struț.

Vera va veni la petrecere purtată într-o lectică, așa am auzit, înconjurată de sclavii care vor aduce cadouri și mâncare și băutură și torțe și vor alunga câinii sălbatici cu clinchetul clopoțeilor cu care anunță cina.

Hi ho.

* * *

Trebuie să am mare grijă cu băutura la petrecerea de ziua mea. Dacă beau prea mult s-ar putea să mă ia gura pe dinainte și să le dezvălui tuturor un secret: și anume că viața care ne așteaptă după moarte e infinit mai plictisitoare decât asta.

Hi ho.

15

Eliza și cu mine nu am avut voie, desigur, să ne întoarcem la consolarea idioțeniei. Zbierau la noi groaznic de câte ori încercam. Da, servitorii și părinții noștri au descoperit o consecință absolut delicioasă a metamorfozei noastre: dintr-odată erau îndreptățiți să zbiere la noi.

Ce ne mai auzeau urechile din când în când!

* * *

Așa, și doctorul Mott a fost concediat și au fost aduși tot felul de experți.

O vreme a fost distractiv. Primii au sosit specialiștii în inimă și plămâni și rinichi și așa mai departe. După ce ne-au studiat fiecare organ și fiecare fluid corporal, au descoperit că suntem niște capodopere de sănătate.

Erau agreabili. Erau cu toții, într-un fel, angajații familiei. Erau cercetători finanțați de Fundația Swain din New York. De asta a fost atât de ușor să-i adune și să-i aducă la Galen. Familia îi ajutase. Acum urma să ajute și ei familia.

Ne tot luau peste picior. Țin minte că unul din ei mi-a spus că e probabil distractiv să fii așa de înalt.

— Cum e vremea acolo sus? m-a întrebat, și alte din astea.

Luatul peste picior avea un efect liniștitor. Ne-a dat impresia greșită că nu conta cât suntem de urâți. Îmi amintesc și acum ce a spus un orelist în timp ce cerceta cu o lanternă enormele sinusuri ale Elizei:

— Dumnezeule, soră, a spus, sună la Societatea Geografică Națională. Tocmai am descoperit o nouă intrare în Peștera mamuților!

Eliza a râs. Asistenta a râs. Am râs și eu. Am râs cu toții.

Părinții noștri erau în altă parte a vilei. Se țineau departe de toată distracția.

* * *

Chiar din acele prime faze ale jocului am simțit însă gustul supărător al despărțirii. Pentru unele teste era nevoie să fim la câteva camere distanță unul de altul. Pe măsură ce distanța dintre noi creștea, aveam senzația că mi se transformă capul într-o bucată de lemn.

Am ajuns să fiu prost și nesigur.

Când am fost aduși din nou împreună, Eliza mi-a spus că și ea avusese aceeași senzație.

— Mi se părea că mi se umple capul cu sirop de arțar, a zis.

Și am încercat vitejește să ne distrăm în loc să ne speriem de faptul că atunci când eram despărțiți deveneam niște copii apatici. Ne prefăceam că acești copii n-au nici o legătură cu noi și le-am inventat nume. Le-am spus „Betty și Bobby Brown“.

* * *

E un moment la fel de bun ca oricare altul, cred, să menționez că atunci când, după moartea Elizei în avalanșa de pe Marte, i-am citit testamentul, am aflat că dorea să fie îngropată acolo unde a murit. Mormântul ei trebuia însemnat cu o piatră simplă, pe care să nu fie gravat nimic altceva decât:

* * *

Așa, și ultimul specialist care ne-a văzut, un psiholog, doamna doctor Cordelia Swain Cordiner, a fost cea care a decretat că Eliza și cu mine trebuie să fim separați permanent, că trebuie, ca să spun așa, să devenim pentru totdeauna Betty și Bobby Brown.

16

Fiodor Mihailovici Dostoievski, romancierul rus, a spus la un moment dat că „o amintire sfântă din copilărie e poate cea mai bună educație". Pot să-mi imaginez și o altă metodă rapidă de educare a unui copil care e, într-un fel, la fel de folositoare: să cunoască o persoană teribil de respectată de către adulți și să-și dea seama că respectiva persoană nu e de fapt decât un nebun răutăcios.

Așa a fost experiența noastră cu doamna doctor Cordelia Swain Cordiner, considerată de foarte mulți ca fiind cel mai mare expert în evaluări psihologice din lume – cu posibila excepție a Chinei. Nimeni nu mai știa ce se întâmplă prin China.

* * *

Am un exemplar din *Encyclopaedia Britannica* aici în holul de la Empire State Building, de asta știu numele complet al lui Dostoievski.

* * *

În prezența adulților, doamna doctor Cordelia Swain Cordiner era, negreșit, impresionantă și

condescendentă. Era atent îmbrăcată tot timpul cât stătea în vilă – pantofi cu toc, rochii extravagante și bijuterii.

Am auzit-o odată spunându-le părinților noștri:

— Doar pentru că o femeie are trei doctorate și conduce o corporație care încasează trei milioane de dolari pe an din evaluări, nu înseamnă că nu poate să fie feminină.

Dar când era singură cu Eliza și cu mine o apuca paranoia.

— Fără șmecherii, fără șmecheriile voastre obraznice de plozi milionari, spunea.

Iar Eliza și cu mine nu făcuserăm *nimic* rău.

* * *

O înfuriau și o scârbeau atât de tare banii și puterea familiei noastre, încât nici nu cred că a remarcat cât de uriași și de urâți eram. Pentru ea nu eram decât doi puști bogați și extraordinar de răsfățați.

— Eu nu m-am născut bogată, ne-a spus, nu o dată, ci de mai multe ori. Nu o dată ni s-a întâmplat să nu știm când o să fie următoarea masă, a spus. Aveți idee cum e?

— Nu, a spus Eliza.

— Bineînțeles că nu, a spus dr. Cordiner.

Și așa mai departe.

* * *

La cât era de paranoică, era un ghinion și mai mare că al doilea ei nume era același cu numele nostru de familie.

— Eu nu sunt scumpa voastră mătuşă Cordelia, spunea ea. Nu trebuie să vă chinuiţi creierele aristocratice pe tema asta. Când bunicul meu a venit din Polonia, şi-a schimbat numele din Stankowitz în Swain.

Îi scăpărau ochii.

— Spuneţi „Stankowitz"!

Am spus.

— Acum spuneţi „Swain", a zis.

Am spus.

* * *

Până la urmă unul din noi a întrebat-o de ce era atât de furioasă.

Asta a calmat-o foarte tare.

— Nu sunt furioasă, a zis. Ar fi foarte neprofesionist din partea mea să mă înfurii, indiferent de motiv. Totuşi, daţi-mi voie să spun că să pui o persoană de calibrul meu să vină tocmai în sălbăticiile astea ca să evalueze personal numai doi copii e ca şi cum i-ai cere lui Mozart să acordeze un pian. E ca şi cum i-ai cere lui Albert Einstein să închidă un bilanţ. Mă fac înţeleasă, „duducă Eliza şi conaşule Wilbur", cum mi se pare că vi se spune?

— Şi atunci de ce aţi venit? am întrebat eu.

Furia ei a ieşit din nou la suprafaţă. Mi-a răspuns, cât se poate de maliţios:

— Pentru că banii vorbesc, „micule lord Fauntleroy"[1].

1 *Little Lord Fauntleroy* (1885), roman pentru copii de Frances Hodgson Burnett, despre un băieţel american care se trezeşte moştenitorul unei mari averi şi al unui titlu nobiliar în Marea Britanie.

* * *

Am fost şi mai şocaţi când am aflat că are de gând să ne evalueze separat. Am spus, cu naivitate, că am da răspunsuri mult mai corecte dacă ni se permitea să ne punem minţile laolaltă.

S-a transformat într-un monument de ironie.

— Sigur, cum să nu, duducă şi conaşule, a spus. Şi n-aţi vrea să aveţi şi o enciclopedie la dispoziţie, sau poate pe toţi profesorii de la Harvard, ca să vă spună răspunsurile în caz că nu sunteţi siguri?

— Ar fi *drăguţ*, am spus noi.

— În caz că nu v-a spus nimeni până acum, a zis ea, suntem în Statele Unite ale Americii, unde nimeni n-are dreptul să se bazeze pe altcineva – unde fiecare învaţă să-şi croiască propriul drum. Eu am venit aici să vă evaluez, a continuat, dar aş vrea totodată să vă învăţ o regulă simplă a vieţii, pentru care în timp o să-mi fiţi recunoscători.

Iată care era lecţia:

— Învăţaţi să înotaţi singuri, a spus. Puteţi s-o repetaţi şi s-o ţineţi minte?

Nu numai că am putut s-o spun, dar o ţin minte până în ziua de azi: „Învaţă să înoţi singur".

Hi ho.

* * *

Aşa că ne-am descurcat singuri. Am fost testaţi separat la masa de inox din sufrageria îmbrăcată în faianţă. Cât timp unul din noi era înăuntru cu dr. Cordiner, „mătuşa Cordelia", cum am ajuns să-i spunem în particular, celălalt era dus cât de departe

posibil – în sala de bal din vârful turnului din capătul de nord al vilei.

Withers Witherspoon fusese însărcinat să-l păzească pe cel care aștepta în sala de bal. Fusese ales pentru treaba asta pentru că la un moment dat fusese soldat. Am auzit instrucțiunile pe care i le-a dat „mătușa Cordelia". L-a rugat să fie atent la orice semne că Eliza și cu mine comunicam telepatic.

Știința occidentală, cu câteva indicii din partea chinezilor, recunoscuse într-un final faptul că unii oameni pot comunica și altfel decât prin semnale vizuale sau auditive. Transmițătorii și receptorii unor asemenea mesaje stranii sunt plasați pe suprafața sinusurilor, iar cavitățile respective trebuie să fie curate și neobstrucționate.

Iată care e principalul indiciu pe care chinezii l-au oferit, în engleză, occidentului cu privire la această enigmatică știință, și care a durat ani de zile să fie descifrat: „Mă simt atât de singur când am alergie sau sunt răcit".

Hi ho.

* * *

Ei bine, Elizei și mie telepatia nu ne servea la nimic la distanță mai mare de trei metri. Când eram unul în sufragerie și celălalt în sala de bal, am fi putut la fel de bine să fim și pe planete diferite – cum stau de fapt lucrurile în prezent.

A, sigur – eu puteam să dau teste scrise, dar Eliza nu putea. Când a testat-o, „mătușa Cordelia" a fost nevoită să-i citească fiecare întrebare cu voce tare și apoi să-i scrie răspunsul.

Și ni s-a părut că am greșit toate răspunsurile. Dar trebuie să fi răspuns și corect la unele, pentru că dr. Cordiner le-a raportat părinților noștri că inteligența noastră era „... la limita de jos a normalității pentru vârsta noastră".

A adăugat, neștiind că noi trăgeam cu urechea, că Eliza nu va învăța probabil niciodată să citească sau să scrie și prin urmare nu va putea niciodată să voteze sau să aibă carnet de conducere. A încercat să îndulcească puțin verdictul spunând că Eliza e „... o vorbăreață amuzantă".

A spus despre mine că sunt „... un băiat bun, serios – dar se lasă influențat de împrăștiata de soră-sa. Știe să citească și să scrie, dar are o slabă înțelegere a sensului cuvintelor și enunțurilor. Dacă ar fi separat de sora lui, avem toate motivele să credem că ar putea deveni îngrijitor la o stație de benzină sau portar la o școală rurală. Șansele lui de a duce o viață fericită și utilă la țară se încadrează între promițătoare și bune".

* * *

Chiar în acea perioadă Republica Populară Chineză crea în secret literalmente milioane și milioane de genii – învățând perechi sau grupuri mici de specialiști cu afinități și compatibili din punct de vedere telepatic să raționeze ca o singură minte. Și acele minți obținute prin peticire erau egalii lui sir Isaac Newton sau William Shakespeare, să zicem.

A, da – și cu mult înainte să ajung eu președintele Statelor Unite ale Americii chinezii începuseră să obțină din combinarea acestor minți sintetice intelecte

atât de uluitoare, încât Universul însuși părea că le spune: „Aștept instrucțiunile voastre. Puteți fi orice vreți. Și eu o să fiu orice vreți voi să fiu".

Hi ho.

* * *

Am aflat despre această șmecherie chinezească mult după moartea Elizei și după ce-mi pierdusem toată autoritatea ca președinte al Statelor Unite. Deja nu mai aveam ce face cu asemenea informații.

Totuși era ceva amuzant: mi s-a spus că biata civilizație occidentală îi inspirase pe chinezi să creeze asemenea genii sintetice. Chinezii au preluat ideea de la savanții americani și europeni care și-au pus mințile laolaltă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu intenția de a crea o bombă atomică.

Hi ho.

17

Bieții noștri părinți crezuseră la început că suntem idioți. Încercaseră să se adapteze la această realitate. Apoi au crezut că suntem geniali. Încercaseră să se adapteze și la asta. Iar acum li s-a spus că suntem normali, dar grei de cap și din nou încercau să se adapteze.

Eliza și cu mine i-am privit prin găurile din pereți, cum cereau ajutor, jalnici și neputincioși. Au între-bat-o pe doamna doctor Cordelia Swain Cordiner cum se împacă prostia noastră cu faptul că eram în stare să purtăm conversații atât de savante, pe atâtea teme, în atâtea limbi străine.

Dr. Cordiner abia aștepta să-i lămurească cu privire la acest subiect.

— Lumea e plină de oameni care se pricep foarte bine să pară mult mai inteligenți decât sunt de fapt, a spus ea. Ne uimesc cu informații, citate, cuvinte străine și așa mai departe, dar în realitate nu știu aproape nimic despre viață așa cum e ea de fapt. Scopul meu e să *detectez* asemenea persoane – astfel încât societatea să fie protejată de ei, iar ei să fie protejați de ei înșiși. Fata voastră e un exemplu perfect, a continuat. Mi-a ținut discursuri despre economie și astronomie

și muzică și toate subiectele imaginabile, și cu toate astea nu știe nici să scrie, nici să citească și nici nu va învăța vreodată.

* * *

A spus că noi nu suntem un caz trist, de vreme ce nu ne doream să ocupăm vreun post important.

— Nu au aproape deloc ambiție, a spus, așa că viața nu-i poate dezamăgi. Nu-și doresc decât ca viața să continue la nesfârșit la fel ca până acum, ceea ce e imposibil, desigur.

Tata a încuviințat cu tristețe.

— Și dintre cei doi, băiatul e mai isteț?

— Prin faptul că știe să scrie și să citească, a răspuns dr. Cordiner. Nu e nici pe departe la fel de sociabil ca sora lui. Când e despărțit de ea tace ca un pește. Sugerez să fie trimis la o școală specială, una care să nu-l solicite prea tare din punct de vedere academic și nici să nu-i pună în pericol statutul social, unde să învețe să înoate singur.

— Ce să facă? a întrebat tata.

Dr. Cordiner a repetat:

— Să înoate singur.

* * *

În momentul ăla Eliza și cu mine ar fi trebuit să dărâmăm zidul – să năvălim în bibliotecă turbați de furie, într-o explozie de moloz și șipci de lemn.

Dar aveam destulă minte cât să ne dăm seama că posibilitatea de a trage cu urechea după bunul plac era unul din puținele noastre avantaje. Așa că ne-am furișat înapoi în dormitoarele noastre, apoi ne-am

năpustit pe coridor, am coborât în fugă scara principală, am traversat foaierul și am intrat în bibliotecă, făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată. Plângeam în hohote.

Am anunțat că dacă încearcă cineva să ne despartă ne omorâm.

* * *

Dr. Cordiner a râs la anunțul nostru. Le-a spus părinților că mai multe dintre teste erau menite să identifice tendințele suicidale.

— Vă garantez, a spus, că e ultimul lucru pe care l-ar face.

A fost o greșeală tactică din partea ei să o spună pe un ton atât de jovial, pentru că a declanșat la mama o reacție neașteptată. Atmosfera din cameră a devenit electrizantă în momentul în care mama a încetat să mai fie o păpușă slabă, politicoasă și credulă.

La început n-a spus nimic. Dar era evident că devenise subumană în cel mai fin înțeles al cuvântului. Era o panteră gata de atac, dornică dintr-odată să sară la gâtul oricâtor experți în creșterea copiilor – în apărarea puilor ei.

A fost absolut singura dată când și-a asumat în mod irațional responsabilitatea de a fi mama noastră.

* * *

Eliza și cu mine am perceput telepatic, cred, această alianță sălbatică. Îmi amintesc, în orice caz, cum interiorul umed și catifelat al sinusurilor mele fremăta de încurajare.

Am lăsat la o parte plânsul, care oricum nu ne ieșea prea bine. Da, și am emis o pretenție clară care putea fi satisfăcută pe loc. Am cerut să ne fie testată încă o dată inteligența – de data asta *împreună*.

— Vrem să vă demonstrăm, am spus eu, cât de minunați suntem când lucrăm împreună, ca să nu mai vorbească nimeni de separare.

Am vorbit amândoi cu grijă. Eu am explicat cine sunt „Betty și Bobby Brown". Am fost de acord că sunt proști. Am spus că noi nu știam cum e să urăști pe cineva și ne venea greu să înțelegem această activitate umană când o întâlneam în cărți.

— Dar am început să facem mici progrese, a spus Eliza. Ura noastră e strict limitată în momentul ăsta – la numai două persoane din tot universul: Betty și Bobby Brown.

* * *

Dr. Cordiner, s-a dovedit, mai era și lașă. Ca atâția alți lași, a ales cel mai prost moment să continue să ne intimideze. A luat în batjocură solicitarea noastră.

— Pe ce lume vă imaginați voi că trăiți ? a spus, și așa mai departe.

Așa că mama s-a ridicat și s-a dus spre ea, fără s-o atingă și fără s-o privească în ochi. Adresându-se beregatei doamnei doctor Cordiner, pe un ton între tors și mârâit, a făcut-o „piticanie împopoțonată".

18

Așa că am fost testați din nou – de data asta *împreună*. Ne-am așezat unul lângă celălalt la masa de inox din sufrageria îmbrăcată în faianță.

Eram atât de fericiți.

Aceeași doamnă doctor Cordelia Swain Cordiner, acum depersonalizată, ne-a administrat testele ca un robot, în timp ce părinții noștri priveau. Ne-a făcut rost de alte teste, astfel încât provocările să fie nou-noțe.

Înainte să începem, Eliza le-a spus mamei și tatei:

— Promitem să răspundem corect la toate întrebările.

Ceea ce am și făcut.

* * *

Cum erau întrebările ? Ei bine, ieri, în timp ce scotoceam prin ruinele unei școli de pe Forty-sixth Street, am avut noroc să dau peste un set întreg de teste de inteligență, toate gata să fie folosite.

Citez:

„Cineva a cumpărat o sută de acțiuni la prețul de cinci dolari bucata. Dacă fiecare acțiune a crescut cu zece cenți în prima lună, a scăzut cu opt cenți în luna următoare și a câștigat trei cenți în ce-a de-a treia lună,

la cât se ridică investiția persoanei la sfârșitul celei de-a treia luni ?"

Sau încercați-o pe asta:

„Câte cifre sunt la stânga virgulei în radical din 692038,42753 ?"

Sau asta:

„Ce culoare are o lalea galbenă văzută printr-o bucată de sticlă albastră ?"

Sau asta:

„De ce Carul Mic pare că se rotește în jurul Stelei Polare o dată pe zi ?"

Sau asta:

„Astronomia este pentru geologie ce este coșarul pentru... ?"

Și așa mai departe. Hi ho.

* * *

Am respectat promisiunea Elizei de a răspunde perfect, cum am mai spus.

Singura problemă a fost că în timpul nevinovatului proces de verificare și reverificare a răspunsurilor, am ajuns sub masă – fiecare cu picioarele încolăcite în jurul gâtului celuilalt, gâfâind și respirând zgomotos unul în pelvisul celuilalt.

Când am revenit pe scaune, doamna doctor Cordelia Swain Cordiner leșinase, iar părinții noștri dispăruseră.

* * *

A doua zi dimineața la ora zece am fost dus cu o mașină la o școală din Cape Cod pentru copii cu grave probleme psihice.

19

Apune soarele din nou. Mă strigă o pasăre, de undeva din intersecția dintre Thirty-first Street și Fifth Avenue, unde se găsește un tun al armatei din turela căruia crește un copac. Îmi pune aceeași întrebare, iar și iar, clar și pătrunzător.

— Vai de voi ? spune.

Nu-i spun niciodată păsării „vaidevoi" și nu-i spun așa nici Melody, nici Isadore, care se iau după mine de câte ori dau nume vreunui lucru. Rareori spun Manhattan-ului „Manhattan", de pildă, sau „Insula Morții", cum i se spune în general. Fac ca mine: îi spun „Parcul Național cu Zgârie-Nori", fără să știe care e poanta, sau, cu aceeași lipsă de umor, „Templul din Angkor".

Iar păsării care întreabă la apusul soarelui dacă e vai de noi îi spun cum îi spuneam Eliza și cu mine când eram mici. Foloseam numele corect pe care l-am învățat dintr-un dicționar.

Țineam la numele ăsta pentru groaza superstițioasă pe care o inspira. Pasărea devenea o creatură de coșmar dintr-un tablou al lui Hieronymus Bosch când îi rosteam numele. Și, de câte ori îi auzeam țipătul, îi spuneam amândoi numele în același timp. Era una

din foarte puținele ocazii când vorbeam în același timp.

„Țipătul *vampirului nocturn*" îi spuneam.

* * *

Iar acum îi aud și pe Melody și Isadore spunând același lucru, într-o parte a holului unde nu-i pot vedea. „Țipătul vampirului nocturn", rostesc ei.

* * *

Eliza și cu mine am ascultat pasărea într-o seară înainte de plecarea mea la Cape Cod.

Fugiserăm din vilă, preferând intimitatea mausoleului umed al profesorului Elihu Roosevelt Swain.

— Vai de voi? s-a auzit întrebarea, de undeva de sub meri.

* * *

Chiar și când ne puneam mințile laolaltă, nu găseam prea multe de spus.

Am auzit că adesea prizonierii condamnați se consideră deja morți cu mult înainte să moară. Poate așa se simțea și geniul nostru, știind că un călău nemilos, ca să zic așa, era pe cale să-l separe în două banale bucăți de carne, în Betty și Bobby Brown.

Chiar și așa, aveam mâinile ocupate – cum li se întâmplă adesea celor pe moarte. Aduseserăm cu noi ce consideram a fi cele mai bune scrieri ale noastre. Le-am rulat într-un sul pe care l-am ascuns într-o urnă funerară de bronz, goală.

Urna fusese pregătită pentru cenușa soției profesorului Swain, care însă preferase să fie înmormântată aici, în New York. Era coclită.

Hi ho.

* * *

Ce era pe foi?

O soluție pentru cuadratura cercului, îmi amintesc – și o schemă utopică pentru crearea în America de familii artificiale extinse schimbându-le tuturor cel de-al doilea nume. Toți cei care purtau același al doilea nume urmau să fie rude.

Așa, și mai era eseul nostru critic asupra teoriei evoluției a lui Darwin și un eseu despre natura forței gravitaționale, care, concluzionam noi, fusese cu siguranță variabilă în vechime.

Țin minte că era și o foaie cu argumente în favoarea spălării dinților cu apă caldă, exact ca farfuriile, oalele și cratițele.

Și așa mai departe.

* * *

Eliza se gândise să ascundem hârtiile în urnă.

Tot Eliza a pus la loc capacul.

Nu eram unul lângă celălalt când a făcut-o, așa că ceea ce a spus a fost propria ei invenție:

— Ia-ți adio de la inteligența ta, Bobby Brown.

— Adio, am spus.

* * *

— Eliza... am zis eu, în multe din cărțile pe care ți le-am citit se spune că dragostea e lucrul cel mai

important. Poate că acum ar trebui să-ți spun că te iubesc.

— Spune-mi, a zis ea.

— Te iubesc, Eliza, am spus.

S-a gândit.

— Nu, a spus într-un final. Nu-mi place.

— De ce? am întrebat.

— E ca și cum mi-ai ține un pistol la tâmplă, a spus. Nu e altceva decât o modalitate de a face pe cineva să spună ceva ce de fapt nu crede. Ce altceva aș putea spune, eu sau *oricine* altcineva, decât „Și eu te iubesc"?

— Nu mă iubești? am întrebat eu.

— Ce-ar fi de iubit la Bobby Brown? a spus ea.

* * *

Undeva afară, pe sub meri, vampirul nocturn și-a pus încă o dată întrebarea.

20

A doua zi de dimineață Eliza nu a coborât la micul dejun. A rămas în cameră până am plecat.

Părinții mei m-au însoțit, în limuzina lor Mercedes cu șofer. Eu eram copilul care avea viitor. Știam să scriu și să citesc.

Și, pe când rulam prin fermecătoarea zonă rurală, uităciunea mea a și început să funcționeze.

Era un mecanism de protecție împotriva durerii insuportabile, pe care, ca pediatru, sunt convins că-l au toți copiii.

Se părea că lăsasem în urmă, undeva, o soră geamănă care nu era nici pe departe la fel de isteață ca mine. Avea nume. O chema Eliza Mellon Swain.

* * *

Așa, și anul școlar era în așa fel structurat, încât nici unul din noi nu pleca vreodată acasă. Am fost în Anglia și în Franța și în Germania și în Italia și în Grecia. Am fost în tabere de vară.

Și s-a stabilit că, deși clar nu eram genial și eram incapabil să manifest originalitate, eram răbdător și disciplinat și puteam să separ ideile bune din grămezi de prostii.

Am fost primul copil din istoria şcolii care a dat testele preliminare admiterii la facultate. M-am descurcat atât de bine, încât am fost invitat să studiez la Harvard. Am acceptat invitaţia, cu toate că nu mi se schimbase încă vocea.

Şi din când în când părinţii mei, care ajunseseră să fie foarte mândri de mine, îmi aminteau că aveam o soră geamănă care era aproape o legumă umană. Era într-o instituţie scumpă pentru persoane ca ea.

Nu era decât un nume.

* * *

Tata a murit într-un accident de maşină când eram în primul an la medicină. Avusese destulă consideraţie pentru mine cât să mă numească executorul lui testamentar.

La scurt timp după aceea, în Boston, am primit vizita unui avocat gras şi cu o privire de şmecher pe nume Norman Mushari Jr. Mi-a spus o poveste care la prima vedere părea o aberaţie irelevantă despre o femeie care fusese închisă mulţi ani, împotriva voinţei ei, într-o instituţie pentru cei săraci cu duhul.

Femeia îl angajase, spunea el, să-i dea în judecată rudele şi instituţia ca să ceară daune, să-i obţină eliberarea imediată şi să recupereze toată moştenirea de care fusese pe nedrept privată.

Numele ei era, bineînţeles, Eliza Mellon Swain.

21

Mai târziu, mama spunea despre spitalul unde am abandonat-o pe Eliza în pragul iadului:

— Nu era un spital ieftin, să ştii. Costa două sute de dolari pe zi. Şi doctorii ne implorau să nu venim pe-acolo, nu-i aşa, Wilbur?

— Aşa cred, mamă, am spus eu. Iar apoi am spus adevărul: Eu uit.

* * *

La momentul acela eram un Bobby Brown nu numai prost, ci şi încrezut. Deşi eram abia în anul întâi la medicină şi organele mele genitale semănau cu ale unui pui de şoarece de câmp, eram stăpânul unei case superbe pe Beacon Hill. Eram dus şi adus de la şcoală cu un Jaguar – şi începusem deja să mă îmbrac ca atunci când aveam să devin preşedintele Statelor Unite, ca un doctor şarlatan din vremea lui Chester Alan Arthur[1], să spunem.

În casă aveau loc petreceri aproape în fiecare seară. În mod obişnuit îmi făceam apariţia pentru numai

1 Cel de-al douăzeci şi unulea preşedinte al Statelor Unite (1881-1885).

câteva minute – fumând hașiș dintr-o pipă din spumă de mare și îmbrăcat într-un halat de casă verde-smarald, dintr-o mătase care făcea ape.

La una din aceste petreceri o fată drăguță a venit la mine și mi-a spus:

— Ce urât ești, ești cea mai sexy creatură pe care am văzut-o vreodată.

— Știu, am spus. Știu, știu.

* * *

Mama mă vizita des în casa de pe Beacon Hill, unde am pus să se construiască un apartament special pentru ea – și eu o vizitam des în Golful Țestoaselor. Da, și au venit reporteri în ambele locuri să ne pună întrebări după ce Norman Mushari Jr. a reușit s-o scoată pe Eliza din spital.

A fost o știre grozavă.

Orice multimilionar care se purta urât cu propriile rude devenea o știre grozavă.

Hi ho.

* * *

Era jenant și era normal să fie așa, bineînțeles.

Nu o văzuserăm încă pe Eliza și nu reușiserăm să dăm de ea la telefon. Între timp însă, ea spunea în presă, aproape în fiecare zi, lucruri jignitoare despre noi și pe drept cuvânt.

Tot ce aveam și le puteam arăta reporterilor era o copie a unei telegrame pe care i-am trimis-o Elizei, care se găsea în grija avocatului ei, și răspunsul Elizei.

Telegrama spunea:

„TE IUBIM. MAMA ȘI FRATELE TĂU".

Telegrama Elizei spunea:

„ȘI EU VĂ IUBESC. ELIZA".

* * *

Eliza nu permitea să fie fotografiată. L-a pus pe avocatul ei să cumpere confesionalul unei biserici care se demola. Dădea interviurile pentru televiziune din el.

Iar mama și cu mine urmăream interviurile cu mare durere, ținându-ne de mână.

Și ne dezobișnuiserăm atât de tare de vocea zgomotoasă de contralto a Elizei, încât ne-am gândit că poate era o impostoare în confesional, dar era fără îndoială Eliza.

Îmi amintesc că un reporter de la televiziune a întrebat-o:

— Cum vă petreceați timpul în spital, domnișoară Swain?

— Cântând, a spus ea.

— Ceva anume? a întrebat el.

— Același cântec – iar și iar, a spus ea.

— Ce cântec era? a întrebat el.

— „Într-o bună zi prințul meu va veni", i-a răspuns ea.

— Și vă gândeați la un prinț anume – care să vă salveze? a spus el.

— Fratele meu geamăn, a spus ea. Dar e un porc, bineînțeles. N-a venit.

22

Mama și cu mine nu ne-am opus în nici un fel acțiunilor Elizei și avocatului ei, așa că și-a redobândit cu ușurință controlul asupra propriei averi. Și unul din primele lucruri pe care le-a făcut a fost să cumpere jumătate din acțiunile clubului profesionist de fotbal american The New England Patriots.

* * *

Achiziția a atras după sine și mai multă publicitate. Eliza refuza în continuare să iasă din confesional în fața camerelor de filmat, dar Mushari a asigurat pe toată lumea că era îmbrăcată acum cu tricoul albastru cu auriu al echipei New England Patriots.

A fost întrebată, în acest interviu, dacă se ține la curent cu evenimentele, la care ea a răspuns:

— Chiar că nu-i condamn pe chinezi că au plecat acasă.

Era vorba de faptul că Republica Chineză își închisese ambasada din Washington. Miniaturizarea ființelor umane progresase deja atât de mult la momentul acela, încât ambasadorul lor avea numai șaizeci de centimetri înălțime. Discursul lui de despărțire a fost

politicos și prietenos. A spus că țara lui întrerupea relațiile pur și simplu pentru că în Statele Unite nu se mai întâmpla nimic care să-i intereseze pe chinezi.

Eliza a fost întrebată de ce considera că aveau dreptate.

— Ce țară civilizată ar putea fi interesată de o cloacă cum e America, a spus ea, unde nimeni n-are grijă de propriile rude?

* * *

Și apoi, într-o zi, ea și Mushari au fost văzuți traversând pe jos podul Massachusetts, dinspre Cambridge spre Boston. Era o zi călduță și însorită. Eliza avea umbrelă de soare. Era îmbrăcată cu tricoul echipei ei de fotbal.

* * *

Dumnezeule – fata asta ajunsese în ultimul hal!

Era atât de cocoșată, încât fața ei era la același nivel cu a lui Mushari, iar Mushari era cam de înălțimea lui Napoleon Bonaparte. Fuma țigară de la țigară. Tușea de-și scuipa plămânii.

Mushari purta un costum alb. Mergea în baston. Avea un trandafir roșu la butonieră.

Lui și clientei lui li s-au alăturat în scurt timp o mulțime prietenoasă, fotografi de la ziare și echipe de televiziune.

Iar mama și cu mine îi urmăream la televizor – cu groază, dacă-mi permiteți să adaug, pentru că parada se apropia tot mai tare de casa mea de pe Beacon Hill.

* * *

— Vai, Wilbur, Wilbur, Wilbur, spunea mama în timp ce ne uitam la televizor, persoana asta e într-adevăr sora ta?

Am făcut o glumă amară – fără să zâmbesc.

— Fie e singura ta fiică, mamă, fie specia de furnicar cunoscută sub numele de *aardvark*[1], am spus.

1 *Aardvark* – literal porc de pământ (Afrikaans); mamifer african asemănător, dar neînrudit, cu furnicarul.

23

Mama nu se simțea în stare de o confruntare cu Eliza. S-a retras în apartamentul ei de la etaj. N-am vrut nici ca servitorii să fie martori la cine știe ce spectacol grotesc pe care îl plănuise Eliza – așa că i-am trimis în camerele lor.

Când am auzit soneria, am deschis chiar eu ușa.

Le-am zâmbit aardvark-ului, camerelor și mulțimii.

— Eliza! Draga mea soră! Ce surpriză plăcută. Intrați, intrați! am spus.

De dragul convenienţelor, am făcut un gest ca și cum aș fi vrut să o ating. S-a tras înapoi.

— Dacă mă atingi, lord Fauntleroy, te mușc și o să mori de turbare, a spus.

* * *

Polițiștii au împiedicat mulțimea să-i urmeze pe Eliza și pe Mushari în casă, iar eu am tras draperiile ca să nu se vadă înăuntru.

Când am fost sigur că nu ne deranjează nimeni, am întrebat-o tăios:

— Ce te aduce aici?

— Dorul de corpul tău perfect, Wilbur, a spus ea. A tușit și a râs. Mater sau Pater sunt aici, dragii de

ei ? S-a corectat. Oh, Doamne – dragul de Pater a murit, nu-i așa ? Sau draga de Mater ? E așa de greu să-i deosebești.

— Mama e în casa din Golful Țestoaselor, Eliza, am mințit eu.

În sinea mea, îmi venea să leșin de durere și de scârbă și de vinovăție. Cavitatea ei toracică zdrobită, am estimat eu, avea capacitatea unei cutii de chibrituri. Camera începea să miroasă ca o distilerie. Eliza avea probleme și cu alcoolul. Avea pielea urâtă. Tenul ei avea textura cufărului străbunicii.

— Golful Țestoaselor, Golful Țestoaselor, a meditat. Ți-a trecut vreodată prin cap, dragă frate, că dragul de tata nu era de fapt tatăl nostru ?

— Ce vrei să spui ? am întrebat.

— Poate că într-o noapte cu lună mama s-a furișat din pat și a ieșit din casă, a spus ea, și s-a împerecheat cu o țestoasă uriașă în Golful Țestoaselor.

Hi ho.

* * *

— Eliza, am spus, dacă discutăm probleme de familie, poate că domnul Mushari ar trebui să ne lase singuri.

— De ce ? a spus ea. Normie e singura mea rudă.

— Haide, haide... am spus.

— Piticania aia împopoțonată de maică-ta nu e în nici un caz rudă cu mine, a spus ea.

— Haide, haide... am spus.

— Iar tu nu te consideri rudă cu mine, nu ? a spus.

— Ce pot să spun ? am zis.

— De asta am venit să te vizităm – ca să auzim toate lucrurile minunate pe care vrei să ni le spui, a zis. Tu ai fost întotdeauna ăla isteț. Eu nu eram decât un fel de tumoare care trebuia îndepărtată de lângă tine.

* * *

— Eu n-am spus niciodată așa ceva, am zis.

— Au spus-o alții, iar tu i-ai crezut, a spus. Asta-i și mai rău. Ești un fascist, Wilbur, asta ești.

— E absurd, am spus.

— Fasciștii sunt oameni inferiori care cred când li se spune că sunt superiori, a spus ea.

— Haide, haide... am spus.

— Și atunci își doresc ca toți ceilalți să moară, a spus.

* * *

— Așa n-ajungem nicăieri, am spus.

— Sunt *obișnuită* să n-ajung nicăieri, a spus ea, așa cum poate ai citit în presă sau ai văzut la televizor.

— Eliza, am spus eu, te ajută cu ceva să știi că mama n-o să-și mai revină până la sfârșitul zilelor după lucrul ăla îngrozitor pe care ți l-am făcut ?

— Cum să mă ajute ? a spus ea. E cea mai tâmpită întrebare pe care am auzit-o.

* * *

A încolăcit un braț lung în jurul umerilor lui Norman Mushari Jr.

— Uite pe cineva care știe cum să-i ajute pe ceilalți, a spus.

Am încuviințat din cap.

— Îi suntem recunoscători. Vorbesc serios.

— El e și mama mea, și tatăl meu, și fratele meu, și Dumnezeu, toți într-unul, a spus ea. El mi-a adus viața în dar! Mi-a spus așa: „Banii n-or să te facă să te simți mai bine, scumpo, dar oricum o să-i dăm în judecată pe-ai tăi de-i ia dracu'".

— Hmm, am spus eu.

— Dar trebuie să spun că oricum mă ajută mult mai mult decât expresia vinovăției voastre. Nu faceți decât să vă lăudați cu minunata voastră sensibilitate.

A râs neplăcut.

— Dar înțeleg de ce tu și mama vreți să vă lăudați cu vinovăția voastră. La urma urmei, asta e tot ce-ați câștigat vreodată, maimuțelor.

Hi ho.

24

Bănuiam că Eliza îmi atacase deja respectul de sine cu toate armele pe care le avea la dispoziție. Reușisem cumva să supraviețuiesc.

Fără mândrie, cu un fel de interes clinic și cinic, am băgat de seamă că aveam un caracter de oțel care, se părea, respingea atacurile chiar dacă refuzam să mă apăr în orice alt fel.

Cât de tare mă înșelasem crezând că Eliza își epuizase furia!

Atacul ei inițial avusese ca țintă numai să lase la vedere blindajul caracterului meu. Nu făcuse decât să-și trimită patrulele ușoare să taie copacii și arbuștii din fața caracterului meu, să-l lase fără toate punctele de sprijin, ca să spun așa.

Iar acum, fără ca eu să-mi dau seama, carapacea caracterului meu stătea în bătaia mortierelor ei ascunse, goală și fragilă ca o sobă de fontă.

Hi ho.

* * *

A urmat o perioadă de acalmie. Eliza se mișca prin sufrageria mea ca un animal de pradă, uitându-se la cărțile pe care, evident, nu le putea citi. Apoi a revenit lângă mine, a ridicat capul și a spus:

— Se poate intra la facultatea de medicină de la Harvard numai pentru că știi să scrii și să citești?

— Am muncit din greu, Eliza, am spus. Nu mi-a fost ușor. Nu mi-e ușor nici acum.

— Dacă Bobby Brown o să ajungă doctor, a spus ea, e cel mai tare argument pe care l-am auzit vreodată în favoarea creștinismului științific.

— N-o să fiu cel mai bun doctor care a existat vreodată, am spus. Dar n-o să fiu nici cel mai prost.

— S-ar putea să te descurci foarte bine cu un gong, a spus.

Făcea aluzie la zvonurile recente conform cărora chinezii avuseseră succese remarcabile în tratarea cancerului de sân cu ajutorul muzicii gongurilor antice.

— Pari genul de om în stare să lovească un gong de fiecare dată, a spus.

— Mulțumesc, am spus.

— Atinge-mă, a spus ea.

— Poftim? am spus.

— Sunt carne din carnea ta. Sunt sora ta. Atinge-mă, a spus.

— Da, sigur, am spus.

Dar brațele mele păreau să sufere de o stranie paralizie.

* * *

— Nu te grăbi, a spus ea.

— Păi... am spus, de vreme ce mă urăști așa de tare...

— Îl urăsc pe Bobby Brown, a spus ea.

— De vreme ce-l urăști pe Bobby Brown... am spus.

— Și pe Betty Brown, a spus ea.

— A trecut atâta timp de atunci, am spus.

— Atinge-mă, a spus ea.

— Oh, Dumnezeule, Eliza, am spus.

Brațele mele refuzau în continuare să se miște.

— Te ating eu, a spus ea.

— Cum spui tu, am zis.

Eram țeapăn de spaimă.

— Nu suferi de inimă, Wilbur, nu? a spus ea.

— Nu, am spus.

— Dacă te ating, promiți că n-o să mori?

— Da, am spus.

— Poate o să mor *eu*, a spus ea.

— Sper că nu, am spus.

— Doar pentru că mă port ca și cum aș ști ce urmează să se întâmple, a spus ea, nu înseamnă că știu ce urmează să se întâmple. Poate n-o să se întâmple nimic.

— Poate, am spus.

— Nu te-am văzut niciodată atât de îngrozit, a spus ea.

— Sunt om, am spus.

— Vrei să-i spui lui Normie de ce ți-e frică? a spus ea.

— Nu, am spus.

* * *

Eliza, cu vârfurile degetelor aproape atingându-mi obrazul, a citat dintr-un banc porcos pe care Withers Witherspoon i l-a spus altui servitor când eram copii. Îl auzisem prin perete. Era un banc cu o femeie care reacționa sălbatic în timpul actului sexual. În banc,

femeia îl avertiza pe necunoscutul care se pregătea să facă dragoste cu ea.

Eliza mi-a transmis avertismentul înfocat:

— Ține-te bine, amice! S-ar putea să te trezești la ani lumină de-aici.

* * *

Apoi m-a atins.

Am devenit iarăși un singur geniu.

25

Ne-am pierdut mințile. Numai intervenția divină ne-a împiedicat să ne prăvălim din casă drept în mulțimea de pe Beacon Street. Părți din noi, de care eu nu fusesem deloc conștient, dar de care Eliza fusese dureros de conștientă, plănuiau de mult, mult timp să se reunească.

Nu-mi mai dădeam seama care eram eu și care era Eliza, sau care eram noi și care era Universul. Era splendid și era oribil. Așa, și ca să aveți idee ce cantitate de energie era implicată: orgia a continuat timp de cinci zile și cinci nopți.

* * *

După asta eu și Eliza am dormit trei zile. Când m-am trezit într-un final, am descoperit că eram în propriul meu pat. Eram hrănit prin perfuzii.

Eliza, după cum am aflat mai târziu, fusese dusă la ea acasă cu o ambulanță privată.

* * *

Cât despre motivul pentru care nimeni nu ne-a despărțit și n-a cerut ajutor: Eliza și cu mine i-am

capturat pe Norman Mushari Jr. și pe biata mama și pe servitori – unul câte unul.

Nu-mi amintesc deloc că aș fi făcut toate astea.

Se pare că i-am legat de niște scaune de lemn și le-am pus căluș și i-am așezat ordonat în jurul mesei din sufragerie.

* * *

Le-am dat mâncare și apă, slavă Domnului, că altfel am fi fost niște criminali. Am refuzat să le dăm voie să meargă la toaletă însă, și nu le-am dat de mâncare decât sandvișuri cu unt de arahide și jeleu. Se pare că eu am ieșit de câteva ori din casă să mai cumpăr pâine, jeleu și unt de arahide.

Și pe urmă orgia o lua de la capăt.

* * *

Îmi amintesc că i-am citit Elizei din cărți de medicină pediatrică și psihologia copilului și sociologie și antropologie și așa mai departe. Nu aruncasem nici o carte de la nici un curs pe care îl urmasem.

Îmi amintesc îmbrățișări contorsionate, care alternau cu perioade în care eu stăteam în fața mașinii de scris, cu Eliza lângă mine. Scriam ceva, cu o viteză supraomenească.

Hi ho.

* * *

Când mi-am revenit din comă, Mushari și proprii mei avocați le plătiseră deja servitorilor sume frumoase pentru chinurile prin care trecuseră la masa din

sufragerie și ca să nu vorbească despre lucrurile îngrozitoare la care fuseseră martori.

Mama fusese externată din spitalul din Massachusetts și era la pat în casa din Golful Țestoaselor.

* * *

Fizic, eu suferisem de epuizare și atât.

Când am avut voie să mă ridic din pat însă, eram atât de vătămat psihic, încât mă așteptam să nu mai recunosc nimic în jur. Dacă forța gravitațională ar fi devenit variabilă în ziua aceea, așa cum de fapt s-a întâmplat mulți ani mai târziu, dacă ar fi trebuit să mă târăsc prin casă în patru labe, așa cum fac adesea, aș fi considerat că e o reacție foarte adecvată din partea Universului la toate prin câte trecusem.

* * *

Dar nu se schimbase mai nimic. În casă era ordine.

Cărțile erau la loc în rafturi. Un termostat spart fusese înlocuit. Trei scaune din sufragerie fuseseră duse la reparat. Covorul din sufragerie era oarecum bălțat, niște porțiuni mai deschise la culoare arătau unde fuseseră petele.

Singura dovadă că se întâmplase ceva extraordinar era ea însăși un model de ordine. Era un manuscris – pe o măsuță de cafea din camera de zi, unde scrisesem la mașină cu atâta furie în timpul coșmarului.

Eliza și cu mine reușiserăm cumva să scriem un manual despre creșterea copiilor.

* * *

Era bun de ceva? Nu tocmai. Doar atât cât să devină, după Biblie și *Bucuriile gătitului*, cea mai îndrăgită carte a tuturor timpurilor.

Hi ho.

* * *

Mi-a fost atât de utilă când am început să practic pediatria în Vermont, încât am publicat-o sub pseudonimul Dr. Eli W. Rockmell, un fel de trunchiere a numelor noastre.

Titlul, care a fost ideea editorului, era *Așa că v-ați apucat să faceți un copil.*

* * *

În timpul orgiei noastre însă, Eliza și cu mine am dat manuscrisului un cu totul alt titlu și paternitate literară:

ȚIPĂTUL VAMPIRULUI NOCTURN
de
BETTY ȘI BOBBY BROWN

26

După orgie, o groază reciprocă ne-a ținut departe unul de altul. Intermediarul nostru, Norman Mushari Jr., mi-a spus că Eliza era și mai zdruncinată decât fusesem eu.

— Mai că am fost nevoit s-o închid din nou... a zis el, pe bună dreptate, de data asta.

* * *

Machu Pichu, vechea capitală incașă de pe acoperișul Anzilor, din Peru, devenea încet-încet un paradis al celor bogați și al paraziților care trăiau pe seama lor, oameni care fugeau de reformele sociale și declinul economic nu numai din America, ci din toate colțurile lumii. Erau acolo chiar și niște chinezi în mărime naturală, care refuzaseră să permită să le fie miniaturizați copiii.

Iar Eliza s-a mutat într-un apartament acolo, ca să fie cât mai departe de mine.

* * *

Când Mushari a venit la mine acasă, la o săptămână după orgie, să-mi spună despre viitoarea mutare

a Elizei în Peru, a mărturisit că și el se simțise serios dezorientat cât a stat legat de un scaun din sufragerie.

— Mi se părea că semănați din ce în ce mai tare cu Frankenstein, a spus. Ajunsesem să cred cu convingere că există undeva în casă un întrerupător cu ajutorul căruia puteți fi controlați. Mi-am dat seama chiar care e întrerupătorul. În clipa în care m-am dezlegat m-am repezit la el și l-am smuls din țâțâni.

Mushari era cel care rupsese termostatul din perete.

* * *

Ca să-mi demonstreze cât era de schimbat, a recunoscut că atunci când o eliberase pe Eliza fusese motivat exclusiv de interesul personal.

— Eram vânător de recompense, a zis, găseam bogătași internați în spitale de nebuni fără să aibă ce căuta acolo și îi eliberam. Pe cei săraci îi lăsam să putrezească în închisorile lor.

— Le făceați un serviciu, cu toate astea, am spus eu.

— Isuse, nu cred, a spus el. Practic toate persoanele sănătoase la minte pe care le-am scos din spital au înnebunit aproape imediat după aceea. Mă simt dintr-odată bătrân, a mai spus. Nu mai rezist.

Hi ho.

* * *

Mushari fusese atât de tulburat de orgie, în realitate, încât a transferat gestiunea problemelor financiare și legale ale Elizei către aceleași persoane pe care le foloseam mama și cu mine.

Am mai auzit de el o singură dată, doi ani mai târziu, în jurul datei când am absolvit facultatea de medicină – printre ultimii din serie, apropo. Își patentase o invenție proprie. Era o poză cu el și o descriere a patentului în una din paginile de afaceri din *New York Times*.

În vremea aia stepul devenise o manie națională. Mushari inventase niște plăcuțe de metal care se puteau lipi de talpa pantofului și apoi dezlipi. Le puteai purta cu tine, într-o pungă de plastic, în buzunar sau în poșetă, potrivit spuselor lui Mushari, și atașa la pantofi numai când voiai să dansezi step.

27

După orgie n-am mai văzut-o niciodată la față pe Eliza. I-am mai auzit vocea numai de două ori – o dată când am absolvit medicina și încă o dată când eram președintele Statelor Unite ale Americii, iar ea era moartă de mult, mult timp.

Hi ho.

* * *

Când mama a pus la cale o petrecere de absolvire pentru mine la hotelul Ritz din Boston, vizavi de Grădina Botanică, nici eu, nici ea nu ne-am închipuit că Eliza o să afle și o să vină tocmai din Peru.

Geamăna mea nu scria și nu dădea niciodată telefon. Zvonurile despre ea erau la fel de vagi ca și cele care veneau din China. Bea foarte mult, așa auzisem. Se apucase de golf.

* * *

Mă distram de minune la petrecerea mea, când a venit un valet și mi-a spus că mă caută cineva afară – nu în hol, ci afară în noaptea înmiresmată, scăldată în lumina lunii. Eliza era ultima persoană la care m-aș fi gândit.

Bănuiam, în timp ce-l urmam pe valet, că afară mă aștepta parcat un Rolls Royce de la mama.

M-au liniștit uniforma și comportamentul servil al ghidului meu. Eram și amețit de la șampanie. Nu am ezitat să-l urmez – am traversat Arlington Street și am intrat în pădurea fermecată, în Grădina Botanică, pe cealaltă parte a străzii.

Era un impostor. Numai valet nu era.

* * *

Ne-am afundat tot mai adânc printre copaci. Și în fiecare luminiș de care ne apropiam mă așteptam să-mi văd Rolls-ul.

Dar în schimb m-a dus la o statuie. Înfățișa un doctor de modă veche, îmbrăcat cam cum mă distra pe mine să mă îmbrac. Era melancolic, dar mândru. Ținea în brațe un băiat adormit.

Așa cum spunea inscripția pe care am citit-o în lumina lunii, era un monument în memoria primei utilizări în Statele Unite, la Boston, a anestezicelor în operație.

* * *

Auzeam de ceva vreme un huruit zbârnâitor undeva deasupra orașului, poate peste Commonwealth Avenue. Dar nu-l identificasem ca fiind un elicopter care zbura la punct fix.

Dar acum falsul valet, care era de fapt un servitor incaș de-al Elizei, a tras o rachetă luminoasă.

Toate obiectele atinse de lumina aceea orbitoare și nenaturală au devenit statuare – lipsite de viață și exemplare și extrem de grele.

Elicopterul s-a materializat exact deasupra noastră, el însuși alegoric, transformat într-un teribil înger mecanic de strălucirea orbitoare a rachetei.

Eliza era în el, cu o portavoce.

* * *

Mi s-a părut că era posibil să mă împuște de acolo de sus sau să arunce în mine cu o pungă cu excremente. Venise tocmai din Peru ca să recite jumătate dintr-un sonet al lui Shakespeare.

— Ascultă! a spus. Ascultă! a spus. Și pe urmă a spus încă o dată: Ascultă!

Între timp, aproape de noi, lumina rachetei pălea – parașuta i se agățase de o creangă în vârful unui copac.

Iată ce mi-a spus Eliza, mie și întregului cartier:

> „O, faima ta cum aș putea s-o cânt
> Când tu ești tot ce-i bun sădit în mine?
> Cum pot să-ți fac din laudă veșmânt,
> și tot ce e al meu când te slăvesc pe tine?
> De-aceea, dar, să stăm cât mai departe
> și dragostea să nu mai fie una,
> numai așa ființa-mi o să-ți poarte
> cinstirea care-o meriți, totdeauna."[1]

* * *

Am strigat spre ea, cu mâinile pâlnie la gură:

— Eliza! am spus.

1 William Shakespeare, Sonetul XXXIX, trad. Neculai Chirică, Dan Grigorescu, Editura Minerva, București, 1974, p. 41.

Și apoi am strigat ceva îndrăzneț, ceva ce simțeam sincer pentru prima dată în viață.

— Eliza! Te iubesc! am spus.

Totul era acum în întuneric.

— M-ai auzit, Eliza? am spus. Te *iubesc! Chiar* te iubesc!

— Te-am auzit, a spus ea. Nimeni n-ar trebui să spună asta vreodată.

— Sunt sincer, am zis eu.

— Atunci o să spun și eu ceva cu toată sinceritatea, fratele meu – geamănul meu.

— Ce? am spus.

A spus așa:

— Dumnezeu să-i ghideze mâna și mintea doctorului Wilbur Rockefeller Swain.

* * *

Și apoi elicopterul s-a îndepărtat.

Hi ho.

28

M-am întors la Ritz, râzând și plângând – un neanderthalian înalt de doi metri, cu cămașă cu volănașe și smoching de catifea albastră, nuanța oului de prihor.

Se adunase o mulțime de oameni curioși în legătură cu scurta apariție înspre est a supernovei și cu vocea care vorbise din ceruri despre despărțiri și iubire. M-am înghesuit printre ei și am intrat în sala de bal, lăsând în seama detectivilor particulari postați la ușă să întoarcă din drum mulțimea care încerca să mă urmeze.

Invitații de la petrecerea mea abia acum începeau să afle că afară se întâmplase ceva extraordinar. M-am dus la mama să-i spun ce făcuse Eliza. M-a nedumerit s-o găsesc stând de vorbă cu un necunoscut insignifiant, între două vârste, îmbrăcat, ca și detectivii, într-un costum ieftin.

Mama l-a prezentat drept „doctorul Mott". Era, desigur, doctorul care atâta vreme avusese grijă de Eliza și de mine în Vermont. Era în Boston cu treabă și, ca să vezi, stătea la Ritz.

Dar eu eram atât de plin de vești și de șampanie, încât nu știam, sau nu-mi păsa, cine e. Și, după ce i-am spus câteva vorbe mamei, i-am zis doctorului Mott

că-mi pare bine de cunoștință și m-am îndreptat în grabă spre altă parte a sălii.

* * *

Când m-am întors la mama, după cam o oră, doctorul Mott plecase. Mama mi-a spus încă o dată cine e. Mi-am exprimat, de formă, regretele pentru faptul că n-am stat mai mult de vorbă cu el. Mi-a dat un bilețel din partea lui, care, a spus mama, era cadoul lui de absolvire.

Era scris pe o foaie cu antetul hotelului. Spunea doar atât:

„Dacă nu poți face bine, cel puțin nu face rău". Hipocrate.

* * *

Așa, iar când am transformat conacul din Vermont în clinică și spital pentru copii mici și mi-am stabilit și reședința permanentă acolo, am pus să fie cioplite aceste cuvinte în piatră, deasupra intrării. Dar îi tulburau atât de tare pe pacienții mei și pe părinții lor, încât am pus să fie îndepărtate. Cuvintele li se păreau mărturisirea slăbiciunii și nehotărârii, o sugestie că ar fi putut la fel de bine să nu vină la doctor.

Am continuat să port cuvintele în minte însă și, în realitate, am făcut foarte puțin rău. Iar centrul de gravitație intelectuală a activității mele era un singur volum pe care îl încuiam în fiecare seară într-un seif – manuscrisul legat al manualului despre creșterea copiilor scris de Eliza și de mine în timpul orgiei de pe Beacon Hill.

Reușiserăm cumva să includem *tot* în el.
Și anii au zburat.

* * *

Cândva în intervalul ăsta m-am însurat cu o femeie la fel de înstărită ca și mine, o verișoară de-a mea de gradul trei, al cărei nume de fată era Rose Aldrich Ford. A fost foarte nefericită, pentru că n-o iubeam și pentru că refuzam s-o scot în lume. Nu m-am priceput niciodată la iubit. Am avut un copil, Carter Paley Swain, dar nici pe el n-am reușit să-l iubesc. Carter era normal și total neinteresant pentru mine. Era oarecum ca un dovlecel pe tulpină – inexpresiv și apos, care nu făcea altceva decât să crească întruna.

După divorț, el și mama lui au cumpărat un apartament în aceeași clădire ca și Eliza, acolo jos în Machu Pichu, Peru. N-au mai dat nici un semn de viață – nici măcar când am devenit președintele Statelor Unite.

Și timpul a zburat.

* * *

M-am trezit într-o bună dimineață și am descoperit că aveam aproape cincizeci de ani! Mama se mutase cu mine în casa din Vermont. Își vânduse casa din Golful Țestoaselor. Era slăbită și speriată.

Îmi vorbea mult despre rai.

La vremea aceea nu știam nimic despre subiectul ăsta. Bănuiam că oamenii, după ce mor, sunt morți și gata.

— Știu că tatăl tău mă așteaptă cu brațele deschise, spunea ea, și mămica și tăticul la fel.

S-a dovedit că avusese dreptate în privința asta. În rai nu prea ai altceva de făcut decât să-i aștepți pe alții.

* * *

După cum îl descria mama, raiul părea un teren de golf în Hawaii, cu trasee perfect îngrijite care coborau spre un ocean călduț.

O tachinam, dar fără răutate, pentru că își dorea un asemenea paradis.

— Pare genul de loc unde lumea bea o grămadă de limonadă, spuneam.

— Îmi place la nebunie limonada, replica ea.

29

Spre sfârșit vorbea și despre cât de mult ura tot ce nu e natural – aromele și fibrele sintetice și plasticele și așa mai departe. Îi plăceau mătasea și bumbacul și inul și lâna și pielea, spunea, și lutul și sticla și piatra. Îi plăceau și caii și bărcile cu pânze, spunea.

— Se întorc toate, mamă, spuneam eu și era foarte adevărat.

Spitalul meu avea deja douăzeci de cai – și căruțe și care și trăsuri și sănii. Aveam propriul meu cal, o iapă mare de tracțiune, din rasa Clydesdale. Avea pinteni aurii, care îi acopereau copitele. O chema Budweiser.

Așa, și auzisem că în porturile din New York și Boston și San Francisco catargele erau din nou dese ca o pădure. Trecuse ceva vreme de când nu le mai văzusem.

* * *

Așa, și am descoperit că mintea mea devenise, lucru foarte plăcut, din ce în ce mai primitoare față de fantezie, pe măsură ce mașinăriile mureau, iar contactele cu lumea din afară deveneau din ce în ce mai vagi.

Astfel că n-am fost surprins când într-o seară, după ce am băgat-o pe mama în pat și am intrat în camera mea cu o lumânare aprinsă, am găsit pe polița de

deasupra șemineului un chinez de mărimea degetului meu mare. Era îmbrăcat cu o jachetă albastră matlasată, pantaloni și șapcă.

Din câte am reușit să-mi dau seama după aceea, era primul trimis oficial al Republicii Populare Chineze în Statele Unite ale Americii după mai mult de douăzeci și cinci de ani.

* * *

În toată perioada asta, din câte știu eu, nici un străin care intrase în China nu se mai întorsese de acolo.

Așa că „a pleca în China" devenise un eufemism răspândit pentru sinucidere.

Hi ho.

* * *

Micuțul meu vizitator mi-a făcut semn să vin mai aproape, ca să nu fie nevoit să strige. I-am oferit o ureche. Trebuie să fi fost o priveliște oribilă – un tunel cu păr și bucăți de ceară.

Mi-a spus că e ambasador itinerant și fusese ales pentru această misiune datorită faptului că era vizibil străinilor. Era mult, mult mai mare, spunea el, decât chinezii obișnuiți.

— Am crezut că nu vă mai interesăm deloc, am spus.

A zâmbit.

— A fost o nesăbuință din partea noastră să spunem așa ceva, doctore Swain, a zis. Ne cerem scuze.

— Vreți să spuneți că știm lucruri pe care voi nu le știți? am zis.

— Nu tocmai, a spus el. Vreau să spun că *știați* lucruri pe care noi nu le știm.

— Nu-mi imaginez despre ce ar putea fi vorba, am spus eu.

— Normal că nu, a spus el. O să vă dau un indiciu: vă aduc salutări din partea surorii dumneavoastră gemene din Machu Pichu, doctore Swain.

— Nu e cine știe ce indiciu, am spus.

— Mi-aș dori foarte tare să văd hârtiile pe care dumneavoastră și sora dumneavoastră le-ați pus cu ani în urmă în urna funerară din mausoleul profesorului Elihu Roosevelt Swain, a zis.

* * *

Chinezii, se pare, trimiseseră o expediție la Machu Pichu – să recupereze, dacă pot, anumite secrete pierdute ale incașilor. Ca și musafirul meu, erau supradimensionați pentru niște chinezi.

Așa, și Eliza i-a abordat cu o propunere. Le-a spus că știe unde se găsesc niște secrete la fel de bune, dacă nu mai bune, decât orice au avut vreodată incașii.

— Dacă ceea ce vă spun se dovedește a fi adevărat, le-a zis ea, vreau să mă răsplătiți cu o călătorie spre colonia voastră de pe Marte.

* * *

A spus că îl cheamă Fu Manchu.

* * *

L-am întrebat cum a ajuns pe șemineul meu.

— În același fel cum ajungem și pe Marte, a răspuns el.

30

Am fost de acord să-l duc pe Fu Manchu la mausoleu. L-am pus în buzunarul de la piept.

Mă simțeam foarte inferior lui. Eram sigur că are putere de viață și de moarte asupra mea, așa mic cum era. Da, și știa atât de multe lucruri pe care eu nu le știam – chiar și despre medicină, chiar și despre mine însumi, poate. Mă făcea și să mă simt imoral. Era o lăcomie din partea mea să fiu atât de mare. Cu cina mea din seara aceea s-ar fi putut hrăni o mie de bărbați de talia lui.

* * *

Ușile exterioare ale mausoleului fuseseră sudate. Așa că Fu Manchu și cu mine am fost nevoiți să intrăm în pasajele secrete, în universul alternativ al copilăriei mele, și să ieșim prin podeaua mausoleului.

În timp ce croiam drum pentru amândoi prin pânzele de păianjen, l-am întrebat despre modul cum foloseau chinezii gongurile în tratamentul cancerului.

— Am trecut de mult de stadiul ăsta, a spus el.

— Poate e ceva ce noi am putea încă folosi aici, am zis eu.

— Îmi pare rău... a spus el din buzunarul meu, dar așa-numita voastră civilizație e mult prea primitivă. N-ați înțelege niciodată.

— Hm, am spus.

* * *

La toate întrebările mele a răspuns la fel – spunând, de fapt, că sunt prea prost să înțeleg ceva.

* * *

Când am ajuns dedesubtul trapei de piatră prin care se pătrundea în mausoleu, n-am putut s-o ridic.

— Împinge-o cu umărul, a spus el. Lovește-o ușor cu o cărămidă. Și așa mai departe.

Sfaturile lui erau atât de stupide, încât am tras concluzia că la momentul acela chinezii știau cam tot atâtea ca și mine despre cum să facem față gravitației.

Hi ho.

* * *

Trapa s-a deschis în sfârșit și am urcat în mausoleu. Probabil că eram și mai înfricoșător la vedere decât de obicei. Eram înfășurat din cap până în picioare în pânze de păianjen.

L-am extras pe Fu Manchu din buzunar și, la cererea lui, l-am așezat pe coșciugul de plumb al profesorului Elihu Roosevelt Swain.

Aveam o singură lumânare cu care să fac lumină. Dar Fu Manchu a scos din servieta diplomat o cutiuță. Camera s-a umplut de o lumină la fel de strălucitoare

ca racheta care luminase întâlnirea mea cu Eliza din Boston – trecuse atâta timp de atunci.

M-a rugat să scot hârtiile din urnă, ceea ce am și făcut. Se păstraseră perfect.

— Sunt niște porcării, nu se poate altfel, am spus eu.

— Pentru voi, poate, a zis el.

M-a rugat să netezesc hârtiile și să le întind pe coșciug, ceea ce am făcut.

— Cum puteam noi să știm, copii fiind, niște lucruri necunoscute astăzi nici măcar chinezilor? am întrebat.

— Ați avut noroc, a spus el.

A început să se plimbe încet de-a lungul și de-a latul hârtiilor, în baschetii lui albi cu negru, oprindu-se ici și colo să fotografieze ce citise. Părea interesat mai ales de eseul nostru asupra forței gravitaționale – sau așa mi se pare, privind în urmă.

* * *

A fost satisfăcut într-un final. Mi-a mulțumit pentru cooperare și mi-a spus că acum o să se dematerializeze și o să se întoarcă în China.

— Ai găsit ceva cât de cât valoros? l-am întrebat.

A zâmbit.

— Un bilet spre Marte pentru o doamnă destul de corpolentă din rasa albă, care trăiește în Peru, mi-a răspuns.

Hi ho.

31

Trei ani mai târziu, în dimineața celei de-a cincizecea mea aniversări, am coborât până în cătun călare pe Budweiser – să-mi ridic corespondența.

Am găsit un bilețel de la Eliza. Nu spunea decât „La mulți ani nouă! Plec în China!“.

După data poștei, mesajul era vechi de două săptămâni. În același calup de corespondență am găsit și vești mai recente. „Vă informez cu regret că sora dumneavoastră a murit pe Marte într-o avalanșă.“ Era semnat „Fu Manchu“.

* * *

Am citit tragicele anunțuri în picioare pe vechea verandă de lemn a oficiului poștal, la umbra bisericii de alături.

M-a cuprins un sentiment extraordinar, pe care l-am crezut la început de natură psihologică, primul val de durere. Mi se părea că prinsesem rădăcini acolo, pe verandă. Nu puteam să-mi clintesc picioarele. În plus, îmi simțeam fața trasă în jos ca ceara topită.

Adevărul era că forța gravitațională crescuse teribil.

Din biserică s-a auzit un trosnet. Căzuse clopotul din turlă.

Apoi am trecut direct prin verandă și m-am izbit de pământul de dedesubt.

* * *

Prin alte părți ale lumii, bineînțeles, se rupeau cablurile lifturilor, cădeau avioane, se scufundau vapoare, se rupeau osiile vehiculelor, se prăbușeau poduri și așa mai departe.

Era groaznic.

32

Acest cumplit prim șoc gravitațional a durat mai puțin de un minut, dar lumea nu avea să-și mai revină niciodată.

Când s-a terminat, m-am ridicat amețit de sub veranda oficiului poștal. Mi-am adunat corespondența.

Budweiser murise. Încercase să rămână în picioare. Îi ieșiseră organele prin burtă.

* * *

Suferearn de un soi de epuizare nervoasă. Prin cătun oamenii strigau după ajutor, iar eu eram singurul doctor. Dar eu pur și simplu am plecat mai departe.

Îmi amintesc că m-am plimbat fără țintă pe sub merii familiei.

Îmi amintesc că m-am oprit la cimitirul familiei și am deschis grav un plic de la compania Eli Lilly, o firmă de produse farmaceutice. Înăuntru erau zece pilule mostră, de culoarea și mărimea bobului de linte.

În informațiile care le însoțeau și pe care le-am citit cu mare atenție, se spunea că numele sub care vor fi comercializate pastilele era „tri-benzo-Comportamil". „Comport" făcea trimitere la comportamentul adecvat, acceptabil din punct de vedere social.

Pilulele erau un tratament pentru simptomele inacceptabile din punct de vedere social ale sindromului Tourette. Cei care suferă de el vorbesc obscenități și fac gesturi vulgare indiferent unde se află.

În starea de confuzie în care mă găseam mi s-a părut foarte important să iau imediat două pastile, ceea ce am și făcut.

Au trecut două minute și toată ființa mi-a fost cuprinsă de o senzație de mulțumire și încredere cum nu mai simțisem niciodată.

Așa a început o dependență care avea să dureze aproape treizeci de ani.

Hi ho.

* * *

Era un miracol că nu murise nimeni în spital. Se rupseseră scaunele cu rotile și paturile unora din copiii mai corpolenți. O asistentă căzuse prin trapa din podea care pe vremuri era acoperită de patul Elizei. Își rupsese ambele picioare.

Mama, slavă Domnului, dormise tot timpul.

Când s-a trezit, eu stăteam la picioarele patului ei. Mi-a spus încă o dată cât de mult ura lucrurile nenaturale.

— Știu, mamă, am spus. Sunt absolut de acord cu tine. Înapoi la Natură, am spus.

* * *

Nu știu nici până în ziua de azi dacă groaznicul șoc gravitațional a fost provocat de Natură sau a fost un experiment de-al chinezilor.

M-am gândit în momentul acela că exista o legătură între șoc și Fu Manchu care fotografiase eseul meu și al Elizei asupra forței gravitaționale.

Așa, și, drogat cum eram cu tri-benzo-Comportamil, m-am dus și am luat toate hârtiile din mausoleu.

* * *

Eseul despre forța gravitațională era de neînțeles pentru mine. Probabil că Eliza și cu mine eram de zece mii de ori mai deștepți când ne puneam mințile laolaltă decât când eram la mare distanță unul de altul.

Schema noastră utopică de reorganizare a Americii în mii de familii artificiale extinse, pe de altă parte, era limpede. Lui Fu Manchu i se păruse ridicolă, apropo.

— Asta chiar că e opera unor copii, spusese el.

* * *

Mie mi s-a părut fascinantă. Spunea că familiile artificiale extinse nu sunt o noutate în America. Doctorii se simt înrudiți cu alți doctori, avocații cu ceilalți avocați, scriitorii cu scriitorii, sportivii cu sportivii, politicienii cu politicienii și așa mai departe.

Eliza și cu mine spuneam că acestea sunt însă un tip prost de familii extinse. Îi exclud pe copii, pe bătrâni și pe casnice și pe ratații de toate felurile. Totodată, interesele acestor oameni sunt de obicei atât de specializate, încât celor din afară le par aproape demente.

„Într-o familie extinsă ideală", scriseserăm noi cu atâta timp în urmă, „ar trebui să fie reprezentați în proporție egală americanii de toate felurile, în funcție de număr. Crearea a, să zicem, zece mii de astfel de familii ar pune la dispoziție Americii zece mii de parlamente, să spunem, care ar discuta sincer și în cunoștință de cauză ceea ce acum discută cu înflăcărare numai câțiva ipocriți, adică bunăstarea întregii omeniri."

* * *

Lectura mi-a fost întreruptă de asistenta-șefă, care a venit să-mi spună că pacienții noștri înspăimântați adormiseră într-un final.

I-am mulțumit pentru vestea bună. Și apoi m-am trezit că-i spun, pe un ton nepăsător:

— Ah – și te rog să scrii la compania farmaceutică Eli Lilly din Indianapolis și să comanzi două mii de doze din noul lor medicament care se cheamă „tri-benzo-Comportamil".

Hi ho.

33

Mama a murit două săptămâni mai târziu.

Gravitația nu avea să ne mai deranjeze douăzeci de ani.

Și timpul a zburat. Era acum o pasăre neclară, din pricina dozelor tot mai mari de tri-benzo-Comportamil.

* * *

Mi-am închis spitalul, am renunțat complet la medicină și am fost ales senator de Vermont.

Și timpul a zburat. M-am trezit într-o bună zi candidând la președinție. Valetul meu mi-a prins la reverul smochingului o insignă electorală. Pe ea era sloganul care mi-a adus victoria:

* * *

Aici, în New York, mi-am făcut apariția o singură dată în timpul acelei campanii. Am vorbit de pe treptele Bibliotecii Publice de la intersecția dintre Forty-second Street și Fifth Avenue. Insula devenise deja o stațiune litorală adormită. Nu-și mai revenise după șocul gravitațional care lăsase clădirile fără lifturi, inundase tunelurile și curbase toate podurile în afara unuia, Podul Brooklyn.

Acum forța gravitațională începuse să fie din nou mârșavă. Se terminase cu șocurile. Dacă într-adevăr chinezii erau cei care o controlau înseamnă că învățaseră cum s-o crească sau s-o descrească treptat, dorind poate să reducă accidentele și distrugerea de bunuri. Avea acum grația maiestuoasă a mareei.

* * *

Când am vorbit de pe treptele bibliotecii, forța gravitațională era puternică. Așa că am preferat să vorbesc așezat într-un fotoliu. Eram cât se poate de treaz, dar stăteam tolănit în fotoliu ca un moșier englez beat de pe vremuri.

Ascultătorii mei, în majoritate pensionari, stăteau de-a dreptul întinși pe jos pe Fifth Avenue, pe care îl blocase poliția, dar unde oricum ar fi fost foarte puțin trafic. Undeva deasupra Madison Avenue, poate, a avut loc o mică explozie. Se extrăgea piatră din zgârie-norii inutili de pe insulă.

* * *

Am vorbit despre singurătatea americanilor. Era unicul subiect de care aveam nevoie pentru victorie, ceea ce era un noroc. Era și unicul pe care îl aveam.

E păcat, am spus, că n-am apărut mai devreme în istoria Americii cu planul meu anti-singurătate simplu și realizabil. Am spus că în trecut, toate excesele nocive ale americanilor au fost motivate de singurătate mai degrabă decât de un apetit pentru păcat.

După discurs, un bătrân s-a târât pe trepte până la mine și mi-a povestit cum obișnuia să-și facă asigurare de viață și să investească în fonduri mutuale și în electrocasnice și în automobile și așa mai departe, nu pentru că i-ar fi plăcut sau ar fi avut nevoie de ele, ci pentru că i se părea că toți comis-voiajorii promiteau să-i fie rude și așa mai departe.

— Nu aveam nici o rudă și aveam nevoie de rude, mi-a spus.

— Toată lumea are, am zis eu.

Mi-a spus că fusese bețiv o vreme, încercând să-și facă rost de rude dintre oamenii din baruri.

— Barmanul era un fel de tată, știți dumneavoastră... a spus. Și apoi, dintr-odată, venea ora închiderii.

— Știu, i-am zis.

I-am spus o jumătate de adevăr despre mine, care s-a dovedit a fi foarte popular în cursul campaniei:

— Într-o vreme eram atât de singur, am spus, încât unica persoană căreia îi puteam împărtăși gândurile mele cele mai intime era un cal pe nume Budweiser.

Și i-am spus cum a murit Budweiser.

* * *

În timpul acestei conversații îmi tot duceam mâna la gură, aparent ca să-mi înăbuș câte o exclamație sau așa ceva. De fapt îmi îndesam în gură pastiluțe mici și verzi. Erau deja interzise prin lege și nu se mai produceau. Aveam în clădirea Senatului cam o baniță de asemenea pastile.

Ele erau explicația pentru politețea și optimismul meu neobosit și poate și pentru faptul că nu îmbătrâneam la fel de repede ca alți bărbați. Aveam șaptezeci de ani, dar aveam vigoarea unui bărbat de două ori mai tânăr.

Îmi luasem chiar o nevastă nouă și frumușică, Sophie Rothschild Swain, care avea numai douăzeci și trei de ani.

* * *

— Dacă o să fiți ales și or mi se emită toate rudele astea noi artificiale... a spus omul. A făcut o pauză. Câte ați spus ?

— Zece mii de frați și surori, i-am spus. O sută nouăzeci de mii de veri.

— Nu sunt groaznic de mulți ? a întrebat el.

— N-am spus acum câteva clipe că avem nevoie de cât de multe rude într-o țară atât de mare și de stângace ca a noastră ? Să zicem că te duci vreodată în Wyoming. N-ar fi reconfortant să știi că ai multe rude acolo ?

S-a gândit puțin.

— Păi, da... așa cred, a spus în cele din urmă.

— Așa cum am spus și în discurs, am zis, noul dumitale nume va consta într-un substantiv – un nume de floare sau de fruct sau de nucă sau de legumă sau

de vegetală sau de pasăre sau de pește sau de moluscă sau de piatră prețioasă sau de mineral sau de element chimic – legat prin cratimă de un număr de la unu la douăzeci. L-am întrebat care e numele lui în momentul de față.

— Elmer Glenville Grasso, a spus.

— Ei bine, am zis, s-ar putea să devii Elmer Uraniu-3 Grasso, să zicem. Toți cei care vor avea al doilea nume Uraniu vor fi verii dumitale.

— Asta îmi amintește prima mea întrebare, a spus el. Ce mă fac dacă mă trezesc cu niște neamuri artificiale pe care nu pot să le sufăr?

* * *

— Și e o noutate să ai rude pe care nu le poți suferi? l-am întrebat. Nu crezi că treaba asta se întâmplă poate de un milion de ani, domnule Grasso?

Și apoi i-am spus ceva foarte obscen. Nu am o înclinație către obscenități, așa cum demonstrează chiar această carte. În toți anii cât am fost persoană publică, n-am spus nici un lucru nepotrivit poporului american.

Așa că în momentul când în sfârșit am vorbit grosolan, a fost nemaipomenit de eficient. Am făcut-o ca să fie limpede cât de fin se plia noua mea schemă socială pe felul de-a fi al omului obișnuit.

Domnul Grasso nu a fost primul care a auzit șocantele huliganisme. Le folosisem chiar și la radio. Televiziunea nu mai exista.

— Domnule Grasso, am spus, eu personal o să fiu foarte dezamăgit dacă, după ce voi fi ales, n-o să le spui rudelor dumitale artificiale pe care nu le poți înghiți: „Frate sau soră sau vere“, după caz, „ce-ar fi să te duci dracu'? ce-ar fi să te duci în mă-taaaaaaa?“

* * *

— Și știi ce-or să facă neamurile cărora o să le spui așa ceva, domnule Grasso? am continuat. Or să se ducă acasă și or să încerce să-și dea seama ce pot face ca să devină niște rude mai bune.

* * *

— Și gândește-te cât de bine o s-o duci, dacă reformele vor fi aplicate, când o să vină la dumneata un cerșetor să-ți ceară bani, am spus mai departe.

— Nu înțeleg, a spus omul.

— Păi, am spus, îl întrebi pe cerșetor: „Care ți-e cel de-al doilea nume?“ și el o să spună „Stridie-19“ sau „Pițigoi-1“ sau „Nalbă-13“ sau ceva asemănător. Și atunci poți să-i spui „Amice – eu, întâmplător, sunt un Uraniu-3. Ai o sută nouăzeci de mii de veri și zece mii de frați și surori. Nu ești tocmai singur pe lume. Am și eu rude de care trebuie să am grijă. Așa că ce-ar fi să te duci în mă-taaaaaaa?“

34

Când am fost ales, penuria de carburanți era atât de gravă, încât prima problemă spinoasă cu care m-am confruntat după confirmarea în funcție a fost să obțin suficient curent electric pentru computerele care aveau să genereze noile nume.

Am dat ordine ca soldații și caii și căruțele armatei în descompunere pe care o moștenisem de la predecesorul meu să care tone de hârtie de la Arhivele Naționale la centrala electrică. Documentele erau toate din timpul administrației Nixon, singurul președinte din istorie care fusese obligat să demisioneze. M-am dus personal la Arhive să supraveghez. Le-am vorbit de pe treptele clădirii soldaților și câtorva trecători. Am spus că domnul Nixon și asociații săi fuseseră dezechilibrați din pricina unei singurătăți de un soi extrem de virulent.

— Ne-a promis să ne unească, dar ne-a dezbinat, am spus. Acum, uite-așa, o să ne unească totuși.

Am pozat pentru fotografi dedesubtul unei inscripții de pe fațada Arhivelor, care spunea așa:

„TRECUTUL E UN PROLOG".

— Nu erau esențialmente infractori, am spus. Dar își doreau să facă parte din Crima Organizată, pe care o vedeau ca pe o frăție.

* * *

— În locul ăsta sunt ascunse atâtea fărădelegi comise de oameni singuri din guvern, am spus, încât inscripția ar putea la fel de bine să spună „Mai bine o familie de infractori decât deloc". Cred că asistăm la sfârșitul erei acestor tragice farse. Prologul s-a încheiat, prieteni și vecini și neamuri. Să înceapă partea esențială a nobilei noastre munci. Vă mulțumesc, am spus.

* * *

Nu mai existau ziare mari sau reviste naționale care să-mi publice cuvintele. Toate marile tipografii fuseseră închise – din lipsă de combustibil. Nu mai existau microfoane. Nu mai erau decât oameni.

Hi ho.

* * *

Le-am distribuit soldaților decorații speciale pentru a sărbători ocazia. Constau într-o fundă albastră de care atârna o insignă de plastic.

Le-am explicat, numai pe jumătate în glumă, că funda reprezintă „Păunul Fericirii". Iar pe insignă erau inscripționate, desigur, următoarele cuvinte:

35

E dimineață aici în Parcul Național cu Zgârie-Nori. Forța gravitațională e plăcută, dar Melody și Isadore n-or să lucreze azi la piramida bebelușului. O să facem, în schimb, un picnic pe acoperișul clădirii. Tinerii îmi țin companie tot timpul, acum că mai sunt numai două zile până la ziua mea. Ce distractiv!

Nimic nu le place mai mult decât o zi de naștere! Melody jumulește un pui pe care ni l-a adus de dimineață un sclav de-al Verei Veveriță-17 Zappa. Sclavul ne-a mai adus și două pâini și doi litri de bere cremoasă. Ne-a explicat prin pantomimă cât de hrănitor era gestul lui. Și-a lipit de piept fundurile celor două sticle de bere, prefăcându-se că are sâni din care curge bere cremoasă.

Am râs cu toții. Am bătut din palme.

* * *

Melody aruncă în sus pumni de pene. Datorită forței gravitaționale slabe, arată ca o vrăjitoare albă. Pocnește din degete și face să apară fluturi.

Am erecție. Și Isadore la fel. Și toți ceilalți bărbați.

* * *

Isadore mătură holul cu o mătură pe care a făcut-o chiar el din crengi. Cântă unul din cele două cântece pe care le știe. Celălalt e „Mulți ani trăiască!" Da, și e afon, așa că mormăie în legea lui.

> Vâslim, vâslim, vâslim, fredonează el,
> Ușor pe râu în jos,
> Vesel, vesel, vesel, vesel –
> Viața-i vis frumos.

Așa, și acum îmi amintesc o zi din visul vieții mele, departe în amonte, când am primit o scrisoare prietenoasă din partea președintelui țării mele, care întâmplător eram chiar eu. Ca toți cetățenii, așteptasem cu sufletul la gură să aflu de la computere care va fi noul meu nume.

Președintele meu mă felicita pentru noul meu nume. Mă ruga să-l includ în semnătură și să-l trec pe cutia poștală și pe antete și în cartea de telefon și așa mai departe. Spunea că numele fusese selectat absolut la întâmplare și nu reprezenta un comentariu la adresa caracterului sau înfățișării sau trecutului meu.

Oferea exemple de o simplitate amăgitoare și aproape demente de cum le-aș putea fi de folos rudelor mele artificiale. Udându-le florile când sunt plecați; având grijă de copiii lor pentru ca ei să poată ieși din casă o oră sau două; dându-le numele unui dentist care lucrează nedureros; ducându-le o scrisoare la poștă; însoțindu-i la o consultație medicală de care se tem; vizitându-i la închisoare sau în spital; însoțindu-i la un film de groază.

Hi ho.

* * *

Am fost încântat de noul meu nume, apropo. Am dat ordin ca Biroul Oval de la Casa Albă să fie imediat zugrăvit în galben pal, pentru a sărbători faptul că devenisem membru al familiei Narcisă.

Așa, și în timp ce îi spuneam secretarei mele personale, Hortense Știucă-13 McBundy, să pună pe cineva să zugrăvească biroul, a apărut în biroul ei un bărbat care spăla vase în bucătăria Casei Albe. Purta povara unei misiuni cu adevărat delicate. Era atât de jenat, încât se îneca de câte ori încerca să vorbească.

Când în sfârșit a reușit să-și articuleze mesajul, l-am îmbrățișat. Venise din adâncurile pline de aburi să-mi spună – ce mai curaj! – că și pe el îl cheamă *Narcisă-11*.

— Frate, am zis.

36

N-a existat nici o opoziție serioasă la noua schemă socială? Ba bine că nu. Și, așa cum prevăzuserăm Eliza și cu mine, pe dușmanii mei i-a înfuriat atât de tare ideea familiilor artificiale extinse, încât s-au constituit în propria lor familie artificială extinsă poliglotă.

Aveau și insigne electorale, pe care au continuat să le poarte mult timp după ce am fost ales. Inevitabil, pe insigne scria, dacă vreți să știți:

◆◆◆

* * *

Nu puteam să nu râd, chiar și atunci când soția mea, fosta Sophie Rothschild, a început să poarte o insignă din aia.

Hi ho.

* * *

Sophie a fost furioasă când a primit o scrisoare stas de la președintele ei, care întâmplător eram eu, scrisoare ce îi cerea să înceteze să mai fie o Rothschild. Trebuia să devină, în schimb, o *Râmă-3*.

Din nou: îmi pare rău, dar nu puteam să nu râd.

* * *

Sophie a mocnit câteva săptămâni. Apoi a intrat târându-se în Biroul Oval într-o după-amiază când forța gravitațională era deosebit de puternică – să-mi spună că mă urăște.

Nu m-a rănit.

Așa cum am spus deja, eram pe deplin conștient că nu eram soi bun pentru o căsnicie fericită.

— Sincer, n-am crezut că o să mergi atât de departe, Wilbur, a spus. Știam că ești nebun și că și sora ta era nebună. Dar n-am crezut că o să ajungi până aici.

* * *

Sophie nu era nevoită să privească în sus spre mine. Și eu eram întins pe podea – pe burtă, cu bărbia spri-

jinită pe o pernă. Citeam un raport fascinant despre ceva ce se întâmplase în Urbana, Illinois.

Nu-i acordam întreaga atenție, așa că a spus:

— Ce citești acolo, de e mai interesant decât mine?

— Ei bine... am spus, timp de mulți ani am fost ultimul american care vorbise cu un chinez. Nu mai e așa. O delegație de chinezi i-a făcut o vizită văduvei unui fizician din Urbana – cam acum trei săptămâni.

Hi ho.

* * *

— Nu vreau în nici un caz să-ți răpesc timpul prețios, a spus ea. E clar că ești mai apropiat de chinezi decât ai fost vreodată de mine.

Îi făcusem cadou de Crăciun un scaun cu rotile – să se plimbe cu el prin Casa Albă în zilele cu gravitație puternică. Am întrebat-o de ce nu-l folosește.

— Mă întristează foarte tare, am spus, să te văd umblând în patru labe.

— Sunt o *Râmă* acum, a spus ea. *Râmele* se târăsc pe pământ. *Râmele* sunt cunoscute ca fiind lipsite de importanță. Sunt cele mai ieftine și cele mai lipsite de importanță.

* * *

De la bun început m-am gândit că e crucial ca oamenilor să nu li se permită să-și schimbe numele primite de la guvern. A fost o greșeală din partea mea să fiu atât de rigid în privința asta. Acum au loc tot felul de schimbări de nume – aici, pe Insula Morții și peste tot. Nu văd nici un rău în asta.

Dar cu Sophie am fost sever.

— Bănuiesc că ai vrea să te cheme *Vultur* sau *Diamant*, am spus.

— Vreau să mă cheme *Rothschild*, a spus ea.

— Atunci poate ar trebui să te muți în Machu Pichu, am spus.

Acolo se mutaseră majoritatea rudelor ei.

* * *

— Chiar atât de sadic ești, a spus ea, încât o să mă obligi să-mi dovedesc dragostea împrietenindu-mă cu niște necunoscuți care abia acum se târăsc de sub pietre umede ca niște urechelnițe? Ca niște miriapode? Ca niște limacși? Ca niște viermi?

— Haide, haide, am spus.

— Când te-ai uitat ultima dată la spectacolul monstruos care se desfășoară dincolo de garduri? a spus ea.

Terenurile Casei Albe, imediat dincolo de garduri, erau năpădite zilnic de persoane care pretindeau că sunt rude cu mine sau cu Sophie.

Erau acolo doi gemeni pitici, îmi aduc aminte, cu un banner pe care scria „Flower Power".

Mai era și o femeie, îmi amintesc, îmbrăcată cu o haină de camuflaj peste o rochie de seară violet. Pe cap avea o cască demodată de aviator, din piele, cu tot cu ochelari. Ținea o pancartă fixată pe un băț. „Râme fărâme" scria pe ea.

* * *

— Sophie..., am spus, ce vezi acolo nu e reprezentativ pentru populația americană. Și nu greșești când spui că au ieșit de sub pietre umede – ca miriapodele, ca urechelnițele, ca viermii. N-au avut niciodată vreun

prieten sau vreo rudă. Toată viața au crezut probabil că n-au nimerit în universul care trebuie, de vreme ce nimeni nu le-a urat bun-venit și nu le-a dat nimic de făcut.

— Îi urăsc, a spus ea.

— N-ai decât, am zis. Ura nu face nici un rău din câte știu eu.

— N-am crezut că o să mergi atât de departe, Wilbur, a spus. Am crezut că o să fii mulțumit să fii președinte. N-am crezut că o să mergi atât de departe.

— Ei bine, am zis eu, mă bucur c-am mers. Și mă bucur că-i avem pe oamenii ăia de dincolo de gard la soarta cărora să ne gândim, Sophie. Nu sunt decât niște pustnici speriați ademeniți cu niște legi noi și omenoase să iasă de sub pietrele lor umede. Își caută năuci frații și surorile și verii pe care președintele lor li i-a dat din comoara socială a națiunii, neexploatată până acum.

— Ești dement, a spus ea.

— Foarte probabil, am replicat. Dar când toți oamenii ăia de afară se vor găsi, cel puțin, unul pe celălalt o să fie aievea, nu o halucinație.

— Se merită unul pe celălalt, a spus ea.

— Exact, am spus. Și merită tot ceea ce li se va întâmpla acum, că au curaj să vorbească cu necunoscuții. Uită-te, numai, Sophie. Simplul fapt că nu vor mai fi singuri le va permite să urce pe scara evoluției în câteva ore sau zile, cel mult săptămâni. N-o să fie o halucinație, Sophie, am mai spus, când o să-i vedem transformându-se în ființe umane, după ce ani la rând au fost, cum spui tu, Sophie – miriapode și limacși și urechelnițe și viermi.

Hi ho.

37

Sophie a divorțat de mine, bineînțeles, și a șters-o cu bijuteriile ei și blănurile și tablourile și gablonțurile și așa mai departe spre un apartament din Machu Pichu, Peru.

Cred că unul din ultimele lucruri pe care i le-am spus a fost ăsta:

— Nu poți să mai aștepți măcar până întocmim cărțile de telefon pe familii? Sigur o să descoperi că ești înrudită cu o mulțime de persoane distinse.

— Sunt *deja* înrudită cu o mulțime de persoane distinse, a replicat ea. Adio.

* * *

Ca să putem întocmi și tipări cărțile de telefon pe familii, a trebuit să mai cărăm la centrala electrică și alte hârtii de la Arhivele Naționale. De data asta am selectat dosare din timpul mandatelor lui Ulysses Simpson Grant și Warren Gamaliel Harding.

N-am putut să oferim fiecărui cetățean propria lui carte de telefon. Tot ce am putut face a fost să trimitem câte un set complet la sediile legislativului din fiecare stat și la fiecare primărie, secție de poliție și bibliotecă publică din țară.

* * *

Am făcut și un gest de lăcomie: înainte ca Sophie să mă părăsească, am cerut să ni se trimită câte o carte de telefon cu familiile Narcisă și Râmă numai pentru noi. Am una cu familia Narcisă chiar aici, în Empire State Building. Vera Veveriță-5 Zappa mi-a făcut-o cadou anul trecut de ziua mea. E o ediție princeps – singura publicată vreodată.

Și aflu din ea încă o dată că printre rudele mele se numărau la vremea aceea Clarence Narcisă-11 Johnson, șeful poliției din Batavia, New York, și Muhammad Narcisă-11 X, fostul campion mondial la box, categoria ușoară, și Maria Narcisă-11 Tcherkassky, prima balerină a Operei din Chicago.

* * *

Că veni vorba, mă bucur într-un fel că Sophie n-a văzut cartea de telefon a familiei ei. Râmele chiar păreau o adunătură de târâtoare.

Cea mai faimoasă Râmă de care-mi amintesc acum era un campion de mâna a doua la patine cu rotile.

Hi ho.

* * *

Așa, și după ce guvernul a pus la dispoziție cărțile de telefon, s-au scos, din inițiativă privată, ziare pentru fiecare familie. Al meu era *Nar-ațiunea*. Al lui Sophie, pe care am continuat să-l primesc la Casa Albă mult după ce ea m-a părăsit, era *Bârfa râmească*.

Vera mi-a spus zilele trecute că ziarul *Veverițelor* se chema *Stiva de lemne*.

Rudele puneau anunțuri prin care căutau slujbe sau capital de investiții, sau anunțau vânzări în rubricile speciale. La știri se vorbea despre succesele diferitelor neamuri și avertizau în legătură cu unii care erau escroci sau violatori de copii. Erau și liste cu rudele pe care le puteai vizita în diverse spitale sau închisori.

Erau și editoriale care solicitau crearea de asigurări medicale pentru familii, de echipe sportive și așa mai departe. Țin minte un eseu interesant, nu știu dacă din *Nar-ațiunea* sau din *Bârfa râmească*, în care se spunea că familiile cu standarde morale ridicate erau cele mai bune păstrătoare ale legii și ordinii și că era de așteptat ca secțiile de poliție să dispară.

„Dacă aveți cunoștință de vreo rudă implicată în activități infracționale“, se spunea în concluzie, „nu chemați poliția. Chemați alte zece rude.“

Și tot așa.

* * *

Vera mi-a spus că mottoul *Stivei* era „Un bun cetățean e un bun familist sau o bună familistă“.

* * *

Pe măsură ce noile familii au început să facă investigații asupra propriilor membri, s-au descoperit câteva statistici bizare. Aproape toți cei din neamul *Merișor*, de exemplu, știau să cânte la câte un instrument, sau cel puțin aveau ureche muzicală. Trei dintre

ei dirijau orchestre importante. Văduva din Urbana care fusese vizitată de chinezi era din familia *Merișor*. Se întreținea pe ea și pe fiul ei dând lecții de pian.

Pepenii erau, în medie, cu un kilogram mai grei decât membrii oricărei alte familii.

Trei sferturi din membrii familiei *Sulf* erau femei.

Și așa mai departe.

Cât despre familia mea: exista o mare densitate de Narcise în jurul orașului Indianapolis. Acolo ieșea ziarul familiei mele, iar pe antet scria cu mândrie „Tipărit în Orașul Narciselor, SUA".

Hi ho.

* * *

Au apărut și cluburi ale familiilor. Eu personal am tăiat panglica la inaugurarea Clubului Narciselor de aici din Manhattan – pe Forty-third Street, aproape de intersecția cu Fifth Avenue.

A fost o experiență care m-a pus pe gânduri, cu toate că eram sedat cu tri-benzo-Comportamil. Cândva fusesem membrul altui club și al altei familii artificiale extinse, cu sediul în aceeași clădire. La fel și tatăl meu și amândoi bunicii și toți cei patru străbunici.

Cândva, clădirea fusese un refugiu pentru bărbați bogați și puternici și bine trecuți de prima tinerețe.

Acum viermuia de mame și copii, de bătrâni care jucau dame sau visau, de tineri care luau lecții de dans, jucau bowling sau pinball la automatele speciale.

Nu puteam să nu râd.

38

În timpul acelei vizite în Manhattan am văzut prima dată și un „Club 13". Auzisem că în Chicago existau zeci de asemenea stabilimente dezmățate. Acum avea și Manhattan-ul unul.

Eliza și cu mine nu anticipaserăm că atâtea persoane cu nume care includeau „13" or să se grupeze aproape imediat, formând cea mai numeroasă familie.

Și mi s-a plătit cu propria monedă când l-am întrebat pe paznicul de la intrarea în Clubul 13 din Manhattan dacă pot să intru să arunc o privire. Era foarte întuneric înăuntru.

— Cu tot respectul, domnule președinte, mi-a spus, dar sunteți cumva un *Treisprezece*?

— Nu, am spus. Știi bine că nu sunt.

— Atunci, domnule, trebuie să vă spun, a zis el, ce am de spus. Cu tot respectul din lume, domnule președinte, a spus, ce-ar fi să te duci dracu'? Ce-ar fi să te duci în mă-taaaaaa?

Eram în extaz.

* * *

Așa, și tot în timpul primei mele vizite aici am aflat de Biserica lui Isus Christos Răpitul – pe atunci doar o minusculă sectă din Chicago, dar sortită să devină

cea mai răspândită religie din toate timpurile în America.

Mi-a atras atenția asupra ei un pliant pe care mi l-a întins un tânăr curățel și radios în timp ce traversam holul hotelului îndreptându-mă spre scări.

Își tot smucea capul în toate părțile, chestie care atunci mi s-a părut excentrică, ca și cum spera să prindă pe cineva trăgând cu ochiul de după vreun palmier în ghiveci sau vreun fotoliu, sau chiar de deasupra, din candelabrul de cristal.

Era atât de ocupat să arunce priviri aprige în toate părțile, încât i s-a părut complet neinteresant faptul că tocmai îi dăduse un pliant președintelui Statelor Unite.

— Îmi permiți să te întreb după cine te uiți, tinere? am spus.

— După Mântuitor, domnule, a răspuns el.

— Și crezi că e aici, în hotel? am spus eu.

— Citiți pliantul, domnule, a spus el.

* * *

Asta am și făcut – în camera mea singuratică, cu radioul mergând.

În partea cea mai de sus era o imagine primitivă a lui Isus, în picioare, cu Trupul văzut din față, dar cu Figura din profil – ca un joker cu un singur ochi dintr-un pachet de cărți de joc.

Avea căluș. Și cătușe. O gleznă îi era legată cu un lanț de un inel fixat în podea. O singură lacrimă perfectă atârna de pleoapa inferioară a Ochiului Său.

Dedesubtul imaginii era o serie de întrebări și răspunsuri care sunau așa:

ÎNTREBARE: Cum te numești?
RĂSPUNS: Sunt Venerabilul Reverend William Uraniu-8 Wainwright, Fondatorul Bisericii lui Isus Christos Răpitul de pe Ellis Avenue numărul 3972, Chicago, Illinois.
ÎNTREBARE: Când îl va trimite din nou Dumnezeu pe Fiul Său pe pământ?
RĂSPUNS: L-a trimis deja. Isus e aici, printre noi.
ÎNTREBARE: De ce nu ne-a dat nici un semn?
RĂSPUNS: A fost răpit de Forțele Răului.
ÎNTREBARE: Ce trebuie să facem?
RĂSPUNS: Trebuie să lăsați deoparte orice altceva și să vă dedicați fiecare clipă căutării Lui. Dacă nu-L găsim, Dumnezeu va pune în aplicare Alternativa.
ÎNTREBARE: Care e Alternativa lui Dumnezeu?
RĂSPUNS: Poate distruge Omenirea foarte ușor, oricând dorește.

Hi ho.

* * *

În seara aceea l-am văzut pe tânăr mâncând singur în sala de mese. M-am mirat cum reușește să-și smucească întruna capul și totuși să mănânce fără să verse nici o picătură. S-a uitat după Isus chiar și sub farfurie și sub pahar – și nu o dată.

Nu puteam să nu râd.

39

Dar apoi, chiar când mergeau toate atât de bine, când americanii erau mai fericiți ca niciodată, cu toate că țara era în faliment și se destrăma, oamenii au început să moară cu milioanele, mai peste tot, de „gripă albaneză", iar aici, în Manhattan, de „Moartea Verde".

Și acesta a fost sfârșitul Națiunii. A devenit o sumă de familii și nimic mai mult.

Hi ho.

* * *

Oh, s-au revendicat ducate și regate și alte asemenea mizerii, s-au mobilizat armate și s-au construit forturi ici și colo. Dar prea puțini le-au admirat. Nu erau decât alte manifestări cauzate de vremea rea și gravitația haină de care familiile sufereau din când în când.

Și cândva în perioada asta, într-o noapte cu gravitație de-a dreptul dificilă, s-au surpat fundațiile orașului Machu Pichu. Apartamentele și buticurile și băncile și gablonțurile și bijuteriile și colecțiile de artă precolumbiană și Opera și bisericile și *toate* au luat-o pe Anzi în jos și au sfârșit în mare.

Am plâns.

* * *

Iar familiile pictau peste tot imaginea lui Isus Christos cel Răpit.

* * *

O vreme oamenii au continuat să ne transmită vești la Casa Albă. Noi înșine ne confruntam cu moarte, moarte, moarte și ne așteptam să murim.

Igiena noastră personală s-a deteriorat rapid. Am încetat să mai facem baie și să ne mai spălăm regulat pe dinți. Bărbații și-au lăsat barbă și părul lung.

Am început să dezmembrăm Casa Albă aproape fără să ne dăm seama ce facem, arzând în sobe mobila și balustradele și lambriurile și ramele tablourilor și toate cele ca să ne încălzim.

Hortense Știucă-13 McBundy, secretara mea personală, a murit de gripă. Valetul meu, Edward Căpșună-4 Kleindienst, a murit de gripă. Vicepreședinta mea, Mildred Heliu-20 Theodorides, a murit de gripă.

Consilierul meu pe probleme științifice, doctorul Albert Acvamarin-1 Piatigorsky, și-a dat sufletul în brațele mele, pe podeaua Biroului Oval.

Era aproape la fel de înalt ca mine. Trebuie să fi fost o priveliște teribilă acolo, pe jos.

— Ce înseamnă toate astea? întreba întruna.

— Nu știu, Albert, am spus. Și poate e mai bine că nu știu.

— Întreabă un chinez, a spus el și a trecut la cele veșnice, cum se spune.

* * *

Din când în când suna telefonul. Devenise o chestie atât de rară, încât am început să răspund personal.

— Președintele la telefon, spuneam.

Și nu era deloc neobișnuit să mă trezesc vorbind, printre păcănelile unei legături telefonice foarte proaste, cu câte un soi de creatură mitologică – „regele Michigan-ului", poate, sau „guvernatorul de urgență al Floridei", sau „primarul interimar al Birmingham-ului" sau ceva asemănător.

Dar mesajele se împuținau de la o săptămână la alta. Până la urmă n-au mai fost deloc.

Fusesem uitat.

Așa s-a terminat cariera mea de președinte – după două treimi din cel de-al doilea mandat.

Și mai era ceva extrem de important care se epuiza aproape la fel de repede – rezervele mele imposibil de înlocuit de tri-benzo-Comportamil.

Hi ho.

* * *

N-am îndrăznit să număr pilulele care-mi mai rămăseseră, până n-am mai avut cum să nu le număr – atât erau de puține. Ajunsesem atât de dependent de ele, atât de recunoscător că le am, încât mi se părea că viața mea o să se termine odată cu ultima pilulă.

Rămâneam și fără angajați. Curând mi-a mai rămas numai unul. Toți ceilalți muriseră sau plecaseră care încotro, de vreme ce nu mai veneau mesaje.

Cel care rămăsese alături de mine era fratele meu, credinciosul Carlos Narcisă-11 Villavicencio, spălătorul de vase pe care-l acceptasem cu dragă inimă în prima zi după ce devenisem Narcisă.

40

Pentru că toate își pierduseră importanța atât de rapid și pentru că nu mai exista nimeni de dragul căruia să mă comport rațional, am căpătat o manie pentru număratul lucrurilor. Am numărat lamelele jaluzelelor, am numărat cuțitele și furculițele și lingurile din bucătărie. Am numărat ciucurii de la cuvertura de pe patul lui Abraham Lincoln.

Și într-o zi număram stâlpii de la o balustradă, stând în patru labe pe scară, cu toate că forța gravitațională era medie spre slabă. Și atunci mi-am dat seama că de jos mă privea un bărbat.

Avea pantaloni de piele de căprioară, mocasini, o căciulă din blană de raton și o pușcă în mână.

„Dumnezeule, domnule președinte Narcisă", mi-am spus, „chiar c-ai luat-o razna de data asta. Ăla-i bătrânu' Daniel Boone[1]."

Și atunci bărbatului i s-a alăturat încă unul. Era îmbrăcat ca un pilot militar din vremurile, mult dinainte să fiu eu președinte, când mai existau încă Forțele Aeriene ale Statelor Unite.

1 Daniel Boone (1734-1820) – celebru pionier american, a avut un rol foarte important în explorarea frontierei de vest.

— Lăsați-mă să ghicesc, am spus tare, e fie Halloween, fie 4 Iulie.

* * *

Pilotul părea șocat de starea în care se găsea Casa Albă.

— Ce s-a-ntâmplat aici ? a întrebat.

— Tot ce-ți pot spune, am zis eu, e că s-a scris istorie.

— E îngrozitor, a spus el.

— Dacă ți se pare că aici e rău, am spus eu și mi-am atins ușor fruntea cu vârfurile degetelor, ar trebui să vezi cum e *aici*.

* * *

Nici unul dintre ei nu bănuia măcar că eu sunt președintele. Ajunsesem într-un hal fără de hal.

Nici măcar nu voiau să stea de vorbă cu mine, și nici între ei, de fapt. A rezultat că nu se cunoșteau. Întâmplător sosiseră în același timp – fiecare cu câte o misiune urgentă.

Au intrat prin alte încăperi și l-au găsit pe Sancho Panza al meu, Carlos Narcisă-11 Villavicencio, care pregătea prânzul compus din pesmeți marinărești și stridii afumate din conservă și alte chestii pe care le mai găsise pe-acolo. Și Carlos i-a adus înapoi la mine și i-a convins că eu sunt într-adevăr președintele țării pe care el o numea, cu toată sinceritatea, „cea mai puternică din lume".

Carlos era de-a dreptul prost.

* * *

Colonistul adusese o scrisoare pentru mine – de la văduva din Urbana, Illinois, care fusese vizitată de chinezi cu câțiva ani în urmă. Fusesem prea ocupat ca să încerc să aflu ce căutaseră chinezii acolo.

Dragă doctore Swain, începea scrisoarea

Sunt un om obișnuit, o profesoară de pian, remarcabilă numai prin faptul că am fost măritată cu un foarte mare fizician, că am cu el un fiu minunat și că după moartea lui am fost vizitată de o delegație de chinezi foarte mici, dintre care unul a spus că tatăl lui vă cunoscuse. Pe tatăl lui îl chema Fu Manchu.

Chinezii au fost cei care mi-au spus de uimitoarea descoperire pe care soțul meu, dr. Felix Bauxită-13 von Peterswald, a făcut-o chiar înainte să moară. Fiul meu, pe care, apropo, îl cheamă Narcisă-11, a ținut secretă descoperirea din cauză că lumina pe care o aruncă asupra destinului ființelor umane în Univers e, puțin spus, demoralizantă. Se referă la adevărata natură a ceea ce ne așteaptă după moarte. Ceea ce ne așteaptă, doctore Swain, e cum nu se poate mai plictisitor.

Nu-mi vine să-i spun « rai » sau « cele veșnice » sau vreo chestie din asta dulceagă. Nu pot să-i spun decât cum ajunsese să-i spună soțul meu și cum o să-i spuneți și dumneavoastră după ce o să faceți investigații, și anume « Ferma de curcani ».

Pe scurt, doctore Swain, soțul meu a descoperit o cale de a vorbi cu morții din Ferma de curcani. Nu ne-a învățat tehnica nici pe mine, nici pe fiul meu, nici pe altcineva. Dar chinezii, care se pare că au spioni peste tot, au reușit cumva să afle. Au venit să-i studieze hârtiile și să vadă ce-a mai rămas din aparatura lui.

După ce și-au dat seama, au fost drăguți și ne-au spus, mie și fiului meu, cum să facem, dacă vrem, înfiorătoarea scamatorie. Ei au fost dezamăgiți de descoperire. Era o noutate pentru ei, au spus, dar n-ar putea fi « interesantă decât pentru cei care au un rol de jucat în ce-a mai rămas din Civilizația Occidentală », ce-o mai însemna și asta.

Îi încredințez această scrisoare unui prieten care speră să se alăture unei mari colonii de rude artificiale de-ale lui, familia Beriliu, din Maryland, foarte aproape de dumneavoastră.

Mă adresez cu « dr. Swain » și nu cu « domnule președinte » pentru că scrisoarea asta n-are nimic de-a face cu interesul național. E o scrisoare foarte personală, prin care vă informez că am vorbit de multe ori cu răposata dumneavoastră soră Eliza, cu ajutorul aparatului soțului meu. Spune că e extrem de important să veniți aici ca să poată discuta direct cu dumneavoastră.

Vă așteptăm cu nerăbdare vizita. Vă rog să nu vă simțiți insultat de comportamentul fiului meu și fratelui dumneavoastră, David Narcisă-11 von Peterswald, care nu se poate abține să spună obscenități și să facă gesturi vulgare în cele mai nepotrivite momente. E o victimă a sindromului Tourette.

A dumneavoastră loială supusă,
Wilma Merișor-17 von Peterswald

Hi ho.

41

Am fost profund mișcat, în ciuda tri-benzo-Comportamilului.

Priveam fix la calul transpirat al colonistului, care păștea iarba înaltă de pe gazonul Casei Albe. Apoi m-am întors către mesager.

— Cum ai ajuns în posesia acestui mesaj ? l-am întrebat.

Mi-a spus că împușcase din greșeală un bărbat, aparent prietenul din familia Beriliu al Wandei Mărișor-17 von Peterswald, la granița dintre Tennessee și Virginia de Vest. Îl confundase cu un dușman din tată-n fiu al neamului lui.

— Am crezut că e Newton McCoy, a spus el.

A încercat să-și îngrijească victima nevinovată, să-l ajute să-și revină, dar omul a murit de cangrenă. Însă, înainte să moară, i-a cerut să-i facă o promisiune creștinească, și anume că va duce la destinație o scrisoare pe care el însuși jurase să i-o înmâneze președintelui Statelor Unite.

* * *

L-am întrebat cum îl cheamă.

— Byron Hatfield, a spus.

— Care ți-e numele dat de guvern ? l-am întrebat.

— Noi nu dăm importanță la treaba asta, a răspuns el.

A rezultat că omul făcea parte dintr-una din puținele familii extinse adevărate de rude de sânge care mai rămăseseră și care era în război neîncetat cu o altă astfel de familie din 1882.

— Noi nu ne-am dat în vânt dupe numele alea fandosite, a spus el.

* * *

Colonistul și cu mine stăteam pe niște scaune aurii și fusiforme din sala de bal, despre care se spunea că fuseseră cumpărate pentru Casa Albă de Jacqueline Kennedy cu mult timp în urmă. Pilotul era instalat asemănător și era permanent pe fază, așteptându-și rândul să vorbească. Am aruncat o privire la ecusonul de deasupra buzunarului de la piept. Scria

CPT. BERNARD O'HARE

* * *

— Căpitane, am spus, nici dumneata nu pari să te dai în vânt după numele astea fandosite.

Am remarcat și că era prea bătrân să fie abia căpitan, chiar dacă ar mai fi existat încă așa ceva. Avea aproape șaizeci de ani.

Am tras concluzia că era un nebun care găsise uniforma pe undeva. Am bănuit că era atât de fericit și de zăpăcit de noua lui înfățișare, încât nimic nu-l mai mulțumea decât să se dea mare în fața președintelui lui.

În realitate însă omul era perfect sănătos la cap. În ultimii unsprezece ani fusese încartiruit în fundul unui siloz subteran secret din parcul Rock Creek. Nu auzisem niciodată de silozul ăsta.

Dar în el era ascuns un elicopter prezidențial, împreună cu câteva tone de combustibil absolut neprețuit.

* * *

Ieșise de-acolo într-un final, încălcându-și ordinele, spunea, ca să afle „ce naiba se petrece".

Nu puteam să nu râd.

* * *

— Elicopterul mai poate zbura? am întrebat.

— Da, domnule președinte, a spus el.

De doi ani se ocupa singur de întreținerea lui. Mecanicii îi plecaseră unul câte unul.

— Tinere, am spus, o să-ți dau o medalie pentru asta.

Am scos o insignă de pe propriul meu rever zdrențuit și i-am pus-o lui.

Pe insignă scria, bineînțeles:

◆◆◆

42

Colonistul a refuzat o decorație similară. A cerut, în schimb, mâncare – să-i ajungă pentru lungul drum de întoarcere spre munții lui de baștină.

I-am dat ce aveam, adică i-am umplut coburii de la șa cu pesmeți și conserve cu stridii afumate.

* * *

Așa, și a doua zi în zori căpitanul Bernard O'Hare, Carlos Narcisă-11 Villavicencio și cu mine am decolat din siloz. Era o zi cu gravitație atât de sănătoasă, încât nici o sămânță de laptele câinelui aeropurtată n-ar fi consumat mai multă energie decât elicopterul nostru.

În timp ce fâlfâiam deasupra Casei Albe, am făcut cu mâna.

— Adio, am spus.

* * *

Planul meu era să zbor întâi spre Indianapolis, care ajunsese să găzduiască o mare densitate de Narcise. Se strângeau acolo din toate părțile.

Pe Carlos urma să-l lăsăm acolo, să-și petreacă anii din urmă în grija neamurilor lui artificiale. Eram bucuros să scap de el. Mă plictisea până la lacrimi.

* * *

De acolo urma să plecăm spre Urbana, i-am spus căpitanului O'Hare – și apoi la casa în care copilărisem, în Vermont.

— După asta, am promis, elicopterul îți aparține, căpitane. Poți să zbori ca o pasăre oriunde dorești. Dar n-o să-ți fie deloc ușor dacă nu-ți iei un nume nou, cum se cuvine.

— Dumneavoastră sunteți președintele, a spus el. Dați-mi dumneavoastră un nume.

— Te numesc Vultur-1, am spus.

A fost teribil de încântat. Îi plăcea la nebunie și medalia.

* * *

Așa, și mai aveam câteva pilule de tri-benzo-Comportamil și eram atât de fericit să mă duc oriunde, după ce stătusem închis atâta vreme în Washington, D.C., încât m-am trezit cântând, prima dată după ani de zile.

Îmi amintesc și ce cântec am cântat. E unul pe care Eliza și cu mine îl fredonam adesea în secret, pe vremea când încă eram considerați idioți. Îl cântam unde nu ne putea auzi nimeni – în mausoleul profesorului Elihu Roosevelt Swain.

Mă gândesc acum să-i învăț și pe Melody și Isadore să-l cânte, la petrecerea de ziua mea. Se potrivește foarte

bine când pornesc într-o nouă aventură pe Insula Morții.

Zice așa:

„Am pornit să-l căutăm pe vrăjitor
Pe marele Vrăjitor din Oz.

Nu-i altul mai vajnic și nici mai vrăjit
Decât vrăjitorul din Oz".[1]

* * *

Și așa mai departe.

* * *

Hi ho.

1 Copyright © 1939, renewed 1966 Leo Feist, Inc. New York N.Y. (N. ed. orig.)

43

Melody și Isadore au coborât azi pe Wall Street – în vizită la marea familie a lui Isadore, neamul Zmeură. La un moment dat am fost și eu invitat să devin Zmeură. La fel și Vera Veveriță-5 Zappa. Amândoi am refuzat.

Așa, și am făcut și eu o plimbare de unul singur – până la piramida bebelușului, la intersecția dintre Broadway și Forty-second Street, apoi am traversat Forty-third Street spre vechiul Club al Narciselor, într-o clădire în care fusese, înainte de asta, Century Association[1]; apoi am luat-o spre vest, traversând Forty-eighth Street spre casa unde locuiau sclavii de la ferma Verei și care într-o vreme fusese casa părinților mei.

Am găsit-o chiar pe Vera pe treptele casei. Sclavii ei erau răspândiți prin fostul Parc al Națiunilor Unite, plantând pepeni și porumb și floarea soarelui. Îi auzeam cântând *Ol' Man River*[2]. Erau atât de

1 *Century Association* (cunoscut și sub denumirea de *Century Club*) – club privat din New York, inițial o societate pentru litere și arte fondată în 1847.

2 *Ol' Man River* – melodie din musicalul *Show Boat* (1927), pe tema situației negrilor din America.

fericiți tot timpul. Se considerau foarte norocoși să fie sclavi.

Pe toți îi chema Veveriță-5 și aproape două treimi din ei se numiseră înainte Zmeură. Cei care doreau să devină sclavii Verei trebuiau să-și schimbe numele în Veveriță-5.

* * *

Vera trudea de obicei cot la cot cu sclavii ei. Îi plăcea munca grea. Dar acum am surprins-o meșterind leneș la un superb microscop marca Zeiss pe care unul din sclavi îl dezgropase cu numai câteva zile în urmă de sub ruinele unui spital. Fusese protejat tot timpul ăsta de ambalajul original din fabrică.

Vera nu m-a simțit apropiindu-mă. Privea cu atenție prin ocularul instrumentului și întorcea cheițe, serioasă și nepricepută ca un copil. Era evident că nu mai folosise niciodată un microscop.

M-am furișat mai aproape de ea și am făcut:

— Bau!

A tresărit violent.

— Bună, am spus.

— M-ai speriat de moarte, a zis ea.

— Îmi pare rău, am spus și am râs.

Glumele astea vechi continuă la nesfârșit. E bine că e așa.

* * *

— Nu văd nimic, a spus.

Se plângea de microscop.

— Doar niște animăluțe zbuciumate care vor să ne omoare și să ne mănânce, am spus. Ești sigură că vrei să vezi așa ceva?

— Mă uitam la un opal, a zis ea.

Împodobise lamela microscopului cu o brățară cu diamante și opale. Avea o colecție de pietre prețioase care pe vremuri ar fi valorat milioane de dolari. Oamenii îi dădeau ei toate bijuteriile pe care le găseau, așa cum mie îmi dădeau toate sfeșnicele.

* * *

Bijuteriile erau inutile. La fel și sfeșnicele, din moment ce nu mai existau lumânări în Manhattan. Lumea își lumina casele noaptea cu zdrențe muiate în vase cu grăsime animală.

— Probabil că opalul e plin de Moarte Verde, am spus. Probabil că totul e plin de Moarte Verde.

Motivul pentru care Moartea Verde nu ne omorâse și pe noi, apropo, era un antidot pe care îl descoperiseră din întâmplare neamurile lui Isadore, familia Zmeură.

Nu trebuia decât să ascundem antidotul de vreun scandalagiu sau de o armată de scandalagii, de fapt, și individul sau individa sau indivizii ar fi fost exilați rapid în lumea de dincolo, la Ferma de curcani.

* * *

Că veni vorba, nu se găsea nici un mare savant în familia Zmeură. Au descoperit antidotul printr-un noroc chior. Mâncau pești fără să-i curețe, iar antidotul,

probabil vreun poluant rămas de pe vremuri, se găsea în intestinele peștilor pe care-i mâncau.

* * *

— Vera, am spus, dacă ai reuși vreodată să repari microscopul ăla, ai vedea niște lucruri care ți-ar frânge inima.

— Ce anume mi-ar frânge inima? a întrebat ea.

— Ai vedea organismele care provoacă Moartea Verde, am spus eu.

— Și de ce m-ar face să plâng? a zis ea.

— Fiindcă ai conștiință, am spus eu. Nu-ți dai seama că îi omorâm cu *miliardele* – de câte ori luăm antidotul?

Am râs.

Ea n-a râs.

— Nu râd, a spus, pentru că, venind așa pe neașteptate, ai stricat surpriza pentru ziua ta.

— Cum așa? am întrebat eu.

Mi-a vorbit de una din sclavele ei.

— Donna urma să ți-l aducă în dar. Acum n-o să mai fie o surpriză.

— Hm, am spus.

— S-a gândit că o să fie un sfeșnic superextravagant.

* * *

Mi-a spus un secret, și anume că Melody și Isadore îi făcuseră o vizită pe la începutul săptămânii și îi spuseseră încă o dată cât de tare sperau să devină sclavii ei într-o bună zi.

— Am încercat să le spun că sclavia nu-i pentru oricine, a zis.

* * *

— Răspunde-mi la o întrebare, a continuat. Ce o să se întâmple cu toți sclavii mei după ce o să mor?

— „Nu vă îngrijiți de ziua de mâine“, i-am spus eu, „căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.[1]“ Amin, am spus.

1 Evanghelia după Matei, 6, 34.

44

Draga de Vera și cu mine ne-am lăsat pradă, acolo, pe treptele casei, amintirilor despre bătălia de la lacul Maxinkuckee din nordul Indianei. Eu o văzusem din elicopter, în drum spre Urbana. Vera fusese chiar în toiul luptei, împreună cu soțul ei alcoolic, Lee Moluscă-13 Zappa. Erau bucătari într-una din bucătăriile de campanie ale regelui Michigan-ului.

— De unde vă vedeam eu arătați toți ca niște furnici, am spus, sau ca niște microbi la microscop.

Noi nu îndrăzniserăm să coborâm prea mult, de teamă să nu tragă în noi.

— Și noi ne simțeam exact la fel, a spus ea.

— Dacă te-aș fi cunoscut atunci, aș fi încercat să te salvez, am spus.

— Ar fi fost ca și cum ai încerca să salvezi un microb dintre milioane de microbi, Wilbur, a spus ea.

* * *

Vera nu avusese de înfruntat numai gloanțele și obuzele care șuierau deasupra cortului în care era bucătăria. Trebuia să se mai apere și de soțul ei, care era beat. O bătea în toiul luptei.

I-a învinețit ochii și i-a fracturat maxilarul. A îmbrâncit-o afară prin prelata cortului. A aterizat pe spate în noroi. Apoi a ieșit și el să-i explice cum poate evita pe viitor asemenea bătăi.

A ieșit tocmai la țanc, cât să-l împungă cu sulița un cavalerist inamic.

— Și tu care crezi că e morala poveștii ăsteia? am întrebat-o.

Și-a pus o mână plină de bătături pe genunchiul meu.

— Wilbur – să nu te-nsori niciodată, a răspuns.

* * *

Am vorbit o vreme despre Indianapolis, pe care îl văzusem în timpul aceleiași călătorii și unde ea și soțul ei lucraseră ca chelneriță și respectiv barman într-unul din Cluburile 13 – înainte să se înroleze în armata regelui Michigan-ului.

Am întrebat-o cum era clubul în interior.

— Ah, știi – a spus, erau pisici împăiate și dovleci de Halloween și ași de pică lipiți pe mese, cu pumnale și tot tacâmul. Eu purtam ciorapi de plasă și tocuri cui și mască și tot felul de-astea. Toate chelnerițele și barmanii și matahala de la intrare purtau colți de vampir.

— Hm, am spus.

— Hamburgerilor le spuneam vrăjiburgeri, a spus ea.

— Aha, am spus.

— Sucul de roșii cu un pic de gin se chema „Plăcerea lui Dracula", a spus.

— Normal, am spus.

— Semăna cu orice alt Club 13, a spus, dar n-a prins niciodată. Indianapolis nu era unul din orașele importante pentru cei cu 13, cu toate că erau destui acolo. Era un oraș al Narciselor. Dacă nu erai Narcisă, erai un nimeni.

45

Vă spun un lucru – am fost tratat regește ca multimilionar, ca pediatru, ca senator și ca președinte. Dar nimic nu se compară, în ce privește sinceritatea, cu primirea pe care mi-a făcut-o orașul Indianapolis, Indiana, ca membru al familiei Narcisă.

Oamenii de acolo erau săraci și moartea îi lovise cumplit și serviciile publice nu mai funcționau și erau îngrijorați din cauza luptelor care se dezlănțuiseră nu departe de ei. Dar au organizat niște parade și ospețe pentru mine și pentru Carlos Narcisă-11 Villavicencio, desigur, care ar fi uluit Roma antică.

* * *

Căpitanul Bernard Vultur-1 O'Hare mi-a spus:

— Dumnezeule, domnule președinte – dacă aș fi știut de toate astea v-aș fi rugat să mă faceți Narcisă.

Atunci eu am spus:

— Te numesc Narcisă.

* * *

Dar cea mai mare satisfacție și cele mai multe învățăminte le-am primit de la adunarea săptămânală a familiei Narcisă.

Așa, și am avut drept de vot la adunarea aia, la fel și pilotul meu și Carlos și fiecare femeie și copil mai mare de nouă ani.

Cu puțin noroc aș fi putut chiar să prezidez adunarea, cu toate că nu eram în oraș nici de o zi. Președintele a fost ales dintre cei prezenți prin tragere la sorți. Iar câștigătorul din seara aceea a fost o fetiță neagră de unsprezece ani pe nume Dorothy Narcisă-7 Garland.

Era absolut pregătită să conducă adunarea, ca și, cred eu, orice altă persoană de acolo.

* * *

A pășit spre pupitru, care era aproape la fel de înalt ca ea.

Mica mea verișoară s-a urcat în picioare pe un scaun, fără să-și ceară scuze sau să se autoironizeze. A bătut cu ciocănelul să se facă liniște și s-a adresat rudelor tăcute și respectuoase:

— Așa cum cei mai mulți dintre voi știu, președintele Statelor Unite e printre noi. Cu permisiunea voastră, o să-l rog să spună câteva cuvinte la sfârșitul ordinii de zi. Vrea cineva să formuleze o moțiune în acest sens? a întrebat.

— Propun ca vărul Wilbur să fie rugat să se adreseze acestei adunări la finalul ordinii de zi, a spus un bătrân care stătea lângă mine.

Propunerea a fost sprijinită de încă cineva și supusă votului oral.

A fost aprobată, dar câteva voci răzlețe au spus, aparent cu convingere și în nici un caz în glumă, „contra" și „nu".

* * *

Cea mai presantă problemă era alegerea celor care aveau să-i înlocuiască pe cei patru membri ai familiei Narcisă care muriseră luptând în armata regelui Michigan-ului aflat în război simultan cu pirații de pe Marile Lacuri și cu ducele de Oklahoma.

Îmi amintesc că un tânăr voinic, fierar de meserie, a spus adunării:

— Trimiteți-mă pe mine. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să omor niște „Sooner-i"[1], doar să nu fie din neamul Narcisă.

Și așa mai departe.

Spre surprinderea mea, câțiva vorbitori l-au admonestat pentru ardoarea lui războinică. I-au spus că războiul nu trebuia să fie distractiv, și de fapt nici nu era, că se discută o situație tragică și e cazul să ia o mutră tragică, dacă nu vrea să fie expulzat din adunare.

„Sooner-ii" erau locuitorii din Oklahoma și, prin extensie, toți cei care erau în slujba ducelui de Oklahoma, care îi includeau și pe „Show Me-ii"[2] din

---

1 *Sooner* (de la *soon* – devreme, engl.) – poreclă dată nativilor sau locuitorilor din Oklahoma. În 1889, cu ocazia uneia dintre cursele a căror miză era ocuparea unei parcele din teritoriile indienilor, cei care s-au prezentat foarte devreme la startul cursei au căpătat această poreclă.

2 *Show Me* („demonstrează-mi", engl.) – poreclă dată statului Missouri și locuitorilor acestuia. Datează de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar originile nu sunt clare – majoritatea explicațiilor sugerează că ar fi o trimitere la încăpățânarea caracteristică locuitorilor din această regiune.

Missouri și pe „Jayhawker-ii"[1] din Kansas și pe „Hawkeye-ii"[2] din Iowa și așa mai departe.

Fierarului i s-a spus că „Sooner-ii" erau și ei ființe umane și nu erau cu nimic mai buni sau mai răi decât „Hoosier-ii"[3], locuitorii din Indiana.

Iar bătrânul care propusese să mi se permită să vorbesc la final s-a ridicat și a spus:

— Tinere, nu ești cu nimic mai bun decât gripa albaneză sau Moartea Verde, dacă ești în stare să omori de plăcere.

* * *

Eram impresionat. Mi-am dat seama că, în timp ce națiunile n-ar putea niciodată recunoaște că războaiele lor sunt tragice, familiile nu numai că puteau, ci chiar trebuiau s-o facă.

Bravo lor!

* * *

Principalul motiv pentru care fierarului nu i s-a permis să plece la război a fost însă faptul că avusese deja trei copii nelegitimi cu trei femei diferite și mai erau „încă doi pe drum", cum s-a exprimat cineva.

N-aveau de gând să-l lase să fugă de responsabilitate.

---

1 *Jayhawk* („hoț, jefuitor", engl.) – de aici „Jayhawker", poreclă dată locuitorilor statului Kansas, cu referire la membrii gherilelor aboliționiste din timpul Războiului Civil.

2 *Hawkeye* („ochi de șoim", engl.) – poreclă dată locuitorilor statului Iowa, probabil pornind de la numele personajului din *Ultimul mohican*, de James Fenimore Cooper.

3 *Hoosier* – poreclă de origine incertă dată locuitorilor Indianei.

46

Până și copiii, bețivii și nebunii care au participat la întrunire dovedeau o înțelegere vicleană a procedurilor parlamentare. Fetița din spatele pupitrului conducea ședința cu atâta energie și hotărâre, că părea un fel de zeiță, echipată cu un braț de trăsnete.

Am căpătat un mare respect față de aceste proceduri, care până atunci mi se păruseră un caraghioslâc solemn.

* * *

Și le respect în continuare atât de mult, încât tocmai l-am căutat pe inventatorul lor în Enciclopedia mea de aici din Empire State Building.

Îl chema Henry Martyn Robert. Absolvise academia militară West Point. Era inginer. Nu i-a luat mult să devină general. Dar, chiar înainte de Războiul Civil, pe când era locotenent și era încartiruit în New Bedford, Massachusetts, a fost pus în situația să conducă o întâlnire a enoriașilor și lucrurile i-au scăpat de sub control.

Nu existau reguli.

Așa că soldatul nostru s-a pus pe treabă și a scris câteva reguli, aceleași pe care le-am respectat și eu în

Indianapolis. Au fost publicate sub titlul *Regulile lui Robert pentru păstrarea ordinii*, iar eu le consider una dintre cele mai mari patru invenții ale americanilor.

Celelalte trei au fost, după părerea mea, *Carta drepturilor omului și cetățeanului*, principiile Alcoolicilor Anonimi și familiile artificiale extinse pe care le-am prezis Eliza și cu mine.

* * *

Apropo, cei trei recruți pe care Narcisele din Indianapolis au votat până la urmă să-i trimită regelui Michigan-ului erau cu toții persoane de care se puteau lipsi cu ușurință și care, în opinia votanților, duseseră până atunci viețile cele mai lipsite de griji.

Hi ho.

* * *

Următorul punct pe ordinea de zi se referea la hrănirea și ascunderea refugiaților din neamul Narcisă, care soseau în oraș în grupuri mici dinspre câmpurile de luptă din nordul statului.

Încă o dată adunarea a descurajat un entuziast. O tânără frumoasă, dar neastâmpărată și clar înnebunită de altruism, a spus că poate primi în casa ei cel puțin douăzeci de refugiați.

Cineva s-a ridicat și i-a spus că era o gospodină atât de nepricepută, încât și proprii ei copii plecaseră să locuiască pe la rude.

Altcineva a atras atenția asupra faptului că era atât de distrată, încât câinele ei ar fi murit de foame dacă

n-ar fi fost vecinii și că-și dăduse foc la casă din greșeală de trei ori.

* * *

S-ar zice că oamenii prezenți la adunare erau cruzi. Dar toți îi spuneau „sora Grace" sau „verișoara Grace", după caz. Era verișoară și cu mine, desigur. O chema Narcisă-13.

Mai mult chiar: nu reprezenta un pericol decât pentru ea însăși, așa că nimeni nu era prea supărat pe ea. Copiii ei, mi s-a spus, plecaseră pe la gospodării mai bine conduse. Asta era una din caracteristicile cele mai atrăgătoare ale invenției noastre, cred: copiii aveau atâtea case și atâția părinți dintre care să aleagă.

În ce o privește pe verișoara Grace, asculta toate lucrurile rele care se spuneau despre ea ca și cum erau o mare surpriză, dar fără îndoială adevărate. Nu a fugit dintre noi plângând. A rămas până la sfârșitul întrunirii, respectând *Regulile lui Robert pentru păstrarea ordinii*, cu o figură compătimitoare și atentă.

La un moment dat, la capitolul „Altele", verișoara Grace a propus ca toate Narcisele care intraseră în slujba piraților de pe Marile Lacuri sau în armata ducelui de Oklahoma să fie excluse din familie.

Nimeni nu a susținut propunerea.

Iar fetița care conducea adunarea i-a spus:

— Verișoară Grace, știi la fel de bine ca noi toți că „o dată Narcisă, pe veci Narcisă".

47

În sfârșit mi-a venit rândul să vorbesc.

— Frați, surori și veri... am spus, de națiunea voastră s-a ales praful. După cum puteți vedea, chiar și președintele vostru a ajuns o umbră a fostei lui umbre. Nu v-a mai rămas decât vărul Wilbur, neputincios și ramolit.

— Ai fost un președinte al naibii de bun, frate Billy, a strigat cineva din fundul sălii.

— Aș fi vrut să-i ofer țării mele și pace, nu numai relații de rudenie, am continuat. Nu e pace, cu regret o spun. O găsim. O pierdem. O găsim din nou. O pierdem din nou. Slavă Domnului că cel puțin mașinile au hotărât să nu mai lupte. Au rămas numai oamenii. Și slavă Domnului că nu mai sunt lupte între străini. Nu-mi pasă cine cu cine se luptă – toți vor avea rude de partea cealaltă.

* * *

Majoritatea celor prezenți la adunare nu erau numai *Narcise*, ci și căutători ai lui Isus cel Răpit. Am descoperit că era un public deconcertant. Indiferent ce-aș fi spus, ei își tot suceau capul într-o parte și în alta sperând să-l zărească pe Isus.

Dar păreau să-mi înțeleagă mesajul, pentru că aplaudau sau ovaționau la momentul potrivit – așa că m-am grăbit să continui.

* * *

— Pentru că nu mai suntem o națiune, ci doar o sumă de familii, am spus, e mult mai ușor să arătăm milă și să fim tratați cu milă în război. Nu de mult am urmărit o bătălie departe în nord, în zona lacului Maxinkuckee. Erau cai și sulițe și puști și cuțite și pistoale și unul sau două tunuri. Am văzut cum mai mulți oameni au fost uciși. Dar am văzut și mulți oameni îmbrățișându-se și se părea că o mulțime de oameni dezertau sau se predau. Astea sunt veștile pe care vi le aduc din bătălia de la lacul Maxinkuckee, am mai spus. Nu e un masacru.

48

Cât am stat în Indianapolis, am primit o telegramă cu o invitație din partea regelui Michigan-ului. Avea un ton napoleonic. Spunea că regele ar fi încântat „să-l primească în audiență pe președintele Statelor Unite în Palatul său de vară de la lacul Maxinkuckee". Spunea că santinelele lui primiseră ordin să-mi permită trecerea în siguranță. Mai spunea că bătălia se încheiase. „Victoria e a noastră", spunea.

Așa că pilotul meu și cu mine am zburat într-acolo.

L-am lăsat pe credinciosul meu servitor Carlos Narcisă-11 Villavicencio să-și petreacă amurgul vieții în mijlocul nenumăratelor lui neamuri.

— Mult noroc, frate Carlos, am spus.

— În sfârșit acasă, dom' președinte, fratele meu, a răspuns. Mulțam dumneavoastră și mulțam lui Dumnezeu pentru tot. Gata cu singurătatea!

* * *

Întâlnirea mea cu regele Michigan-ului ar fi fost numită, pe vremuri, o „ocazie istorică". Ar fi fost aparate

de fotografiat și microfoane și reporteri. Așa, au fost de față grefieri, pe care regele îi numea „scribii" lui.

Și nu greșea adresându-se oamenilor ălora dotați cu hârtie și stilou cu titlul arhaic. Majoritatea soldaților lui abia dacă știau să scrie sau să citească.

* * *

Căpitanul O'Hare și cu mine am aterizat pe gazonul îngrijit din fața Palatului de vară al regelui, care într-o vreme fusese o academie militară privată. Peste tot am văzut soldați în genunchi și păziți de ofițeri ai poliției militare pentru că, am presupus, se comportaseră urât în ultimele bătălii. Tundeau iarba cu baionetele și cu bricegele și cu foarfecele – drept pedeapsă.

* * *

Căpitanul O'Hare și cu mine am pătruns în palat printre două rânduri de soldați. Erau un soi de gardă de onoare, bănuiesc. Fiecare ținea ridicat un stindard brodat cu emblema familiei extinse artificiale din care făcea parte – un măr, un aligator, simbolul chimic al litiului și așa mai departe.

M-am gândit că e o situație istorică atât de răsuflată, încât era comică. În afară de bătălii, istoria națiunilor părea să fie făcută numai din bătrâni terminați ca mine, puternic drogați și vag îndrăgiți cu mult timp în urmă, care vin să le sărute picioarele unor tineri psihopați.

În sinea mea, nu puteam să nu râd.

* * *

Am fost condus, numai eu, în apartamentele private ale regelui, mobilate spartan. Era o cameră uriașă, unde probabil academia militară organiza cândva baluri. Se aflau acolo numai un pat pliant de campanie, o masă lungă plină cu hărți și un teanc de scaune pliante lângă un perete.

Regele stătea la masa cu hărți, citind ostentativ dintr-o carte, care s-a dovedit a fi *Războiul peloponesiac* de Tucidide.

În spatele lui stăteau în picioare trei scribi, toți bărbați – cu creioane și tăblițe.

Nu era nici un loc unde m-aș fi putut așeza eu sau altcineva.

M-am proțăpit în fața lui, cu pălăria de fetru mucegăită în mână. Nu și-a ridicat imediat ochii din carte, deși ușierul mă anunțase destul de tare.

— Maiestatea Voastră, spusese ușierul, doctorul Wilbur Narcisă-11 Swain, președintele Statelor Unite!

* * *

Și-a ridicat privirea într-un final și m-a amuzat să descopăr că semăna leit cu bunicul lui, doctorul Stewart Rawlings Mott, medicul care avusese grijă de Eliza și de mine în Vermont, cu atâta vreme în urmă.

* * *

Nu-mi era câtuși de puțin frică de el. Tri-benzo-Comportamilul mă făcea *soigné* și *blasé*, bineînțeles. Dar și pentru că avusesem parte mai mult decât

suficient de comedia josnică a vieții. Mi s-ar fi părut o aventură mai degrabă plăcută dacă regele ar fi ales să mă îmbrâncească în fața unui pluton de execuție.

— Noi credeam că ați murit, a spus el.

— Nu, Maiestate, am spus.

— A trecut atâta vreme de când n-am mai auzit nimic despre dumneavoastră, a spus el.

— Washington-ului i se epuizează ideile din când în când, am spus eu.

* * *

Scribii notau toate astea, toată istoria care se scria.

A ridicat cotorul cărții ca să pot citi ce scrie. Scria „Tucidide".

— Hm, am spus.

— Nu citesc decât istorie, a spus el.

— E un lucru înțelept pentru cineva în situația dumneavoastră, Maiestate, am replicat eu.

— Cei care nu învață din istorie sunt condamnați să o repete, a spus el.

Scribii mâzgăleau mai departe.

— Da, am spus. Dacă urmașii noștri nu vor studia îndeaproape vremurile noastre, or să descopere că au epuizat iar combustibilii fosili ai planetei, că au murit iar cu milioanele de gripă și de Moarte Verde, că cerul s-a făcut iar galben din cauza gazului din deodorante, că au ales încă o dată un președinte senil înalt de doi metri și că sunt încă o dată inferiori din punct de vedere intelectual și spiritual unor chinezi mititei.

Nu a râs cu mine.

M-am adresat direct scribilor, vorbind peste capul lui.

— Istoria nu e decât o listă de surprize, am spus. Tot ce poate face e să ne pregătească pentru noi surprize. Vă rog să scrieți asta.

49

A reieșit că tânărul rege dorea să semnez un document istoric. Era scurt. Prin el luam cunoștință de faptul că eu, președintele Statelor Unite ale Americii, nu mai exercitam nici un fel de control asupra acelei părți din continentul nord-american care fusese vândută țării mele în 1803 de Napoleon Bonaparte și care era cunoscută sub numele de „Achiziția Louisiana".

Astfel, conform documentului, o vindeam pe un dolar lui Stewart Grangur-2 Mott, regele Michigan-ului.

Am semnat cu cea mai mică-mititică semnătură posibilă. Arăta ca un pui de furnică.

— S-o stăpâniți sănătoși, am spus.

Teritoriul pe care i-l vândusem era în mare parte ocupat de ducele de Oklahoma și, fără îndoială, de alți monarhi și pontifi de care eu n-aveam habar.

După asta am pălăvrăgit puțin despre bunicul lui.

Apoi căpitanul O'Hare și cu mine am plecat spre Urbana, Illinois, spre o întâlnire electronică cu sora mea care era moartă de atâta vreme.

Hi ho.

* * *

Așa, și acum scriu cu mâna tremurând și cu o durere de cap, fiindcă am băut mult prea mult aseară la petrecerea de ziua mea.

Vera Veveriță-5 Zappa a sosit bătută în diamante, purtată într-o lectică prin pădurea de ailanthus, înconjurată de o suită de paisprezece sclavi. Mi-a adus vin și bere, de la care m-am îmbătat. Dar cel mai amețitor dar al ei au fost o mie de lumânări pe care ea și sclavii ei le făcuseră cu matriță colonială. Le-am potrivit în gurile goale ale celor o mie de sfeșnice ale mele și le-am aranjat pe podeaua holului.

Apoi le-am aprins pe toate.

În picioare în mijlocul luminilor acelora micuțe și tremurătoare mă simțeam ca și cum aș fi fost Dumnezeu, scufundat până la genunchi în Calea Lactee.

EPILOG

Doctorul Swain a murit înainte să apuce să mai scrie și altceva. A trecut la cele veșnice.

Oricum nu mai avea cine să citească ce scrisese – cine să se plângă de toate detaliile lăsate în coadă de peste ale construcției pe care-a ridicat-o.

Ajunsese la punctul culminant al povestirii, în orice caz, cu revânzarea către căpetenia bandiților a Achiziției Louisiana – pentru un dolar pe care nu l-a primit.

Așa, și a murit mândru de ceea ce făcuseră el și sora lui pentru reformarea societății, pentru că a lăsat în urmă acest poem, sperând poate că cineva o să-l folosească drept epitaf:

Cum am răspuns noi, oare, nu o dată
La a omului și-a sorții crudă bufoniadă?
Senini, așa, și fără frică,
Mersi frumos
Cu-a noastră-n vise recreată joacă[1].

1 „And how did we then face the odds, / Of man's rude slapstick, yes, and God's? / Quite at home and unafraid, / Thank you, / In a game our dreams remade." Parafrază după versurile lui Alfred Edward Housman, din poemul *The Laws of God, the Laws of Man*: And how am I to face the odds

* * *

N-a mai apucat să povestească despre mașinăria electronică din Urbana, care i-a permis să-și pună mintea laolaltă cu cea a surorii lui moarte, să recreeze geniul care fuseseră în copilărie.

Mașinăria, pe care puținele persoane care știau de existența ei o numeau „Huliganul", consta într-o conductă maro de lut aparent obișnuită – lungă de doi metri și cu un diametru de douăzeci de centimetri. Era așezată astfel – deasupra unui dulap de oțel în care se găsea panoul de comandă al unui uriaș accelerator de particule. Acceleratorul de particule era o pistă de curse magnetică, tubulară, pentru entități subatomice, care șerpuia prin culturile de porumb de la marginea orașului.

Da.

Iar Huliganul era el însuși o fantomă, într-un fel, de vreme ce acceleratorul de particule era mort de mult, din lipsă de curent electric, din lipsă de entuziasm pentru ce știa să facă.

Un paznic, Francis Fier-7 Huligan, a pus spre păstrare bucata de conductă pe dulapul mort și pentru moment și-a lăsat acolo și sufertașul. A auzit voci dinspre conductă.

* * *

L-a chemat pe savantul căruia îi aparținuse aparatul, doctorul Felix Bauxită-13 von Peterswald. Dar conducta a refuzat să mai vorbească.

of man's bedevilment and God's? I, a stranger and afraid In a world I never made".

Doctorul von Peterswald a demonstrat însă că e un mare savant prin bunăvoința de care a dat dovadă crezându-l pe ignorantul domn Huligan. L-a pus pe paznic să-și repete iar și iar relatarea.

— Sufertașul, a spus într-un final. Unde ți-e sufertașul?

Domnul Huligan îl avea în mână.

Doctorul von Peterswald i-a spus să-l pună lângă conductă, în aceeași poziție ca și mai devreme.

Conducta a reînceput prompt să vorbească.

* * *

Vorbitorii s-au prezentat ca fiind personaje din viața de dincolo. Erau secondați de un cor demoralizat de persoane care se plângeau una alteia de plictiseală și de marginalizare socială și de dureri mărunte și așa mai departe.

Așa cum a scris doctorul von Peterswald în jurnalul său secret, „mai mult decât orice, semăna cu ce se aude la celălalt capăt al unei convorbiri telefonice într-o zi ploioasă de toamnă – cu o fermă de curcani prost condusă“.

Hi ho.

* * *

Când doctorul Swain a vorbit prin Huligan cu sora lui Eliza, se găsea în compania văduvei doctorului von Peterswald, Wilma Merișor-17 von Peterswald și a fiului ei în vârstă de cincisprezece ani, David Narcisă-11 von Peterswald, frate cu doctorul Swain și victimă a sindromului Tourette.

* * *

Bietul David a suferit o criză provocată de boală chiar când doctorul Swain începuse să vorbească cu sora lui de cealaltă parte a Marelui Hotar.

David a încercat să-și reprime șuvoiul involuntar de obscenități, dar n-a reușit decât să-i crească tonalitatea cu o octavă. „Rahat... flegmă... scrot... cloacă... cur... pulă... membrană mucoasă... ceară din urechi... pișat“, a spus el.

* * *

Doctorul Swain și-a pierdut și el controlul. S-a urcat, fără să-și dea seama ce face, pe dulap, așa înalt și bătrân cum era. S-a ghemuit deasupra conductei, ca să fie mai aproape de sora lui. S-a aplecat, cu capul în jos, la capătul activ al conductei și a dărâmat indispensabilul sufertaș, întrerupând legătura.

— Alo? Alo? spunea.

— Perineu... fut... căcat... gland... muntele lui Venus... placentă, spunea băiatul.

* * *

Văduva lui von Peterswald era singura persoană zdravănă de la capătul din Urbana, așa că ea a fost cea care a repus sufertașul în poziția corectă. A fost nevoită să-l îndese destul de brutal între conductă și genunchiul președintelui. Și atunci s-a trezit blocată într-o poziție grotescă, aplecată la nouăzeci de grade deasupra dulapului, cu un braț întins și picioarele la vreo zece centimetri deasupra podelei. Președintele se ținea strâns nu numai de sufertaș, ci și de mâna ei.

— Alo? Alo? spunea președintele, cu capul în jos.

* * *

De la celălalt capăt s-au auzit în replică bâiguieli și bolboroseli și cârâieli și cloncănituri.

Cineva a strănutat.

— Poponar... defecație... spermă... boașe, spunea băiatul.

* * *

Înainte ca Eliza să apuce să mai spună ceva, morții din fundal au simțit că bietul David e un suflet pereche, la fel de oripilat de condiția omului în Univers ca și ei. Așa că l-au încurajat să continue și și-au adus propria contribuție de obscenități.

— Arată-le tu lor, puștiule, spuneau, și așa mai departe.

Și dublau totul.

— De două ori pulă! De două ori pizdă! spuneau. De două ori căcat!

Și tot așa.

Era ca la balamuc.

* * *

Dar doctorul Swain și sora lui s-au reunit oricum, într-o intimitate atât de convulsivă, încât doctorul Swain ar fi intrat târându-se în conductă, dacă ar fi avut cum.

Așa, și ce voia Eliza de la el era să moară cât mai curând, ca să-și poată pune mințile laolaltă. Mai voia să găsească modalități de ameliorare a așa-numitului „paradis“, pe care-l considera total nesatisfăcător.

* * *

— Vă torturează? a întrebat-o el.

— Nu, a spus ea, ne plictisesc de moarte. Cine a proiectat locul ăsta nu știa nimic despre ființele umane. Te rog, frate Wilbur, a spus, asta e *Eternitatea*. E pentru *totdeauna*! Locul unde te găsești tu e nimic în termeni de timp! E o glumă! Trage-ți un glonț în cap cât poți de repede.

Și tot așa.

* * *

Doctorul Swain i-a spus despre problemele pe care le au viii cu bolile incurabile. Gândind ca o singură minte, ei doi au rezolvat misterul ca și cum ar fi fost o joacă de copii.

Explicația era următoarea: germenii de gripă erau marțieni, a căror invazie fusese respinsă, se părea, de anticorpi din organismul supraviețuitorilor, de vreme ce pentru moment, în orice caz, gripa fusese eradicată.

Moartea Verde, pe de altă parte, era provocată de chinezi microscopici, care erau iubitori de pace și nu doreau răul nimănui. Cu toate astea, de fiecare dată când oamenii de dimensiuni normale îi inhalau sau îi ingerau, le erau fără excepție letali.

Și tot așa.

* * *

Doctorul Swain a întrebat-o pe sora lui ce fel de aparat folosea pe partea ei – dacă și ea stătea ghemuită deasupra unei bucăți de conductă.

Eliza i-a spus că nu există nici un aparat, doar o senzație.

— Ce senzație e? a întrebat el.

— Chiar dacă ți-o descriu, ar trebui să fii mort ca să înțelegi, a spus ea.

— Încearcă totuși, Eliza, a spus el.

— E ca și cum ai fi mort, a spus ea.

— Un sentiment de murire, a încercat el, străduindu-se să înțeleagă.

— Da – răceală și umezeală – a spus ea.

— Hm, a spus el.

— Dar totodată e ca și cum ai fi înconjurat de un roi de albine invizibile, a spus ea. Vocea ta vine dinspre albine.

Hi ho.

* * *

Când a scăpat de acest chin, doctorului Swain îi mai rămăseseră numai unsprezece pastile de tri-benzo-Comportamil, care fuseseră create la origine nu ca narcotice pentru președinți, ci ca remediu pentru simptomele sindromului Tourette.

Iar când și le-a etalat în palma lui uriașă, restul de pastile i s-a părut, cum altfel, ultimele grăunțe de nisip din clepsidra vieții lui.

* * *

Doctorul Swain stătea în soare în fața clădirii laboratorului care găzduia Huliganul. Alături de el erau văduva și fiul ei. Văduva luase cu ea sufertașul, ca nimeni altcineva să nu poată porni aparatul.

Forța gravitațională era slabă. Doctorul Swain avea erecție. La fel și băiatul. La fel și căpitanul Bernard Narcisă-11 O'Hare, care stătea în apropiere, lângă elicopter.

Era de presupus că și țesuturile erectile din corpul văduvei erau irigate.

— Știți cu ce semănați urcat acolo pe dulap, domnule președinte? a spus băiatul.

Era evident îngrețoșat de ceea ce boala urma să-l facă să spună.

— Nu, a spus doctorul Swain.

— Cu cel mai mare babuin din lume, încercând să și-o tragă cu o minge de fotbal, a trântit-o băiatul.

Ca să evite și alte asemenea insulte, doctorul Swain i-a întins ce-i mai rămăsese din stocul de tri-benzo-Comportamil.

* * *

Consecințele renunțării la tri-benzo-Comportamil au fost spectaculoase. Au fost nevoiți să-l țină legat de pat, în casa văduvei, timp de șase zile și șase nopți.

Cândva în intervalul ăsta a făcut dragoste cu văduva, zămislind un fiu care avea să fie tatăl lui Melody Grangur-2 von Peterswald.

Așa, și tot în intervalul ăsta văduva i-a spus ce aflase de la chinezi – că ajunseseră să controleze Universul prin combinarea de minți potrivite.

* * *

Așa, și l-a rugat pe pilot să-l ducă în Manhattan, Insula Morții. Avea de gând să moară acolo, să i se

alăture surorii lui în viața de dincolo – inhalând și ingerând comuniști chinezi invizibili.

Căpitanul O'Hare, care, personal, nu-și dorea să moară, l-a coborât pe președinte, cu ajutorul unui troliu, a unei frânghii și a unui ham, pe platforma de observație de pe Empire State Building.

Președintele și-a petrecut restul zilei acolo, admirând priveliștea. Iar apoi, trăgând adânc aer în piept la fiecare câțiva pași, în speranța de a inhala cât mai mulți comuniști chinezi, a coborât scările.

Se însera când a ajuns jos.

* * *

În hol erau schelete umane – în culcușuri de zdrențe în putrefacție. Pereții erau dungați ca niște zebre de la cenușa vechilor focuri.

Pe unul din pereți era o imagine a lui Isus Christos cel Răpit.

Pentru prima dată, doctorul Swain a auzit zbârnâitul înfiorător al aripilor liliecilor care ieșeau seara din tunelurile de metrou.

Se considera deja mort – un frate de-al scheletelor.

Dar șase membri ai familiei Zmeură, care îl urmăriseră cum a sosit cu elicopterul, au ieșit dintr-odată din ascunzătorile lor din hol. Erau înarmați cu sulițe și cuțite.

* * *

Când au înțeles pe cine capturaseră au fost în extaz. Era o comoară pentru ei, nu pentru că era președinte, ci pentru că făcuse medicina.

— Un doctor! Acum avem de toate! a spus unul din ei.

Așa, și nici n-au vrut să audă de dorința lui de a muri. L-au obligat să înghită o chestie mică, trapezoidală, din ceva ce părea să fie un fel de biscuit sfărâmicios cu arahide, fără nici un gust. Erau de fapt măruntaie de pește fierte și uscate și conțineau antidotul pentru Moartea Verde.

Hi ho.

* * *

Zmeurele l-au înghiontit imediat spre Cartierul Financiar, unde Hiroshi Zmeură-21 Yamashiro, capul familiei, era bolnav de moarte.

* * *

Bărbatul părea să aibă pneumonie. Doctorul Swain nu putea face pentru el decât ce-ar fi făcut medicii cu un secol în urmă, adică să-l țină la căldură și să-i răcorească fruntea – și să aștepte.

Ori îi ceda febra, ori murea.

* * *

Febra a cedat.

Drept răsplată, Zmeurele i-au adus doctorului Swain cele mai prețioase obiecte pe care le dețineau, etalându-le pe podeaua Bursei din New York. Erau un ceas deșteptător, un saxofon alto, o trusă de toaletă completă, o machetă a Turnului Eiffel cu un termometru încorporat – și așa mai departe.

Din toate porcăriile astea și doar ca să fie politicos, doctorul Swain a ales un sfeșnic de alamă.

Și astfel s-a născut legenda conform căreia doctorul era înnebunit după sfeșnice.

Din momentul acela, toată lumea avea să-i aducă sfeșnice.

* * *

Nu-i plăcea viața la comun în familia Zmeură care îi impunea, printre altele, să-și sucească într-una capul să se uite după Isus Christos cel răpit.

Așa că a curățat holul de la Empire State Building și s-a mutat acolo. Zmeurele îl aprovizionau cu mâncare.

Și timpul a zburat.

* * *

Cândva în intervalul ăsta a sosit și Vera Veveriță-5 Zappa și Zmeurele i-au dat antidotul. Sperau că va deveni infirmiera doctorului Swain.

Și o vreme a fost infirmiera lui, dar apoi și-a pus pe picioare ferma ei model.

* * *

Micuța Melody a sosit la mult timp după aceea, însărcinată și împingându-și pateticele bunuri lumești într-un cărucior de copil rablagit. Printre acele bunuri se găsea și un sfeșnic de porțelan de Dresda. Până și în Regatul Michigan-ului era bine cunoscut că legendarul rege din New York era nebun după sfeșnice.

Sfeșnicul lui Melody înfățișa un nobil flirtând cu o ciobăniță la poalele unui copac înlănțuit de plante agățătoare înflorite.

Sfeșnicul lui Melody s-a spart de ultima zi de naștere a bătrânului. L-a dărâmat Wanda Veveriță-5 Rivera, o sclavă beată.

* * *

Când s-a prezentat pentru prima dată la Empire State Building și doctorul Swain a ieșit s-o întrebe cine e și ce dorește, Melody i-a căzut în genunchi. În mânuțele întinse ținea sfeșnicul.

— Bună, bunicule, a spus.

El a ezitat un moment. Dar apoi a ajutat-o să se ridice.

— Intră, a spus. Intră, intră.

* * *

Doctorul Swain nu știa la momentul acela că zămislise un fiu în zilele imediat următoare renunțării la tri-benzo-Comportamil. Bănuia că Melody era o admiratoare oarecare, care venise să-i ceară ceva. Și nici nu s-a lăsat furat, în timpul acelei prime întâlniri, de visul de a avea urmași pe undeva. Nu-și dorise niciodată foarte tare să se reproducă.

Așa că, atunci când Melody i-a oferit argumente timide, dar convingătoare pentru faptul că erau cu adevărat rude de sânge, a avut sentimentul, așa cum i-a povestit mai târziu Verei Veveriță-5 Zappa, că „provocase, nu știa nici el cum, o uriașă fisură. Și din acea deschidere bruscă și nedureroasă", a continuat,

„a apărut o copilă hămesită și gravidă, ținând strâns în mână un sfeșnic de porțelan".

„Hi ho."

* * *

Iată care era povestea lui Melody:

Tatăl ei, fiul nelegitim al doctorului Swain și al văduvei din Urbana, era unul din puținii supraviețuitori ai „Masacrului din Urbana". A fost apoi obligat să intre, ca toboșar, în armata celui care provocase masacrul, ducele de Oklahoma.

Băiatul a făcut-o pe Melody la vârsta de paisprezece ani. Mama ei era o spălătoreasă de patruzeci de ani care se pripășise pe lângă armată. Lui Melody i-au dat numele „Grangur-2" ca să se asigure că va fi tratată cu cea mai mare compasiune dacă se va întâmpla să fie luată prizonieră de forțele lui Stewart Grangur-2 Mott, regele Michigan-ului, principalul dușman al ducelui.

Și chiar a fost luată prizonieră la vârsta de șase ani – după bătălia din Iowa, în care au murit mama și tatăl ei.

Hi ho.

* * *

Așa, și regele Michigan-ului devenise deja atât de decadent, încât avea un serai de copii capturați, cu același nume ca al lui – care era, desigur, Grangur-2. Micuța Melody a fost adăugată la acea jalnică grădină zoologică.

Dar, pe măsură ce chinurile ei deveneau tot mai dezgustătoare, căpăta tot mai multă forță interioară datorită cuvintelor pe care i le spusese tatăl ei pe patul de moarte, și anume:

„Tu ești prințesă. Ești nepoata regelui sfeșnicelor, a regelui New York-ului."

Hi ho.

* * *

Și apoi, într-o noapte, a furat sfeșnicul de porțelan din cortul regelui, în timp ce el dormea.

Apoi Melody s-a furișat pe sub prelata cortului și a ieșit afară, în noaptea cu lună.

* * *

Așa a început incredibila ei călătorie către est, în căutarea legendarului ei bunic. Palatul lui era una din cele mai înalte clădiri din lume.

Avea să dea peste tot de rude – dacă nu Granguri, cel puțin păsări sau vietăți de vreun fel.

Aveau s-o hrănească și să-i arate drumul.

Unul avea să-i dea o haină de ploaie. Altul avea să-i dea un pulover și o busolă magnetică. Altul avea să-i dea un cărucior de copil. Altul avea să-i dea un ceas deșteptător.

Altul avea să-i dea ac și ață și un degetar de aur.

Altul avea s-o treacă cu barca spre Insula Morții, peste râul Harlem, punându-și în pericol propria viață.

Și așa mai departe.

— Das Ende –

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea, București

Tehnoredactor
LUMINIȚA SIMIONESCU

Corector
IOANA CUCU

Apărut 2006
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la R.A. „MONITORUL OFICIAL"

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

ARTHUR GOLDEN
Memoriile unei gheișe

SARAH HALL
Michelangelo Electric

KURT VONNEGUT
Pianul mecanic

STEFAN HEYM
Relatare despre regele David

JOHN FANTE
Întreabă praful

NICK HORNBY
Turnul sinucigașilor

L.P. HARTLEY
Mesagerul

SALMAN RUSHDIE
Furie

RAYMOND QUENEAU
Florile albastre

MARGUERITE DURAS
Stăvilar la Pacific

LAURA RESTREPO
Delir

ANAÏS NIN
Incest

NIKOS KAZANTZAKIS
Zorba Grecul

ALMUDENA GRANDES
Castele de carton

MITCH ALBOM
Marţi cu Morrie

D.M. THOMAS
Hotelul alb

CHRISTOPHER ISHERWOOD
Adio, Berlin

GUILLERMO MARTÍNEZ
Crimele din Oxford

ANAÏS NIN
Foc

În pregătire

ANDREW SEAN GREER
Confesiunile lui Max Tivoli

IRVIN D. YALOM
Plânsul lui Nietzsche

Kurt Vonnegut s-a născut în 1922 la Indianapolis. Începe să studieze chimia şi biologia la Cornell University şi Carnegie Institute, fără a-şi găsi însă adevărata vocaţie. La vârsta de douăzeci de ani se înrolează în armată. Luat prizonier la Dresda, în 1945 este martor la bombardamentul asupra oraşului, experienţă atroce care îi inspiră romanul *Abatorul cinci sau Cruciada copiilor. Un dans obligatoriu cu moartea* (1969). Întors în America, Vonnegut îşi reia studiile, de această dată în antropologie. Între anii 1946 şi 1950 se angajează la compania General Electric, postură satirizată în primul său roman, *Pianul mecanic*, apărut în 1952. Din acelaşi an Kurt Vonnegut se dedică în exclusivitate scrisului. În 1959 publică al doilea roman, *Sirenele de pe Titan*, apoi *Mama Noapte* (1961), *Leagănul pisicii* (1963), *Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe gâşte* (1965), *Mic dejun de campion sau La revedere, Blue Monday* (1973), ***Bufoniada sau Gata cu singurătatea!*** (1976), *Galápagos* (1985), *Barbă Albastră* (1987), *Hocus Pocus* (1990), *Cutremurul timpului* (1997). A mai publicat volume de povestiri, de pildă *Bine aţi venit la Monkey House* (1968) sau *Tabachera din Bagombo* (1999), piese de teatru şi eseuri. De acelaşi autor, la Editura Humanitas a apărut romanul *Pianul mecanic*.

Și dacă viața așa cum o știm nu e decât o imensă farsă, o bufoniadă, o glumă pe care Atotputernicul ne-o joacă tuturor? Încercând să răspundă acestei întrebări, Vonnegut proiectează o apocalipsă veselă, văzută prin ochii actualului rege al Manhattan-ului (și ultimul președinte al Statelor Unite), cel care încearcă să răstoarne lumea cu susu-n jos și s-o transforme într-un paradis fără granițe vizibile sau invizibile, unde fericirea e la îndemâna oricui, iar înrudirea artificială între oameni e antidotul miraculos pentru singurătate.

„Vonnegut este unul dintre cei mai mari scriitori americani contemporani."

Graham Greene

„În ***Bufoniada***, nesfârșitul teatru de marionete al lui Vonnegut continuă. Fabulosul a renăscut."

John Updike

„Vonnegut e un profet vesel al apocalipsei, încrezător în destinul omenirii."

Chicago Sunday Times

„Un roman irezistibil. Vonnegut e printre puținii scriitori în stare să regândească harta lumii."

The New York Times Book Review

„Un roman perfect!"

Los Angeles Times

Foto copertă © GULIVER

ISBN (10) 973-50-1396-7
ISBN (13) 978-973-50-1396-7

